CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 4

DEMASCAREA ANTIHRIȘTILOR

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 4

DEMASCAREA ANTIHRIȘTILOR

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a doua)

II. Interesele antihriștilor

Astăzi, vom continua părtășia despre punctul nouă din manifestările antihriștilor. Punctul nouă despre manifestărilor lor este următorul: ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale. Ultima dată, am avut părtășie despre o mică parte a acestui subiect, doar începând tema și părtășia noastră despre ce sunt interesele, care este primul punct. În legătură cu al doilea punct, am avut părtășie despre ce sunt interesele oamenilor și ce este esența acestora. Al treilea punct despre care am avut părtășie a fost ce sunt interesele lui Dumnezeu și ce este esența acestora – acesta a fost, mai mult sau mai puțin, conținutul celor trei puncte despre care am avut părtășie. Data trecută, în esență, am avut părtășie despre adevărurile conceptuale, ajungând la o definiție a diverselor aspecte ale intereselor și oferindu-le oamenilor o înțelegere a conceptelor de bază. De data aceasta, nu vom intra în detaliile conținutului menționat anterior, pentru că subiectul despre care vom avea părtășie în cadrul celui de-al nouălea punct este menit să evidențieze diversele manifestări ale antihriștilor. Prin urmare, în părtășia noastră despre acest punct, vom continua să ne concentrăm asupra manifestărilor antihriștilor. În primul rând, vom diseca atitudinea și comportamentul antihriștilor față de diverse interese ale lor, încercând să

identificăm natura-esența și firea antihriștilor și să le disecăm din această perspectivă. Vom începe prin a avea părtășie despre lucrurile care sunt relevante pentru interesele antihriștilor, din punctul de vedere al acestora.

În ochii antihriștilor, Dumnezeu, casa lui Dumnezeu și biserica sunt doar etichete, poate nimic mai mult decât nume, fără nicio valoare concretă. Prin urmare, privesc cu dispreț interesele lui Dumnezeu, ale casei lui Dumnezeu și ale bisericii și acestea nu merită considerația sau atenția lor. În schimb, interesele personale ale antihriștilor au cea mai mare importanță pentru ei. Prin urmare, antihriștii vând frecvent interesele bisericii și ale casei lui Dumnezeu, în schimbul intereselor personale. Acum, să clasificăm și să disecăm temeinic care lucruri sunt relevante pentru interesele antihriștilor, pentru a le oferi oamenilor o perspectivă clară a punctelor de vedere ale acestora despre chestiunile legate de interes. În primul rând și cel mai important, oricum sunt etichetați antihriștii, fie ca antihriști, fie ca oameni răi, fie ca indivizi care nu practică adevărul sau sunt ostili față de el, aceste tipuri de oameni nu trăiesc în vid. Trăiesc în carne și oase și au aceleași nevoi ale vieții omenești normale. Prin urmare, oameni ca antihriștii care trăiesc în mijlocul fraților și al surorilor sau în casa lui Dumnezeu și în biserică, au, de asemenea, interese legate de propria siguranță. Aceasta este prima subsecțiune despre interesele antihriștilor – propria siguranță. A doua subsecțiune despre interesele antihriștilor este propria reputație și propriul statut, lucruri care au legătură cu autoritatea lor. A treia subsecțiune despre interesele antihriștilor implică beneficiul lor. Este mai clar să disecăm interesele antihriștilor prin intermediul acestor trei subsecțiuni decât să avem părtășie despre ele direct? (Da.) Dacă vă cer să aveți părtășie pe baza acestor trei subsecțiuni, aveți vreo pătrundere? Puteți să vă expuneți în părtășie o anumită înțelegere? (S-ar putea să fiu capabil să discut despre o anumită pătrundere legată de a doua subsecțiune, dar nu-mi

sunt foarte clare siguranța personală și beneficiul.) În regulă, pe măsură ce am părtășie, puteți completa acolo unde sunteți capabili să vorbiți clar, iar Eu voi avea părtășie despre ceea ce vă este neclar. E bine așa? (Da.)

A. Propria siguranță

Ne vom începe părtășia cu prima subsecțiune despre interesele antihriștilor – propria siguranță. Sensul acestei subsecțiuni ar trebui să fie clar pentru toată lumea; ține de siguranța fizică a unei persoane. În China continentală, a crede în Dumnezeu înseamnă a trăi într-un mediu periculos. Fiecare om care-L urmează pe Dumnezeu se confruntă cu riscul zilnic de a fi arestat, condamnat și supus persecuției crude din partea marelui balaur roșu. Antihriștii nu fac excepție. Deși, în casa lui Dumnezeu, pot fi clasificați drept antihriști, marele balaur roșu, însoțit de comunitatea religioasă, face constant tot ce-i stă în putință ca să suprime și să persecute biserica lui Dumnezeu și pe aleșii Lui și, bineînțeles, și antihriștii se regăsesc într-un astfel de mediu și nu fac excepție de la amenințarea arestului. Prin urmare, trebuie să înfrunte frecvent problema propriei siguranțe. Asta ne aduce la următoarea întrebare: cum se ocupă antihriștii de propria siguranță? Pentru această subsecțiune, avem părtășie în principal despre atitudinea pe care o au antihriștii față de propria siguranță. Ei bine, care este atitudinea lor? (Fac tot ce le stă în putință ca să-și protejeze propria siguranță.) Antihriștii fac tot posibilul ca să-și protejeze siguranța. Iată ce-și spun în sinea lor: „Trebuie neapărat să-mi garantez siguranța. Indiferent cine va fi prins, acela nu trebuie să fiu eu.” În această privință, vin adesea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, implorându-L să-i împiedice să intre în necazuri. Ei simt că, indiferent de situație, chiar duc la îndeplinire lucrarea unui conducător de biserică și că Dumnezeu ar trebui să-i protejeze. De dragul propriei siguranțe și pentru a evita să fie arestați, pentru a scăpa de orice persecuție și pentru a se poziționa într-un mediu

sigur, antihriștii imploră și se roagă adesea pentru propria siguranță. Numai când vine vorba de propria siguranță se bazează cu adevărat pe Dumnezeu și se lasă în seama Lui. Când vine vorba de acest lucru, au credință reală, iar încrederea lor în Dumnezeu este autentică. Singurul lucru pentru care se deranjează este să se roage lui Dumnezeu cerându-I să-i țină în siguranță, fără să se gândească câtuși de puțin la lucrarea bisericii sau la datoria lor. În lucrarea lor, siguranța personală reprezintă principiul care îi călăuzește. Dacă un loc este sigur, atunci antihriștii vor alege acel loc pentru a lucra și, într-adevăr, vor părea plini de inițiativă și pozitivi în munca lor, etalându-și grozavul „simț al responsabilității” și „loialitatea”. Dacă o anumită lucrare implică riscuri și există probabilitatea să se întâmple un incident, să fie descoperită persoana care a făcut-o de către marele balaur roșu, ei își caută scuze și o refuză și găsesc o ocazie pentru a fugi de aceasta. De îndată ce există pericol sau de îndată ce există o urmă de pericol, se gândesc la modalități de a se sustrage și de a-și abandona datoria, fără să le pese de frați și surori. Le pasă doar să scape de pericol. S-ar putea să fie deja pregătiți în sinea lor: de îndată ce apare pericolul, ei renunță imediat la lucrarea pe care o fac, fără să se preocupe de modul în care se desfășoară lucrarea bisericii sau de ce pierdere poate reprezenta pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru siguranța fraților și surorilor. Ceea ce contează pentru ei este fuga. Au chiar și un „as în mânecă”, un plan pentru a se proteja: de îndată ce pericolul se abate asupra lor sau sunt arestați, spun tot ceea ce știu, eliberându-se și absolvindu-se de orice responsabilitate, ca să-și păstreze siguranța. Acesta e planul pe care-l au la îndemână. Acești oameni nu sunt dispuși să îndure persecuția pentru credința în Dumnezeu; le este frică să nu fie arestați, torturați și condamnați. Realitatea este că ei au cedat de mult în fața Satanei, în inimile lor. Sunt îngroziți de puterea regimului satanic și se tem chiar mai mult de lucruri precum tortura și

interogatoriile aspre care se abat asupra lor. Prin urmare, în cazul antihriștilor, dacă totul decurge fără probleme și nu există nicio amenințare la adresa siguranței sau vreo problemă cu aceasta și niciun hazard nu este posibil, își pot oferi zelul, „loialitatea” și chiar bunurile lor. Însă dacă împrejurările sunt nefaste și ar putea fi arestați în orice moment pentru credința în Dumnezeu și pentru că și-au făcut datoria și în cazul în care credința lor în Dumnezeu îi poate face să fie concediați din funcția lor oficială sau abandonați de cei apropiați, atunci vor fi extrem de atenți și nu vor predica Evanghelia și nu vor mărturisi pentru Dumnezeu și nici nu-și vor face datoria. Când există un mic semn că ar putea să apară necazuri, ei se ascund după deget; când există un mic semn de necazuri, doresc să returneze imediat bisericii cărțile lor conținând cuvintele lui Dumnezeu și orice este legat de credința în Dumnezeu, pentru a rămâne în siguranță și nevătămați. Nu sunt ei periculoși? Dacă ar fi arestați, nu ar deveni iude? Antihriștii sunt atât de periculoși încât pot să devină iude în orice moment; există întotdeauna posibilitatea să-L trădeze pe Dumnezeu. În plus, sunt extrem de egoiști și de demni de dispreț. Acest lucru este determinat de natura-esență a antihriștilor.

Unii pot spune: „Poate că oamenii cu aceste manifestări se găsesc numai în țara marelui balaur roșu, în contextul social din China. Când mergi în străinătate, nu există persecuție sau arest, așa că siguranța personală devine irelevantă. Mai este nevoie de acest subiect?” Credeți că mai este nevoie de el? (Da.) Chiar și în străinătate, mulți oameni care fac îndatoriri în casa lui Dumnezeu manifestă frecvent aceste comportamente. Imediat ce discuția se îndreaptă spre regimul politic al unei țări sau spre atacurile, calomnierea și mișcările necredincioșilor sau ale comunității religioase împotriva casei lui Dumnezeu, anumiți oameni simt o frică și o lașitate profundă în adâncul sufletului. Pot chiar să simtă că le-ar fi mai bine în

acest moment și că ar fi mai liberi dacă nu ar crede în Dumnezeu. Unii dintre ei regretă că și-au pus credința în Dumnezeu și, în inimile lor, unii chiar se gândesc să bată în retragere și să dea înapoi. Astfel de oameni sunt tot timpul îngrijorați de propria siguranță, considerând că nimic nu este mai important decât aceasta. Viețile lor și propria siguranță sunt cele mai importante griji din adâncul inimilor lor. Așadar, când se confruntă cu modul în care lumea și întreaga omenire defăimează, calomniază și condamnă biserica și lucrarea lui Dumnezeu, acești oameni nu stau de partea Lui în inimile lor. În schimb, când se întâmplă aceste lucruri, când aud glasuri care-L calomniază și-L condamnă pe Dumnezeu, în adâncul sufletului, sunt în opoziție cu Dumnezeu. Își doresc cu ardoare să tragă o linie între ei și Dumnezeu, casa Lui și biserică. Mai mult decât atât, în astfel de momente, a recunoaște că ei cred în Dumnezeu este o sarcină dificilă și dureroasă pentru ei. Își doresc cu disperare să nu fie asociați în niciun fel cu Dumnezeu, casa Lui sau biserica. În astfel de momente, se simt neliniștiți și chiar rușinați și incapabili să-și arate fața, ca membri ai casei lui Dumnezeu. Sunt astfel de oameni adepți adevărați ai lui Dumnezeu? Chiar s-au lepădat de toate ca să-L urmeze? (Nu.) Când oamenii cred în Dumnezeu în China continentală, ei înfruntă frecvent persecuția și arestul și întâmpină adesea probleme ce țin de siguranța personală; deși mediul în străinătate nu este atât de aspru, oamenii tot întâlnesc circumstanțe similare. Înfruntă calomnia și condamnarea din partea comunității religioase și trebuie să facă față indiferenței sau anumitor declarații de neînțelegere ale diverselor țări față de biserică. Unii se simt pierduți și chiar au incertitudini și nedumeriri dacă lucrarea lui Dumnezeu este autentică, punând și mai mult la îndoială corectitudinea lui Dumnezeu. Prin urmare, întrucât se gândesc frecvent la siguranța personală, ei nu-și pot face îndatoririle în casa lui Dumnezeu, cu o inimă care este neclintită și liniștită. Oare acești indivizi chiar și-au dat viața

lui Dumnezeu? (Nu, nu au făcut-o.) Unii chiar se gândesc: „A pleca peste hotare înseamnă a scăpa din ghearele marelui balaur roșu, nu-i așa? Nu există libertate religioasă în străinătate? Nu este totul liber și eliberat? De vreme ce Dumnezeu ne-a condus peste hotare să ne facem îndatoririle, de ce trebuie să înfruntăm în continuare aceleași condiții vitrege? De ce tot trebuie să învățăm aceste lecții și să trecem prin suferințe în străinătate?” Unii oameni au îndoieli în inimile lor și unii nu numai că se îndoiesc, dar se împotrivesc, având întrebări precum: „Întrucât este adevărata cale, întrucât este lucrarea lui Dumnezeu, de ce noi, care ne facem îndatoririle cu loialitate, care ne-am lepădat de toate ca să ne sacrificăm pentru Dumnezeu, trebuie să îndurăm în continuare un astfel de tratament inegal în lumea aceasta?” Ei nu înțeleg. Pentru că nu înțeleg și își pun pe primul loc siguranța personală, prin urmare, transformă această lipsă de înțelegere în plângeri și îndoieli îndreptate spre Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Unii oameni din străinătate se tem până și să-și asume riscuri când își fac îndatoririle. Dacă li se repartizează o datorie care implică anumite riscuri, ei găsesc scuze precum: „Nu sunt potrivit pentru această datorie. Familia mea este tot în China continentală și, dacă marele balaur roșu mă descoperă, oare asta nu-mi va provoca necazuri?” Refuză să îndeplinească astfel de îndatoriri. Aleg să se protejeze, să-și apere siguranța personală și să-și salveze propriile vieți. Își lasă o portiță de scăpare în loc să se ofere complet, renunțând la toate și lepădându-se de toate ca să-și accepte îndatoririle. Nu pot realiza acest lucru. Acestea sunt câteva dintre comportamentele lor, când este vorba despre propria siguranță. Unii oameni se simt neliniștiți în inimile lor și se roagă adesea pentru asta. Unii oameni simt adesea frică și lașitate, crezând că forțele Satanei sunt prea puternice și cum poate să le țină piept o persoană obișnuită? Așadar, adesea le este teamă și își fac griji în privința asta. Unii chiar cred că, imediat ce vor fi

arestați, biserica sau casa lui Dumnezeu nu va putea face nimic, că nimeni nu va fi eficient dacă se întâmplă ceva. Așa că ei cred că lucrul cel mai important este să se protejeze pe ei înșiși. Prin urmare, când trebuie să-și pună pielea la bătaie și să-și asume o datorie riscantă, se ascund și nimeni nu-i poate convinge. Pretind că nu sunt competenți, găsind tot felul de scuze și motive să refuze îndatoririle importante care le-au fost încredințate de casa lui Dumnezeu. Dacă mediul este propice, acești oameni ar putea chiar să stea într-un loc public, în fața unei mari adunări, strigând la microfon: „Cred în Dumnezeu Atotputernic, sunt un membru al Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Sper ca toată lumea să poate veni să cerceteze adevărata cale.” Pot face acest lucru fără nicio teamă, atunci când siguranța personală nu le este în pericol. Odată ce există chiar și cea mai mică indicație a unei amenințări sau a unei situații care le implică siguranța sau când apar circumstanțe neașteptate, entuziasmul lor dispare, „loialitatea” lor se pierde, iar „credința” lor se estompează. Știu doar să fugă încoace și încolo, încercând mereu să găsească o lucrare discretă, din culise, pe care s-o îndeplinească, pasându-le altora sarcinile și îndatoririle care necesită să-și pună pielea la bătaie și să-și asume riscuri. Imediat ce mediul se îmbunătățește, apar din nou ca niște bufoni. De ce reapar? Ca să înceapă să se laude, să informeze oamenii despre existența lor, să-I arate lui Dumnezeu entuziasmul lor, să-L facă să le vadă loialitatea din acel moment și, în același timp, să se revanșeze pentru ce au făcut în trecut, încercând cu disperare să se îndrepte. Cu toate acestea, la cel mai mic semn de necazuri sau de schimbări în mediu, acești oameni dispar din nou și se ascund.

Când lucrarea de evanghelizare abia începea să se extindă, răspândirea Evangheliei era foarte dificilă. Pe atunci, nu existau mulți oameni care puteau predica Evanghelia, iar cei care puteau aveau o înțelegere destul de superficială a adevărului. Nu puteau discerne foarte bine noțiunile

religioase ale oamenilor și era dificil să câștige oameni. În plus, predicarea Evangheliei venea, de asemenea, cu riscuri. Când întâlneai oameni cu o umanitate oarecum bună, cel mult refuzau să o accepte și cu asta basta, dar nu te răneau sau nu te insultau. Dacă menţineai legătura cu ei, mai putea exista speranţă de a-i câștiga, lucru care dădea anumite rezultate. Cu toate acestea, când întâlneai oameni răi sau pastori și prezbiteri din diverse confesiuni, acești oameni nu numai că refuzau să accepte, dar chiar conduceau un atac comun, te forţau să-ţi mărturisești păcatele și, dacă nu făceai asta, era posibil să te agreseze fizic. În cazuri mai grave, era posibil chiar să te denunţe la poliţie și să te predea la secţie, punându-te în pericolul de a fi reţinut oricând. Unii conducători de biserică nu au fost constrânși de aceste chestiuni. Au continuat să-și facă îndatoririle când s-a cuvenit să facă asta și chiar au deschis drumul în predicarea Evangheliei și a mărturiei pentru Dumnezeu. Totuși, unii așa-ziși conducători sau acei conducători falși nu au acţionat în felul acesta. Când înfruntau astfel de pericole, nu se duceau ei înșiși, ci îi trimiteau pe alţii. Am auzit despre o conducătoare care a aflat că un potenţial destinatar al Evangheliei era conducător într-o anumită confesiune. A vrut să aranjeze să-i fie răspândită Evanghelia de cineva. După ce a chibzuit, nu a putut găsi o persoană adecvată și a decis că era mai potrivit să meargă singură. Totuși, s-a temut de pericol și nu a vrut să meargă, așa că a aranjat să meargă în locul ei o soră tânără, de optsprezece sau nouăsprezece ani. Ce părere aveţi? Ar fi trebuit să aranjeze să meargă această soră tânără? (Nu ar fi trebuit.) De ce nu ar fi trebuit? (Pentru că potenţialul destinatar al Evangheliei era un conducător într-o anumită confesiune, cu multe noţiuni religioase. Sora tânără avea o statură mică, avea o înţelegere superficială a adevărului, nu putea să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele potenţialului destinatar al Evangheliei și nu numai că era posibil să nu fie capabilă să-l convertească,

dar ea însăși ar fi putut fi indusă în eroare.) Având în vedere vârsta ei, cât de mult din adevăr putea să înțeleagă realmente această tânără soră? Câtă cunoaștere biblică avea? Cât de încrezătoare putea să fie în convertirea conducătorului din acea confesiune? La vârsta ei, cu siguranță nu avea multă experiență în predicarea Evangheliei. În plus, tocmai ajunsese la maturitate și nu avea experiență. Putea vedea dincolo de noțiunile, ideile și dificultățile adulților? (Nu, nu putea.) Categoric nu. La vârsta ei, pur și simplu nu era capabilă să se descurce cu gândurile adulților. Spuneți-Mi, la vârsta ei, această tânără soră era cea mai bună alegere? (Nu era.) Nu era cea mai bună alegere. Așadar, trimițând tânăra soră, a avut această conducătoare intenția corectă? (Nu a avut intenția corectă.) Nu a avut intenția corectă. Nu ar fi trebuit s-o trimită pe tânăra soră. Ulterior, când tânăra soră a luat legătură cu liderul acelei confesiuni și a aflat că nu era o persoană bună, i-a raportat conducătoarei, spunând că îi era foarte frică și că nu îndrăznea să meargă din nou. Conducătoarea a pus presiune asupra ei, insistând: „Nu, asta este datoria ta și trebuie să mergi!” Tânăra soră a fost forțată până la lacrimi și a spus: „Este datoria mea și ar trebui să merg, dar nu mă pot descurca, nu pot s-o fac!” Cu toate acestea, conducătoarea nu s-a lăsat înduplecată și a continuat, spunând: „Chiar dacă nu poți s-o faci, trebuie să mergi; nu există altcineva, așa că trebuie să fii tu!” Ce fel de conducătoare credeți că este aceasta? Nu numai că s-a protejat pe sine când s-a apropiat pericolul, dar a și pus pe altcineva în calea lui când a dat înapoi. Chiar și în situații în care această tânără soră și-a exprimat incapacitatea și chiar a plâns de frică, ea tot nu a fost de acord. Ce fel de nenorocită este conducătoarea? Este o ființă umană? (Nu.) Nu este o ființă umană. Nu a ținut cont de siguranța fraților și surorilor ei, ci doar de a ei. Ba chiar a dat la schimb siguranța celorlalți pentru propriul interes, exact ca acei părinți care joacă jocuri de noroc și care, atunci când au pierdut toți banii și nu le-a

mai rămas nimic, își oferă propriile fiice drept garanție pentru plata datoriilor, ca să-și permită să depășească vremurile grele și să scape de dezastru, sacrificându-i pe cei pe care îi iubesc cel mai mult în schimbul propriei fericiri. Ce fel de nenorocită este această conducătoare? I-a mai rămas vreo fărâmă de umanitate? (Nu.) În ea nu există nicio fărâmă de umanitate. Pe baza acestui comportament, pot astfel de oameni să fie clasificați drept antihriști? (Pot.) Categoric pot! Unii ar putea spune: „Ce fac ei este de dragul lucrării bisericii, pentru răspândirea Evangheliei. Nu au intenții bune? Nu fac asta pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu? Cum pot fi clasificați drept antihriști?” A gândit cineva vreodată în felul acesta? Poate fi adus acest argument? (Nu, nu poate.) Așadar, spuneți-Mi, care este natura acestei probleme? (Această conducătoare, de dragul propriilor interese și al propriei siguranțe, a folosit viața și siguranța tinerei surori drept monedă de schimb și a împins-o intenționat în prăpastie – are o umanitate deosebit de malițioasă.) Pe scurt, această conducătoare, știind prea bine că tânăra soră era complet incapabilă să facă această sarcină, a rânduit lucrurile așa ca să se protejeze pe sine. În același timp, a făcut-o ca să dea socoteală pentru îndeplinirea propriei datorii, sacrificând interesele și siguranța altuia pentru a-și atinge țelurile personale. Asta a fost intenția ei. Pur și simplu nu a ținut cont cine era capabil să facă această sarcină, cine ar fi putut converti această persoană sau cine ar fi putut face eficient această sarcină, găsind cea mai bună persoană pentru asta. Esența acțiunilor ei nu a avut legătură cu îndeplinirea datoriei sau cu loialitatea și responsabilitatea ei, ci cu a le da socoteală superiorilor și cu a se proteja, sacrificând interesele altora și chiar făcându-le rău. A acționat într-un mod care i-a rănit pe alții pentru a se proteja și pentru a-și atinge țelurile – nu aceasta este esența chestiunii? (Ba da.) Aceea este esența chestiunii. Prin urmare, acțiunile acestei conducătoare pot fi clasificate drept acțiunile unui antihrist.

Nu aceasta este rădăcina chestiunii? (Ba da, este.) Exact așa stau lucrurile. Dacă nu ar fi fost niciun candidat potrivit, iar această tânără soră nu ar fi fost acolo, dacă i s-ar fi spus că meargă singură să convertească conducătorul acelei confesiuni, s-ar fi dus? Ar fi fost capabilă să spună: „Dacă nu există candidați potriviți, atunci mă voi duce eu. Nu-mi este teamă. Chiar dacă asta înseamnă să-mi sacrific viața pentru a câștiga această persoană, sunt dispusă să renunț la ea, pentru că acestea sunt datoria și responsabilitatea mea”? Ar fi putut face asta? (Nu.) De ce spunem că nu ar fi putut s-o facă? Nu speculăm. Pe ce ne bazăm când spunem că n-ar fi putut? (Pe faptul că atunci când își făcea datoria, nu era cu adevărat pentru a obține rezultate și pentru a converti acel potențial destinatar al Evangheliei. Prin urmare, pur și simplu făcea lucrurile de mântuială, trimițând-o pe tânăra soră. Dacă aceasta n-ar fi fost acolo, conducătoarea nu ar fi mers personal să câștige această persoană.) Așa este, așa ar fi stat lucrurile. Dacă a văzut că nu erau disponibili candidați potriviți, nu ar fi trebuit să se ducă ea însăși? (Ba da.) Dacă ar fi fost cu adevărat loială datoriei ei și ar fi ținut cont de siguranța personală, nu ar fi lăsat-o pe tânăra soră să se ducă, ci ar fi mers ea însăși. Așadar, care este problema evidențiată de faptul că nu s-a dus ea însăși? (Își proteja propria siguranță și interesele.) Așa este, așa s-au desfășurat lucrurile. Dacă ar fi fost într-adevăr loială datoriei ei, și-ar fi asumat ea însăși responsabilitatea. Totuși, ea nu a făcut asta; în schimb, a ales să meargă în locul ei candidatul cel mai puțin potrivit. Intenția ei a fost să trimită cea mai puțin potrivită persoană în cel mai periculos loc pentru a-și atinge scopul de a se apăra de pericol și a se proteja? (Da.) Acesta este comportamentul antihriștilor. Asta are legătură cu repartizarea oamenilor.

În China continentală, marele balaur roșu a suprimat, arestat și persecutat constant și brutal credincioșii în Dumnezeu, punându-i adesea în medii periculoase. De exemplu, guvernul folosește diverse pretexte pentru a

prinde credincioși. Oricând descoperă zona în care locuiește un antihrist, care este primul lucru la care se gândește antihristul? Nu este vorba de rânduitul corect al lucrării bisericii, ci să scape din această situație periculoasă. Când biserica înfruntă suprimarea și arestul, antihriștii nu fac niciodată lucrare de verificare a urmărilor. Ei nu fac rânduieli pentru resursele sau personalul esențial al bisericii. În schimb, găsesc scuze și motive ca să-și asigure un adăpost și să termine cu asta. Odată ce siguranța personală le este garantată, rareori se implică personal în rânduitul lucrării, personalului sau resurselor bisericii, nici nu se interesează de chestiune sau nu fac rânduieli specifice. Din cauza asta, resursele și finanțele bisericii nu sunt transferate cu promptitudine în locuri sigure și, în cele din urmă, multe sunt jefuite și luate de marele balaur roșu, provocând pierderi semnificative bisericii și ducând la capturarea mai multor frați și surori. Acesta este rezultatul faptului că antihriștii se eschivează de la responsabilitatea pe care o au față de lucrare. În adâncul inimii antihriștilor, siguranța personală este mereu pe primul loc. Este o problemă în inimile lor care este o grijă permanentă pentru ei. Se gândesc în sinea lor: „Nu trebuie să intru în necazuri. Oricine ar putea fi prins, nu-mi permit să fiu eu – trebuie să rămân în viață. Încă aștept să am parte de gloria lui Dumnezeu, atunci când se va încheia lucrarea Lui. Dacă sunt prins, mă voi comporta ca o iudă și totul se va sfârși pentru mine. Nu va exista un final bun pentru mine. Voi fi pedepsit.” Prin urmare, oricând merg într-un loc nou să lucreze, în primul rând cercetează cine are cea mai sigură și mai puternică gospodărie, unde pot să se ascundă de raidurile guvernului și să se simtă în siguranță. În al doilea rând, caută gospodării cu condiții de trai mai bune, unde este carne la fiecare masă, aer condiționat vara și căldură iarna. În plus, se interesează cine dintre credincioși este mai entuziast și are o fundație mai puternică, cineva care poate oferi protecție când apar necazuri. Mai întâi cercetează

toate aceste chestiuni. După asta, găsesc un loc în care să se stabilească și să facă puțină lucrare superficială, să trimită o scrisoare sau să transmită verbal câteva informații sau rânduieli de lucru. Acum, credeți că antihriștii sunt capabili să lucreze? Când vă uitați cum țin cont de siguranța personală și o rânduiesc, meticulos și îngrijit, ar putea părea că știu cum să facă o anumită lucrare, știu în inimile lor cum s-o facă. Totuși, intențiile lor nu sunt corecte, se gândesc doar la câștigul personal și sunt scârbiți de adevăr; chiar dacă știu că lucrurile pe care le fac sunt împotriva adevărului și sunt egoiste și demne de dispreț, insistă să le facă în felul lor și să acționeze nechibzuit și nesăbuit. Tot ce fac este ca să-și protejeze siguranța. După ce se stabilesc și simt că sunt în afara pericolului, că acesta a trecut, antihriștii încep să facă puțină lucrare superficială. Antihriștii sunt destul de meticuloși în rânduielile lor, dar depinde cu cine au de-a face. Se gândesc foarte atent la chestiunile care au legătură cu propriile interese, dar când vine vorba de lucrarea bisericii sau de îndatoririle lor, își arată egoismul și josnicia și nu arată nicio responsabilitate, lipsindu-le orice urmă de conștiință sau rațiune. Tocmai din cauza acestor comportamente sunt clasificați drept antihriști. Dacă am judeca numai după calibru, luând în considerare cât de bine cântăresc și fac planuri meticuloase și concrete pentru propria siguranță, lor nu le lipsește calibrul și au capul pe umeri. Ar trebui să fie capabili să se ocupe de lucrarea casei lui Dumnezeu. Acum, dacă privești lucrurile pe baza capacității lor, nu ar trebui să fie etichetați drept antihriști, deci de ce tot au fost etichetați ca atare? Acest lucru este stabilit pe baza esenței lor, dacă pot accepta și practica adevărul, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul. Fac considerații și rânduieli bine-gândite și specifice în legătură cu mediul lor de viață, cu hrana și băutura și cu siguranța lor. Cu toate acestea, când vine vorba de lucrarea casei lui Dumnezeu, devin oameni complet diferiți, deosebit de egoiști și josnici,

care nu țin cont deloc de voia lui Dumnezeu. Aceștia sigur nu sunt oameni care urmăresc adevărul. Antihriștii se ocupă de lucrarea casei lui Dumnezeu și de rânduielile de lucru ale Celui de mai sus, filtrându-le. Trec prin filtru, selectiv, ce sunt dispuși și ce nu sunt dispuși să facă și ce are și ce nu are legătură cu siguranța lor. Apoi, fac puțină lucrare ușoară, care nu implică niciun pericol, doar ca să nu afle Cel de mai sus că sunt iuți la mâncare și înceți la muncă și că nu se ocupă de îndatoririle cuvenite. După ce rânduiesc lucrarea, nu se interesează niciodată de modul în care sunt îndeplinite anumite sarcini sau nu le supraveghează. De exemplu, casa lui Dumnezeu are principii și reguli specifice în privința jertfelor și a diverselor resurse: cum să le rânduiască, unde să le plaseze, cum să le gestioneze și cine ar trebui să fie la conducere. Pe de altă parte, antihriștii doar vorbesc despre aceste lucruri și, odată ce fac rânduieli, consideră treaba terminată. Indiferent dacă mediul este potrivit sau nu, nu vizitează niciodată locul pentru a arunca o privire; doar își mișcă buzele și, în inimile lor, nu pricep, nu se interesează, nu cercetează sau nu le pasă să facă rânduielile specifice pentru aceste resurse ale casei lui Dumnezeu sunt potrivite sau sigure. Așadar, pe timpul conducerii antihriștilor, în cadrul domeniului lor de activitate, unele cărți conținând cuvintele lui Dumnezeu sunt confiscate de oameni răi. Unele cărți mucegăiesc pentru că sunt depozitate necorespunzător și, în unele cazuri, anumite cărți sau resurse sunt plasate în locuri în care nimeni nu are grijă de ele. Antihriștii nu numai că nu reușesc să facă rânduieli specifice pentru aceste chestiuni, dar cu siguranță nu se interesează, nu cercetează și nu întreabă despre ele. În schimb, își consideră sarcina îndeplinită odată ce fac rânduieli. Vorbesc și vorbesc și asta-i tot; doar fac lucrurile de mântuială, fără să caute rezultate concrete. Antihriștii arată loialitate prin comportamentele lor? (Nu.) Nu au deloc loialitate. Când vine vorba să rânduiască diverse resurse ale bisericii, antihriștii nu se

interesează niciodată. Ce înseamnă că „nu se interesează niciodată”? Înseamnă că nu fac deloc rânduieli? Fac lucrurile de mântuială și fac rânduieli ca să le arunce oamenilor praf în ochi, ca nu cumva să fie raportați superiorilor. Însă nu fac niciodată nicio lucrare specifică. La ce se referă lucrarea specifică? Presupune stabilirea locului în care să fie plasate aceste lucruri, dacă este sau nu sigur, dacă li s-ar putea întâmpla ceva, dacă ar putea veni rozătoare să le strice, dacă ar putea fi inundate sau furate, dacă indivizii responsabili de păstrarea lor sunt potriviți și așa mai departe. Cu toate acestea, antihriștii nu se interesează niciodată, nu cercetează niciodată și nu-și fac griji niciodată. În inimile lor, cred că aceste lucruri nu există ca ei să se bucure de ele; nu le prețuiesc și nu au niciun folos pentru ele. Ele aparțin altor oameni, casei lui Dumnezeu și nu au legătură cu ei. Nu le pasă deloc; lasă pe oricine vrea să fie îngrijorat să-și facă griji – ei nu sunt îngrijorați. Rânduiesc lucrurile și cu asta basta. Unii antihriști nici nu se deranjează să le rânduiască. Ei cred că, indiferent dacă lucrarea este făcută bine sau nu, nu va exista nicio recompensă și nimeni nu-i va trage la răspundere că au făcut-o prost. Cine i-ar raporta pentru un lucru atât de neînsemnat? I-ar pedepsi Dumnezeu pentru asta? Atitudinea și punctul de vedere al antihriștilor față de îndatoririle lor sunt exact așa: fac lucrurile de mântuială și se ocupă de chestiuni într-o manieră superficială. Atât timp cât aceste lucruri nu le afectează statutul sau siguranța, nu le pasă dacă sunt gestionate sau nu. Fie că aceste lucruri sunt pierdute, diminuate sau deteriorate, asta nu are nicio legătură cu ei. În mintea antihriștilor, resursele casei lui Dumnezeu sunt considerate proprietate publică. Nu trebuie să-și facă griji în privința lor, nu trebuie să le dea nicio atenție și nu trebuie să irosească energie pentru a le gestiona. Așadar, în timpul conducerii antihriștilor, din cauza neglijenței lor față de datorie, a concentrării asupra plăcerii personale și a eșecului de a îndeplini sarcini specifice, diverse

resurse din casa lui Dumnezeu sunt jefuite sau luate de marele balaur roșu sau confiscate de unii oameni răi. Au existat multe astfel de cazuri. Unii ar putea spune: „Într-un mediu atât de ostil, cine ar putea să se ocupe de toate atât de meticulos? Cine ar putea să evite puțină neglijență sau câteva greșeli?” E vorba doar despre a face câteva greșeli? Îndrăznesc să spun că, dacă oamenii ar putea să-și îndeplinească îndatoririle și să arate loialitate, pierderea resurselor nu ar fi atât de mare; cu siguranță ar scădea, iar eficiența lucrării s-ar îmbunătăți foarte mult.

Antihriștii cred în Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Ei nu sunt niciodată preocupați de lucruri legate de casa lui Dumnezeu sau de interesele Lui. Orice fac trebuie să se învârtă în jurul intereselor personale. Dacă lucrarea casei lui Dumnezeu nu le implică interesele, pur și simplu nu le pasă și nu se interesează de ea. Cât de egoiști trebuie să fie! Când anumiți antihriști îndeplineau rolul de conducători, marele balaur roșu a jefuit cantități mari de jertfe, care se aflau sub sfera supravegherii lor și o cantitate uimitoare s-a pierdut. Însă acești antihriști nu s-au învinovățit deloc. După aceea, chiar au spus: „Nu este doar responsabilitatea mea: cum să fie numai vina mea? În plus, acest tip de situație este inevitabilă.” N-au avut deloc remușcări, au aruncat vina asupra altor oameni și, plini de scuze, au încercat să se apere. Ce fel de lucruri sunt ei? Astfel de oameni nu ar trebui să fie excluși? Nu ar trebui să fie blestemați și pedepsiți? (Ba da.) După ce au comis o greșeală atât de importantă, acești antihriști nu au avut deloc remușcări! Ce manifestări ar afișa o persoană normală, o persoană cu umanitate, o persoană care este loială lui Dumnezeu sau o persoană cu o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă neglijența ei ar fi dus la înhățarea bunurilor casei lui Dumnezeu de către marele balaur roșu? (Ar avea remușcări, s-ar învinovăți și, în inima ei, ar simți că nu și-a îndeplinit datoria cum se cuvine.) Ce ar face în continuare? S-ar gândi la o cale să se

revanșeze. Din adâncul inimii, s-ar simți îndatorată și ar avea remușcări; orice ar spune ceilalți, nu s-ar plânge nici măcar cu o vorbă, nu s-ar apăra. Ar recunoaște că a fost neglijența sa, fărădelegea sa. Ar accepta orice i-ar spune Dumnezeu și orice mod în care casa lui Dumnezeu ar hotărî s-o trateze. Așadar, de ce nu acceptă antihriștii asta? De ce se simt plini de doleanțe după ce sunt excluși? Asta dezvăluie natura antihriștilor. Acești antihriști au provocat pierderi foarte semnificative lucrării casei lui Dumnezeu, așa că multe eforturi din partea celorlalți au fost irosite pentru că ei și-au neglijat îndatoririle și multe jertfe au fost luate de marele balaur roșu, totuși ei nu se simt vinovați sau datori și chiar se apără. Când casa lui Dumnezeu s-a ocupat de ei, au refuzat să se supună și și-au răspândit sfidarea peste tot. Ce fel de lucruri sunt ei? Nu înseamnă asta că atrag moartea? (Ba da.) Înseamnă că atrag moartea. Uitându-ne la sufletul antihriștilor, natura-esența lor este de a fi ostili față de adevăr și de Dumnezeu. Le lipsește umanitatea; sunt demoni vii, satane, fiare în veșminte omenești. Când oamenii care au umanitate fac o greșeală minoră sau spun ceva greșit, își fac reproșuri. Însă demonii vii, antihriștii, nu simt asta. Chiar după ce au comis o astfel de greșeală gravă, acei antihriști nu și-au făcut deloc reproșuri și chiar au încercat să se apere. Așadar, pentru ei, ce este adevărul? Recunosc adevărul în inimile lor? Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și Dumnezeu este adevărul – recunosc acest fapt? (Nu-l recunosc.) În mod clar nu-l recunosc. În inimile lor, consideră că ei sunt adevărul, că ei sunt Dumnezeu; cred că, în afară de ei, nu există niciun alt Dumnezeu. Nu sunt ei diavoli? (Ba da.) Aceștia sunt diavoli, diavoli tipici. Antihriștii nu se interesează deloc de resursele bisericii, nici nu fac rânduieli specifice pentru acestea. Însă, dacă se întâmplă să aibă ei înșiși un lucru prețios, poți fi sigur că vor avea o grijă excelentă de el. Nu vor dezvălui niciun cuvânt despre el, nici măcar atunci când vorbesc în somn și

nu ți-ar spune nici dacă i-ai bate. Îl păzesc excepțional. Totuși, când vine vorba de resursele casei lui Dumnezeu, atitudinea lor este complet diferită. De fapt, au acest fel de atitudine: „Ce legătură are cu mine? Nu ajung să mă bucur de acea resursă și nu-mi aparține. Chiar dacă am mare grijă de ea, s-ar putea să fie dată altcuiva! Ce rost are s-o păzesc atât de bine?” Nu consideră că această chestiune este datoria lor. Nu este aceasta o lipsă de umanitate? (Ba da.) Este o manifestare a lipsei umanității. Ce înseamnă? Înseamnă că nimeni nu se poate baza pe tine. Dumnezeu ți-a încredințat această lucrare și ți-a dat îndatoririle pe care ar trebui să le îndeplinești – asta face parte din munca ta. Se cuvine să te ocupi cum trebuie de aceste chestiuni, ducându-le la bun sfârșit una câte una, urmând principiile cerute de Dumnezeu și rânduielile casei lui Dumnezeu și rânduindu-le cum se cuvine, iar apoi responsabilitatea ta va fi îndeplinită. Însă au antihriștii acest mod de gândire sau această idee? (Nu, nu au.) Deloc. Aceasta este o lipsă completă de umanitate. Care este manifestarea specifică a lipsei de umanitate? Să nu-ți pese dacă ai conștiință sau rațiune și să fii egoist și josnic, să nu fii demn de încredere, oamenii să nu se poată baza pe tine și să nu fii vrednic să ți se încredințeze nimic.

Când vine vorba de chestiuni legate de personalul din cadrul bisericii, cum ar fi cine face ce lucrare și unde, dacă o face cum se cuvine, dacă-și îndeplinește eficient datoria, dacă au apărut cazuri de perturbări sau tulburări sau care este răspunsul din partea fraților și a surorilor, antihriștii nu se interesează niciodată în detaliu sau nu fac rânduieli privind lucrurile acestea. De exemplu, când casa lui Dumnezeu le cere să furnizeze diverse tipuri de indivizi talentați, antihriștii doar aruncă o privire la introducerile scrise despre acești indivizi, fără să afle sau să se intereseze în mod specific de situațiile lor – de exemplu, dacă acești indivizi au o temelie în credința lor, cum este umanitatea lor, dacă pot accepta adevărul, dacă talentele și

aptitudinile lor tehnice individuale sunt la înălțimea standardelor cerute de casa lui Dumnezeu și dacă sunt potriviți pentru cultivare și asumarea unor îndatoriri importante. Antihriștii doar fac lucrurile de mântuială în privința asta, prefăcându-se, trecând în revistă pe scurt introducerile scrise și cu asta basta. De fapt, nu interacționează niciodată cu indivizii furnizați, nici nu caută o înțelegere detaliată sau profundă a lor. Drept urmare, majoritatea oamenilor pe care îi selectează ajung să fie alungați, pentru că nu au reușit să-și facă îndatoririle sau nu și-au făcut lucrarea cum se cuvine. Cum privesc antihriștii această situație? „Nu e ca și cum sunt promovat să fac aceste îndatoriri; nu sunt implicat în ele. Ce contează cine merge? Atât timp cât aprob recomandările și le furnizez acești oameni, asta înseamnă că-mi fac treaba. În plus, indivizii care au fost promovați îmi vor fi datori cu o favoare. Dacă sunt sau nu potriviți pentru cultivare nu este treaba mea.” Dacă antihriștii furnizează indivizi nepotriviți, provocând întârzieri lucrării casei lui Dumnezeu, au vreo responsabilitate? (Da.) Au multă responsabilitate, dar aceste lucruri diavolești nu fac nicio verificare. Unii spun: „În anumite locuri cu medii aspre, nu putem interacționa cu oamenii față-n față. Cum putem să-i verificăm?” Indiferent cât de aspru este mediul, tot există metode și abordări pentru a gestiona aceste chestiuni. Depinde dacă ești responsabil și devotat sincer. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Dacă îți oferi loialitatea și responsabilitatea, atunci, chiar dacă finalul nu este ideal, Dumnezeu scrutează și știe acest lucru, iar responsabilitatea nu va fi a ta. Însă, dacă nu-ți oferi loialitatea și responsabilitatea, atunci, chiar dacă totul merge bine și, în final, nu există consecințe, Dumnezeu va scruta asta. Natura acestor două abordări este diferită, iar Dumnezeu le va trata diferit. De asemenea, antihriștii complotează când vine vorba de furnizarea oamenilor, au și motive care sunt egoiste și josnice și le lipsește loialitatea. Indiferent ce fac, antihriștii au propriile calcule și nu aderă la principii. În

plus, ca lucrarea concretă să fie făcută bine, ei trebuie să-și arate fețele, să călătorească încoace și încolo pentru a se întâlni cu mai mulți oameni, să îndure greutăți și să-și asume riscuri. Imediat ce un lucru atinge problema propriei siguranțe, antihriștii încep din nou să calculeze, iar natura lor este dezvăluită. Ce se dezvăluie? Ei cred că a interacționa cu prea mulți oameni este un risc pentru siguranța lor și că nu pot intra în contact cu oamenii în mod arbitrar. Antihriștii nu interacționează cu aceia cu care ar trebui și nu se întâlnesc cu nimeni, în schimb, găsesc un adăpost sigur în care să stea, ascunzându-se și fără să facă nimic mai mult decât sarcini simple. Cât despre cât de bine sunt făcute alte aspecte ale lucrării, dacă există oameni care provoacă perturbări sau dacă sunt distribuite rânduielile de lucru, diverse cărți conținând cuvintele lui Dumnezeu sau predici înregistrate, antihriștii nu fac niciodată rânduieli specifice sau nu se interesează de aceste lucruri. Asta nu înseamnă că trebuie să-și asume riscuri, să-și arate fața sau să întâmpine necazuri, pentru a fi considerați loiali. Care este problema aici? Cine poate explica? (Când au început lucrarea aceasta, nu s-au gândit niciodată cum s-o facă bine sau dacă personalul recomandat era potrivit și nu au acționat niciodată din toată inima sau nu și-au îndeplinit responsabilitatea. Nu s-au gândit niciodată la aceste lucruri.) Pur și simplu nu dau dovadă de loialitate. Există o diferență în natura felului în care lucrează oamenii cu loialitate față de Dumnezeu comparativ cu aceia fără loialitate. Când întâmpină chestiuni periculoase, cei cu loialitate sunt capabili să înfrunte pericolul și să-și facă lucrarea, folosind înțelepciune și metode de a implementa rânduielile de lucru. Totuși, antihriștii nu se implică în lucrări concrete, indiferent dacă sunt sau nu implicate pericole, iar rânduielile de lucru nu sunt niciodată implementate de ei. Asta este diferența. Antihriștii se pot interesa verbal de situația bisericii, de diverse sarcini și așa mai departe, dar este doar o formalitate, ei fac numai niște

eforturi de suprafață și nu sunt deloc meticuloși în privința asta. Din afară, poate părea că fac o lucrare concretă, dar în realitate nu înțeleg lucrarea, nu iau notițe, nu chibzuiesc la ea și nu se roagă sau nu caută. Nu investesc energie ca să țină cont de felul în care progresează diferite segmente ale lucrării sau cine este responsabil pentru domenii în care lucrurile nu sunt făcute bine sau care conducători de biserică ar putea fi nepotriviți sau unde nu a fost implementată lucrarea. Nu țin cont de aceste lucruri, pur și simplu fac lucrurile mecanic și, atunci când identifică probleme, nu le rezolvă. Unii așa-ziși conducători adună oamenii numai pentru întruniri, se interesează de situație și analizează și cercetează lucrarea. Imediat ce este implicată o anumită lucrare concretă și este nevoie ca ei să sufere și să plătească un preț, siguranța personală le este pusă în pericol și implică un anumit nivel de dificultate, ei nu o fac. În acel punct, încetează să lucreze, punând pe primul loc protecția personală. Chiar și atunci când recunosc probleme, nu fac rânduieli specifice. Dacă sunt renumiți pentru credința lor și sunt în pericol de a fi capturați, deleagă ei aceste sarcini altora? Nu, nu fac asta. Nu rânduiesc ca alții să facă aceste sarcini și asta este problema. Așadar, ce esență este dezvăluită de astfel de oameni? Le lipsește loialitatea, sunt egoiști și josnici și țin cont de propria siguranță în toate. Nu se interesează niciodată dacă rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sunt implementate sau de progresul lucrării casei lui Dumnezeu și nu le pasă de aceste lucruri. Nu și-au oferit loialitatea și nu și-o arată. Pentru ei, să facă lucrurile mecanic în privința acestor chestiuni este suficient; consideră că asta înseamnă că lucrează. Dacă riscul este mic, s-ar putea să lucreze puțin, fără tragere de inimă. Însă dacă riscul este mare și există o șansă să fie capturați, nu o vor face, indiferent cât de importantă este sarcina. Asta este esența antihriștilor. În adâncul inimii lor, atât timp cât interesele le sunt în siguranță, sunt capabili să vândă pe oricine. Interesele le sunt realizate cu

prețul intereselor casei lui Dumnezeu; pentru ei, interesele lor sunt supreme. Antihriștii pot fi loiali odată ce-și asumă o datorie? (Nu, nu pot.) Loialitatea este imposibilă pentru ei. Pot ei ține cont de viețile și de siguranța fraților și surorilor lor? (Nu pot.) Când vine vorba de propria siguranță, antihriștii se vor proteja doar pe ei înșiși, împingându-și frații și surorile într-o groapă cu foc și folosindu-i drept pioni de sacrificiu. Aceasta este natura-esență a antihriștilor.

În afară de a ține cont de propria siguranță, la ce se mai gândesc anumiți antihriști? Ei spun: „În momentul acesta, mediul nostru nu este favorabil, așadar, hai să ne arătăm mai puțin fețele și să răspândim mai puțin Evanghelia. În felul acesta, este mai puțin probabil să fim prinși, iar lucrarea bisericii nu va fi distrusă. Dacă evităm să fim prinși, nu ne vom transforma în iude și atunci vom fi capabili să rămânem în viitor, nu-i așa?” Nu există antihriști care folosesc astfel de scuze ca să inducă în eroare frații și surorile? Unii antihriști se tem foarte mult de moarte și duc existențe abjecte; de asemenea, le plac reputația și statutul și sunt dispuși să-și asume roluri de conducere. Deși știu că: „Lucrarea unui conducător nu este ușor de purtat – dacă marele balaur roșu află că am fost făcut conducător, voi deveni faimos și s-ar putea să fiu pus pe lista celor căutați și, de îndată ce voi fi prins, viața îmi va fi în pericol”, pentru a se bucura de beneficiile statutului, nu țin cont de aceste pericole. Când slujesc drept conducători, le pasă numai de plăcerile trupești și nu se implică în lucrări concrete. În afară că se implică puțin în corespondența cu diverse biserici, nu fac nimic altceva. Se ascund într-un loc și nu se întâlnesc cu nimeni, rămânând izolați, iar frații și surorile nu știu cine este conducătorul lor – acesta este gradul în care se tem. Așadar, nu este corect să spunem că ei sunt conducători doar cu numele? (Ba da.) Nu se implică în nicio lucrare concretă în calitate de conducători; nu sunt preocupați decât să se ascundă. Când alții îi întreabă:

„Cum este să fii conducător?” ei vor spune: „Sunt incredibil de ocupat și, pentru siguranță, trebuie să mă mut întruna. Acest mediu îmi provoacă atât de multă neliniște încât nu mă pot concentra asupra lucrării mele.” Au întotdeauna senzația că mulți ochi îi privesc și nu știu unde se pot ascunde în siguranță. În afară că se deghizează, se ascund în diferite locuri și nu rămân într-o singură locație, nu fac nicio lucrare concretă în fiecare zi. Există astfel de conducători? (Da.) Ce principii urmează ei? Acești oameni spun: „Un iepure viclean are trei vizuini. Ca iepurele să se păzească de atacul unui prădător, trebuie să pregătească trei vizuini în care să se ascundă. Dacă o persoană întâmpină pericolul și trebuie să scape, dar nu are unde să se ascundă, este acceptabil? Trebuie să învățăm de la iepuri! Animalele create ale lui Dumnezeu au această capacitate de a supraviețui, iar oamenii ar trebui să învețe de la ele.” De când și-au asumat roluri de conducere, au ajuns să-și dea seama de această doctrină și chiar cred că au înțeles adevărul. De fapt, sunt extrem de înspăimântați. Imediat ce aud despre un conducător, care a fost denunțat la poliție, pentru că locul în care trăia era nesigur sau despre un conducător care a devenit o țintă a spionilor marelui balaur roșu și, drept urmare, a fost arestat și condamnat, pentru că ieșea prea des să-și facă datoria și interacționa cu prea mulți oameni, se înspăimântă. Se gândesc: „O, nu, oare eu voi fi următorul arestat? Trebuie să învăț din asta. Nu ar trebui să fiu prea activ. Dacă pot evita să fac o parte din lucrarea bisericii, nu o voi face. Dacă pot evita să-mi arăt fața, nu o voi face. Voi lucra cât de puțin posibil, voi evita să ies, voi evita să interacționez cu oamenii și mă voi asigura că nimeni nu știe că sunt conducător. În zilele noastre, cine-și poate permite să-i pese de altcineva? Doar a rămâne în viață este o provocare!” De când și-au asumat rolul de conducător, în afară că poartă o geantă și se ascund, nu fac nicio lucrare. Trăiesc cu sufletul la gură, cu teama constantă de a fi prinși și condamnați.

Când aud pe cineva spunând: „Dacă vei fi prins, vei fi ucis! Dacă nu ai fi conducător, dacă ai fi doar un credincios obișnuit, s-ar putea să fii eliberat după ce doar plătești o amendă mică, dar întrucât ești conducător, e greu de spus. Este prea periculos! Unii conducători sau lucrători care au fost prinși au refuzat să dea informații și au fost omorâți în bătaie de polițiști.” Odată ce aud despre cineva care a fost omorât în bătaie, frica lor se intensifică și devin și mai înspăimântați să lucreze. În fiecare zi, nu se gândesc decât cum să evite să fie prinși, cum să evite să-și arate fața, cum să evite să fie supravegheați și cum să evite contactul cu frații și surorile lor. Își frământă creierii, gândindu-se la aceste lucruri și uită complet de îndatoririle lor. Sunt aceștia oameni loiali? Pot astfel de oameni să se ocupe de vreo lucrare? (Nu, nu pot.) Astfel de oameni sunt doar lași și nu-i putem eticheta categoric drept antihriști, doar pe baza acestei manifestări, dar care este natura acestei manifestări? Esența acestei manifestări este aceea a unui non-credincios. Ei nu cred că Dumnezeu poate proteja siguranța oamenilor și cu siguranță nu cred că, dacă se dedică sacrificării pentru Dumnezeu înseamnă că se dedică adevărului și că este un lucru pe care Dumnezeu îl aprobă. În inimile lor, nu se tem de Dumnezeu; se tem numai de Satana și de partidele politice ticăloase. Nu cred în existența lui Dumnezeu, nu cred că totul este în mâinile Lui și cu siguranță nu cred că Dumnezeu va aproba o persoană care sacrifică totul de dragul Lui și pentru a-I urma calea și a-I duce la bun sfârșit însărcinarea. Nu pot vedea nimic din toate astea. În ce cred ei? Cred că, dacă pică în mâinile marelui balaur roșu, vor avea un final prost, că ar putea fi condamnați sau chiar ar putea risca să-și piardă viețile. În inimile lor, țin cont doar de propria siguranță și nu de lucrarea bisericii. Nu sunt aceștia non-credincioși? (Da, sunt.) Ce spune Biblia? „Cel ce-și va pierde viața de dragul Meu, o va găsi” (Matei 10:39). Cred aceste cuvinte? (Nu, nu le cred.) Dacă li se cere să-și asume un risc în timp ce-și fac datoria, își vor

dori să se ascundă și să nu lase pe nimeni să-i vadă – vor vrea să fie invizibili. Asta este măsura în care se tem. Nu cred că Dumnezeu este sprijinul omului, că totul este în mâinile lui Dumnezeu, că dacă un lucru merge prost sau dacă sunt cu adevărat prinși, e permis de Dumnezeu și că oamenii ar trebui să aibă inimi supuse. Acești oameni nu au aceste inimi, această înțelegere sau această pregătire. Cred ei cu adevărat în Dumnezeu? (Nu, nu cred.) Nu este esența acestei manifestări aceea a unui non-credincios? (Ba da.) Așa stau lucrurile. Astfel de oameni sunt excepțional de lași, teribil de înspăimântați și se tem de suferința fizică și să nu li se întâmple ceva rău. Devin la fel de înfricoșați ca niște păsări sperioase și nu-și mai pot îndeplini lucrarea. Tipul de persoană despre care am vorbit mai devreme pur și simplu nu face nicio lucrare, chiar dacă este capabilă s-o facă. Chiar dacă știu că există o problemă, nu se ocupă de ea. Ei doar se protejează pe ei înșiși și sunt deosebit de egoiști și josnici. Ambele aceste tipuri de oameni sunt non-credincioși. Primul tip este alunecos și trădător, speriat de greutăți și de oboseală, preocupat de trupul său și nu se implică în lucrări concrete. Al doilea tip este laș și înspăimântat, nu îndrăznește să îndeplinească lucrări concrete și se teme să nu fie prins și persecutat de marele balaur roșu. Există o diferență între aceste două tipuri de oameni? (Da.)

Există exemple pe care le știți, despre felul în care antihriștii își protejează propria siguranță? (Dumnezeule, știu un astfel de exemplu. A fost o biserică în care oamenii au fost arestați de marele balaur roșu, pentru că era controlată de un antihrist care s-a dezlănțuit făcând rău, iar conducătorii, diaconii și câțiva frați și surori au fost arestați cu toții. Pe atunci, antihristul se temea să nu fie prins. Fără să facă rânduieli pentru lucrarea de a gestiona consecințele, s-a ascuns într-un loc izolat. Ba chiar a refuzat să stea cu o familie-gazdă și a insistat, în schimb, să folosească

jertfe ca să închiriere o locuință. Întrucât nu a făcut rânduieli potrivite pentru lucrarea ulterioară și nu a eliminat cu promptitudine pericolele ascunse, mai mulți frați și surori au fost atunci arestați, iar lucrarea bisericii a fost forțată să se oprească. Este clar că antihriștii sunt excepțional de egoiști și josnici. În momente critice, ei își apără doar propriile interese și nu protejează deloc interesele casei lui Dumnezeu.) Antihriștii sunt extrem de egoiști și josnici. Nu au credință adevărată în Dumnezeu, cu atât mai puțin loialitate față de El; când întâmpină o problemă, se protejează și se apără doar pe ei înșiși. Pentru ei, nimic nu este mai important decât propria siguranță. Atât timp cât pot să trăiască și nu vor fi arestați, nu le pasă cât rău este făcut lucrării bisericii. Acești oameni sunt extrem de egoiști, nu se gândesc deloc la frați și la surori sau la lucrarea bisericii, se gândesc doar la propria siguranță. Sunt antihriști. Așadar, când astfel de lucruri se întâmplă celor care sunt loiali lui Dumnezeu și au credință adevărată în El, cum le gestionează? Cum este diferit ceea ce fac ei față de ceea ce fac antihriștii? (Când astfel de lucruri li se întâmplă celor care Îi sunt loiali lui Dumnezeu, ei se vor gândi la o modalitate de a păzi interesele casei lui Dumnezeu, de a împiedica pierderile aduse jertfelor lui Dumnezeu și vor face rânduielile necesare pentru conducători și lucrători, precum și pentru frați și surori, pentru a reduce la minimum pierderile. Între timp, antihriștii se asigură că ei sunt mai întâi protejați. Nu sunt preocupați de lucrarea bisericii sau siguranța aleșilor lui Dumnezeu, iar atunci când biserica se confruntă cu arestări, asta rezultă într-o pierdere pentru lucrarea bisericii.) Antihriștii abandonează lucrarea bisericii și jertfele lui Dumnezeu și nu rânduiesc ca oamenii să se ocupe de consecințe. E același lucru cu a-i permite marelui balaur roșu să confiște jertfele lui Dumnezeu și să-i captureze pe aleșii Lui. Nu este aceasta o trădare ascunsă a jertfelor lui Dumnezeu și a aleșilor Lui? Când aceia care sunt loiali lui Dumnezeu știu clar că un mediu este

periculos, ei tot înfruntă riscul de a face lucrarea de gestionare a consecințelor și reduc la minimum pierderile casei lui Dumnezeu, înainte de a se retrage ei înșiși. Ei nu dau prioritate propriei siguranțe. Spune-Mi, în această țară ticăloasă a marelui balaur roșu, cine s-ar putea asigura că nu există niciun pericol în a crede în Dumnezeu și a face o datorie? Indiferent de datoria pe care și-o asumă o persoană, aceasta implică un oarecare risc – totuși, îndeplinirea datoriei reprezintă însărcinarea dată de Dumnezeu și, în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu, o persoană trebuie să-și asume riscul de a-și face datoria. Ar trebui să dea dovadă de înțelepciune și este nevoie să ia măsuri pentru a-și asigura securitatea, dar nu ar trebui să pună siguranța personală pe primul loc. Ar trebui să țină cont de voia lui Dumnezeu, punând pe primul loc lucrarea casei Sale și răspândirea Evangheliei. Ceea ce contează cel mai mult este să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu, iar acest lucru este prioritar. Antihriștii pun pe primul loc propria lor siguranță; ei cred că nimic altceva nu are legătură cu ei. Nu le pasă când altcineva pățește ceva, indiferent cine ar putea fi. Atât timp cât nu li se întâmplă nimic rău antihriștilor înșiși, ei se simt împăcați. Sunt lipsiți de orice loialitate, fapt care e determinat de natura-esență a antihriștilor. În mediul din China continentală, este posibil să eviți să-ți asumi riscuri și să te asiguri că nu se va întâmpla nimic rău în timp ce-ți faci datoria? Chiar și cea mai precaută persoană nu poate garanta asta, însă precauția este necesară. Să fii bine-pregătit dinainte ar putea îmbunătăți puțin situația și poate ajuta la reducerea la minimum a pierderilor, când ceva merge prost. Dacă nu există nicio pregătire, pierderile vor fi substanțiale. Puteți vedea clar diferența dintre aceste două situații? Prin urmare, indiferent dacă are legătură cu întrunirile sau cu îndeplinirea oricărui fel de datorie, cel mai bine este să fii precaut și e necesar să iei măsuri de precauție. Când o persoană loială își îndeplinește datoria, poate gândi puțin mai cuprinzător și

mai amănunțit. Vrea să rânduiască aceste lucruri atât cât poate de bine, astfel încât, dacă un lucru merge prost, pierderile să fie reduse la minimum. Simte că trebuie să obțină acest rezultat. O persoană lipsită de loialitate nu ține cont de aceste lucruri. Crede că ele nu contează și nu le tratează ca pe responsabilitatea sau datoria ei. Când ceva merge prost, nu se simte deloc vinovată. Aceasta este o manifestare a unei lipse de loialitate. Antihriștii nu dau deloc dovadă de loialitate față de Dumnezeu. Când li se repartizează lucrări, le acceptă destul de bucuroși și fac câteva declarații frumoase, dar când vine pericolul, ei fug cel mai repede; sunt primii care fug, primii care scapă. Asta arată că egoismul și josnicia lor sunt deosebit de grave. Nu au deloc simțul răspunderii sau al loialității. Când înfruntă o problemă, știu numai cum să fugă și să se ascundă și se gândesc numai cum să se protejeze pe sine, fără să țină cont niciodată de responsabilitățile sau îndatoririle lor. Pentru siguranța personală, antihriștii își arată în mod constant natura egoistă și josnică. Nu pun pe primul loc lucrarea casei lui Dumnezeu sau propriile îndatoriri, cu atât mai puțin interesele casei lui Dumnezeu. În schimb, își pun pe primul loc propria siguranță.

Subsecțiunea despre care tocmai am avut părtășie nu are legătură cu al nouălea punct din diversele manifestări ale antihriștilor – nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale? (Ba da.) Pentru a se proteja, pentru a evita pericolul și suferința fizică, antihriștii adoptă o atitudine superficială față de lucrarea casei lui Dumnezeu și de propriile îndatoriri. Ocupă funcții fără să lucreze cu adevărat. Nu înseamnă asta că vând interesele casei lui Dumnezeu? Nu înseamnă că nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, de lucrarea lui Dumnezeu și de propriile responsabilități, în schimbul siguranței personale? (Ba da.) Manifestările pe care le-am disecat în această subsecțiune expun pe deplin esența egoistă și josnică a antihriștilor. Despre

ce am avut părtășie în primul rând aici? Antihriștii, de teamă să nu intre în necazuri și ca să se protejeze, nu-și îndeplinesc îndatoririle și nu-I arată nicio loialitate lui Dumnezeu. Există vreo urmă de adevăr-realitate în această manifestare? Nu este o pierdere a conștiinței și a rațiunii? Aceasta este o lipsă completă de umanitate!

B. Propria reputație și propriul statut

Să continuăm cu a doua subsecțiune a părtășiei: propria reputație și propriul statut al antihriștilor. Asta implică și interesele antihriștilor. Acum, aceste trei subsecțiuni pe care le discutăm: propria siguranță, propria reputație și propriul statut și propriile beneficii ale antihriștilor – toate acestea au legătură cu propriile interese ale antihriștilor. Au acestea vreo legătură cu lucrarea casei lui Dumnezeu? (Da, au.) Care este legătura? (Pentru a se proteja și pentru a-și apăra reputația și statutul, antihriștii pot tulbura și submina lucrarea bisericii.) Antihriștii afectează interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii pentru a-și proteja propriile interese. Dacă ne uităm la natura egoistă și josnică a antihriștilor, ce prețuiește acest tip de persoană, dincolo de a fi deosebit de protectivă cu propria siguranță? (Îi plac foarte mult reputația și statutul.) Corect. Antihriștilor le plac foarte mult reputația și statutul. Reputația și statutul sunt sufletul lor; simt că viața nu are sens fără reputație și statut și nu au energie să facă nimic fără reputație și statut. Pentru antihriști, atât reputația, cât și statutul sunt strâns legate de interesele personale; sunt slăbiciunea lor. De aceea, tot ce fac antihriștii se învârte în jurul statutului și al reputației. Dacă nu ar exista aceste lucruri, ei ar putea să nu lucreze deloc. Indiferent dacă antihriștii au statut sau nu, scopul pentru care luptă, direcția în care se străduiesc este spre aceste două lucruri – reputația și statutul. Când cred în Dumnezeu într-un mediu autocrat, așa cum este China continentală, antihriștii nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, pentru a fi ei în siguranță. Parte din ceea

ce fac este să urmărească statutul cu toată forța lor, agățându-se ferm de putere și controlând biserica. Cealaltă parte este că vorbesc, lucrează, aleargă încoace și încolo și trudesc mereu pentru propria reputație și propriul statut. Acesta este nucleul în jurul căruia se învârte tot ce spun și fac antihriștii. Antihriștii nu fac niciodată nicio lucrare concretă pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și nu fac niciodată nicio lucrare concretă ca să răspândească Evanghelia Împărăției. Când plătesc un preț, uitați-vă de ce plătesc un preț. Când dezbat cu ardoare o problemă, uitați-vă de ce o dezbat. Când discută sau condamnă o persoană, uitați-vă ce intenție și ce scop au. Când sunt supărați sau furioși în legătură cu ceva, uitați-vă la ce fire dezvăluie. Oamenii nu pot vedea în inimile celorlalți, dar Dumnezeu poate. Când Dumnezeu Se uită în inimile oamenilor, ce folosește ca să aprecieze esența lucrurilor pe care oamenii le spun și le fac? El folosește adevărul ca s-o aprecieze. În ochii omului, să-și protejeze reputația și statutul este un lucru potrivit. De ce este etichetat, în ochii lui Dumnezeu, drept dezvăluirea și expresia antihriștilor și drept esența acestora? Acest lucru se bazează pe imboldul și motivația pentru tot ce fac antihriștii. Dumnezeu scrutează imboldul și motivația pentru ceea ce fac ei și, în final, stabilește că tot ce fac este pentru propria reputație și pentru propriul statut, mai degrabă decât pentru a-și face datoria și cu atât mai puțin pentru a practica adevărul și a se supune lui Dumnezeu.

Antihriștii urmăresc reputația și statutul, așadar cu siguranță și vorbesc și lucrează pentru a-și susține reputația și statutul. Își prețuiesc reputația și statutul mai presus decât orice altceva. Dacă cineva din jurul lor are un calibru bun și urmărește adevărul, iar această persoană câștigă puțin prestigiu printre frați și surori și este aleasă lider de echipă, iar frații și surorile chiar o admiră și o aprobă, cum vor reacționa antihriștii? Cu siguranță, nu vor fi bucuroși și vor deveni invidioși. Spuneți-Mi, dacă

antihriștii sunt invidioși, pot ei să se poarte frumos? Nu vor trebui să facă ceva în privința asta? (Ba da.) Ce vor face dacă invidiază cu adevărat această persoană? În mințile lor, sigur vor face acest tip de calcul: „Această persoană are un calibru destul de bun, are o oarecare înțelegere a acestei profesii și este mai puternică decât mine. Acest lucru este în beneficiul lucrării casei lui Dumnezeu, dar nu în beneficiul meu! Oare îmi va lua funcția? Dacă, într-o zi, chiar îmi va lua locul, nu va fi supărător? Ar trebui să acționez preventiv. Dacă într-o zi va fi în stare să se descurce singură, nu-mi va fi ușor să mă ocup de ea. Este mai bine să atac primul. Dacă întârzii și-i permit să mă expună, cine știe care vor fi consecințele? Așadar, cum pot să lovesc? Trebuie să găsesc o scuză, o oportunitate.” Spuneți-Mi, dacă oamenii vor să pedepsească pe cineva, nu le este ușor să găsească o scuză și o oportunitate să facă asta? Care este una dintre tacticile diavolului? („Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul.”) Exact, „Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul.” În lumea Satanei, acest tip de logică există, iar acest tip de lucru se întâmplă. Pentru Dumnezeu, aceste lucruri nu există deloc. Antihriștii aparțin Satanei și sunt foarte pricepuți la aceste lucruri. Vor chibzui la asta: „Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul. Te voi acuza de ceva, voi găsi o oportunitate să te pedepsesc, să-ți suprim aroganța și orgoliul și să-i împiedic pe frați și surori să te stimeze și să te aleagă drept lider de echipă data viitoare. Atunci nu vei mai fi o amenințare pentru mine, nu-i așa? Dacă elimin această potențială problemă și înlătur acest rival, nu mă voi simți în largul meu?” Dacă mințile lor fac astfel de salturi, se pot abține să nu acționeze la exterior? Având în vedere natura antihriștilor, pot să țină această idee îngropată înlăuntrul lor și să nu facă nimic? Categoric nu. Cu siguranță vor găsi o cale să acționeze. Aceasta este răutatea antihriștilor. Nu numai că gândesc în felul acela, dar vor și să atingă acest obiectiv. Așadar, vor chibzui cu disperare asupra

acestei chestiuni, frământându-și creierii. Nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, nici de lucrarea bisericii. Le pasă și mai puțin dacă acțiunile lor sunt în conformitate cu intenția lui Dumnezeu. Nu se gândesc decât cum să-și mențină reputația și statutul, cum să-și păzească puterea. Cred că rivalul lor deja le-a amenințat statutul, așa că încearcă să găsească o oportunitate să-l doboare. Când află că, fără să-i consulte, rivalul lor a înlocuit pe cineva care își făcea constant datoria într-o manieră superficială, vor vedea asta ca pe ocazia perfectă de a-i pune în cârcă o acuzație. În fața fraților și surorilor, spun: „Întrucât toată lumea este prezentă azi, să înaintăm această chestiune spre disecare. Oare înlocuirea cuiva, fără autorizație, fără a discuta chestiunea cu partenerii sau conlucrătorii, nu este o acțiune dictatorială? De ce ar face cineva o astfel de greșeală? Nu cumva există o problemă în firea sa? Nu ar trebui să fie emondat? Nu ar trebui să fie abandonat de frați și surori?” Profită de această chestiune și o exagerează pentru a-și denigra rivalul și a se înălța pe ei înșiși. De fapt, situația nu este atât de gravă. Este perfect acceptabil să facă un raport, după ce datoria unui membru al echipei este ajustată sau înlocuită, atât timp cât ajustarea sau înlocuirea este conform principiilor. Totuși, antihriștii exagerează această chestiune. Își atacă intenționat rivalul și se înalță pe sine. Nu este aceasta o manifestare a pedepsirii celorlalți? Își emondează cu răutate rivalul și îi aduc acuzații exagerate. După ce aud despre asta, frații și surorile se gândesc: „Ce se întâmplă aici? Ceva nu pare în regulă. Ceea ce spun nu este conform realității! Persoana a cărei datorie a fost ajustată nu o făcea în mod responsabil – acesta este un fapt recunoscut. A fost înlocuită pentru a sprijini lucrarea bisericii. A-ți face datoria în acest fel este o abordare serioasă și responsabilă și o manifestare a loialității. Așadar, de ce să etichetăm acest lucru ca pe o acțiune dictatorială? Este în mod clar un caz de «Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul.»” Oricine are

puțină înțelegere a adevărului și puțin discernământ poate recunoaște dintr-o privire că acești antihriști se folosesc de funcțiile lor pentru a obține ce-și doresc și își varsă frustrările asupra rivalului lor. Înseamnă asta că-și asumă răspunderea pentru lucrare? Înseamnă că emondează persoana? Acești antihriști fac din țânțar armăsar: este doar răzbunare și vendetă personală. Acest lucru provine din voința omenească și de la Satana, nu de la Dumnezeu. Cu siguranță nu provine dintr-o atitudine de asumare a responsabilității pentru lucrare și pentru îndatoririle lor – nu asta este intenția lor. Antihriștii își expun prea clar intențiile, iar unii oameni pot vedea asta. Pot antihriștii să simtă acest lucru? (Da.) Asta este viclenia antihriștilor. Sunt foarte pricepuți la a-și păzi statutul, la sofistică, la a câștiga oameni de partea lor și mai ales la a avea „pătrundere” în inimile oamenilor. Se gândesc în sinea lor: „Pot vedea dincolo de orice gând aveți în inimile voastre. Poate că înțelegeți adevărul, dar nu mă puteți vedea așa cum sunt. Eu pot să vă văd așa cum sunteți. Îmi pot da seama cine nu este convins de lucrurile pe care le spun.” Însă spun ceva din toate astea? Nu, nu spun. Folosesc câteva cuvinte și expresii plăcute ca să-i convingă pe toți, să-i facă să creadă că au fost rezonabili când au emondat acea persoană. Ce cuvinte folosesc? Spun: „Nu te-am emondat dintr-un motiv egoist, personal. În realitate, nu există nicio ranchiună personală între noi, doar că, atunci când ai înlăturat arbitrar acea persoană din datoria ei, asta a afectat interesele casei lui Dumnezeu. Mă pot face că nu văd? Dacă ți-aș permite să faci asta, ar fi un lucru iresponsabil din partea mea. Nu fac asta ca să te vizez pe tine sau pe cineva anume. Dacă greșesc, frații și surorile pot să mă critice și să mă mustre. Nu voi candida la alegerile viitoare.” Când unii oameni aud asta, devin complet confuzi. Se gândesc: „Se pare că i-am înțeles greșit. Sunt dispuși până și să nu candideze la alegeri. Nu au emondat acea persoană ca să concureze pentru statut, acțiunea lor s-a bazat

pe o atitudine de asumare a responsabilității pentru lucrarea bisericii. Nu-i nimic greșit în asta.” Acești antihriști reușesc din nou să inducă în eroare câțiva oameni. Nu sunt ei vicleni? (Ba da, sunt.) Sunt extrem de vicleni! Se poate spune că antihriștii își frământă creierii, își sondează adâncurile minții și folosesc orice mijloace necesare pentru reputația și statutul lor. Există o anumită zicală: „Dă-le o palmă, apoi oferă-le o întâlnire plăcută.” Nu vor folosi antihriștii această tactică? După ce te lovesc, s-ar putea să-ți spună câteva cuvinte plăcute pentru a te linguși, a te convinge și a te face să simți că sunt extrem de toleranți, răbdători și iubitori. În cele din urmă, trebuie să-i aprobi și spui: „Uite, persoana aceasta are obiective atât de clare în lucrarea sa și se pricepe atât de bine să o facă – ce aptitudine grozavă! Este clar că are calitățile unui conducător și toți ne simțim necorespunzători în comparație cu ea.” Acești antihriști nu-și vor fi atins atunci scopul? Acestea sunt trucurile antihriștilor.

Antihriștii sunt deosebit de trădători și vicleni. Orice spun este gândit atent; nimeni nu este mai priceput să se prefacă. Însă, odată ce se află secretul, odată ce oamenii i-au văzut așa cum sunt cu adevărat, fac tot ce le stă în putință ca să aducă argumente pentru ei înșiși și se gândesc la moduri de a îndrepta situația și joacă la cacealma ca un mijloc de a-și salva imaginea și reputația. Antihriștii trăiesc în fiecare zi doar pentru reputație și statut, ei trăiesc doar pentru a se delecta în beneficiile statutului, doar la asta se gândesc. Chiar și atunci când îndură ocazional unele greutăți minore sau plătesc un preț banal, acest lucru este de dragul obținerii statutului și reputației. A urmări statutul, a deține puterea și a avea o viață ușoară sunt lucruri majore pe care antihriștii le plănuiesc întotdeauna odată ce cred în Dumnezeu și nu renunță până când nu își ating obiectivele. Dacă faptele lor rele sunt date în vileag vreodată, intră în panică, de parcă ar fi pe cale să cadă cerul peste ei. Nu pot mânca sau dormi și par să fie în transă, ca și cum

ar suferi de depresie. Când oamenii îi întreabă ce s-a întâmplat, ei inventează minciuni și spun: „Ieri am fost atât de ocupat încât nu am dormit toată noaptea, așa că sunt foarte obosit”. Dar, de fapt, nimic din toate acestea nu este adevărat, totul e înșelătorie. Ei simt acest lucru pentru că se gândesc în mod constant: „Lucrurile rele pe care le-am făcut au fost date în vileag, deci cum îmi pot recăpăta reputația și statutul? Prin ce mijloace pot să mă răscumpăr? Ce ton pot să folosesc ca să le explic asta tuturor? Ce pot să spun ca să-i împiedic pe oameni să mă vadă așa cum sunt?” Multă vreme, nu își pot da seama ce să facă, așa că sunt deprimați. Uneori, ochii lor privesc în gol la un punct fix și nimeni nu știe la ce se uită. Problema îi face să-și frământe creierii, să epuizeze fiecare înlănțuire de idei și să nu vrea să mănânce sau să bea. În ciuda acestui lucru, ei încă mai pretind că le pasă de lucrarea bisericii și îi întreabă pe oameni: „Cum merge lucrarea de evanghelizare? Cât de eficient se predică? Au dobândit frații și surorile vreo intrare în viață recent? A provocat cineva întreruperi sau perturbări?” Aceste investigații ale lor despre lucrarea bisericii au menirea unui spectacol pentru ceilalți. Dacă ar afla despre probleme, nu ar avea cum să le rezolve, așa că întrebările lor sunt o simplă formalitate pe care ceilalți sunt înclinați să o vadă drept grijă pentru lucrarea bisericii. Dacă cineva ar face un raport despre problemele bisericii pe care să le rezolve ei, doar ar clătina din cap. Niciun complot nu s-ar dovedi util și, deși ar dori să se deghizeze, nu ar putea și ar risca să fie expuși și dezvăluiți. Aceasta este cea mai mare problemă cu care se confruntă antihriștii în întreaga lor viață. În prezent, antihriștii sunt ca o furnică pe o farfurie fierbinte, clătinând din cap ocazional, de parcă ar spune: „Lucrurile nu pot continua așa.” Apoi își pun mâinile-n cap, ca și cum s-ar gândi: „Cum de sunt atât de nesăbuit? Cum m-am putut împiedica de această chestiune?” Antihriștii nu pot să accepte această realitate și pot doar să ofteze. Trudesc, suferă și plătesc prețul doar

pentru propria reputație și pentru propriul statut, dedându-se la tot felul de fapte rele pentru a-și satisface ambițiile și dorințele. Să fie expuși de aleșii lui Dumnezeu este un final inevitabil. Oamenii vor cădea cu siguranță, mai devreme sau mai târziu, pentru că nu urmăresc adevărul. Această zicală este împlinită perfect în cazul antihriștilor. Deși sunt pricepuți la deghizări și capabili să vorbească persuasiv și să îi inducă în eroare pe alții, dacă aleșii lui Dumnezeu înțeleg adevărul și pot discerne esența unei persoane, atunci, oricât de bine se ascund antihriștii și oricât rău fac, ei îi pot discerne pe deplin. Există două zicale: „A persista în rău aduce autodistrugerea" și „Dacă te joci cu focul, o să te arzi." Acestea sunt legi obiective care guvernează evoluția lucrurilor, stabilite de Dumnezeu pentru evoluția tuturor lucrurilor și a tuturor evenimentelor. Nimeni nu poate scăpa de ele. Deși lucrarea bisericii continuă sub stăpânirea antihriștilor, eficiența sa a scăzut îngrijorător. Câteva lucrări importante sunt în continuare controlate de indivizi răi, iar rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu au fost implementate. Cu toate că aleșii lui Dumnezeu își fac, fiecare, datoria, nu există rezultate reale, iar diverse sarcini au rămas pe loc de mult timp. Care este cauza acestor probleme? Aceea că antihriștii au preluat controlul bisericii. Oriunde dețin puterea, indiferent de sfera influenței lor, chiar dacă este vorba doar de un singur grup, antihriștii vor influența lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a unei părți din aleșii lui Dumnezeu. Dacă ei dețin puterea într-o biserică, lucrarea acesteia și voia lui Dumnezeu sunt îngreunate acolo. De ce rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu pot fi implementate în anumite biserici? Pentru că antihriștii dețin puterea în acele biserici. Cine este antihrist nu se va sacrifica sincer pentru Dumnezeu, îndeplinirea îndatoririlor sale va fi doar o formalitate și ceva mecanic. Ei nu vor face lucrare reală, chiar dacă sunt conducători sau lucrători, și vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, al câștigului și al statutului, fără să

protejeze deloc lucrarea bisericii. Prin urmare, ce fac antihriștii toată ziua? Își petrec timpul dându-se în spectacol și lăudându-se. Ei fac doar lucruri care implică faima, câștigul și statutul propriu. Sunt ocupați să-i inducă în eroare pe alții, să atragă oamenii, iar când și-au adunat puterea, vor continua să controleze mai multe biserici. Ei doresc doar să domnească ca regi și să transforme biserica în împărăția lor independentă. Doresc doar să fie marele conducător, să aibă autoritate completă, unilaterală, să controleze mai multe biserici. Nu le pasă câtuși de puțin de nimic altceva. Ei nu se preocupă de lucrarea bisericii sau de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, cu atât mai puțin le pasă dacă voia lui Dumnezeu este îndeplinită. Ei sunt preocupați doar de momentul în care pot să dețină puterea în mod independent, să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Dorințele și ambițiile antihriștilor sunt într-adevăr enorme! Oricât de harnici par să fie antihriștii, ei sunt ocupați doar cu propriile lor încercări, făcând ceea ce le place să facă, și cu lucruri legate de faima, câștigul și statutul personal. Nici măcar nu se gândesc la responsabilitățile lor sau la datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și nu fac nimic din ce se cuvine. Antihriștii nu sunt decât acest gen de lucru – ei sunt diavoli și satane, care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu.

În trecut, exista un conducător căruia i-am încredințat cinci sarcini în timpul mandatului său. Cu toate acestea, după două luni, niciuna dintre aceste chestiuni nu a fost implementată. La suprafață, părea că el nu doar stătea degeaba, era destul de ocupat și epuizat și rareori îl vedeai. Așadar, cu ce era ocupat și de ce nu era capabil să îndeplinească sarcinile pe care i le-am alocat? Aici era o problemă. Conducătorul nu a făcut câteva dintre sarcini pentru nu i-a plăcut să le facă, considerând că nu făceau parte din îndatoririle lui. Aceasta era o problemă. În plus, avea opinii diferite despre câteva sarcini, lăsându-le intenționat deoparte. De asemenea, existau sarcini

care implicau anumite provocări, necesitând ajutorul celorlalți și fiind oarecum supărătoare, lucru de care conducătorul nu voia să se ocupe. Acestea erau scenariile care au apărut. Așadar, au trecut două luni și niciuna dintre sarcini nu a fost îndeplinită. Unii au spus: „Oare este posibil ca toate aceste sarcini să fie îndeplinite în două luni?” Este posibil, toate aceste sarcini puteau fi îndeplinite într-o zi sau două, dar conducătorul nu a reușit să le implementeze. Când altcineva a preluat și a îndeplinit aceste sarcini, toate cinci au fost terminate într-o săptămână. Credeți că un astfel de conducător ar trebui să fie înlocuit? (Da.) Dacă întâlniți un astfel de om, care nu îndeplinește niciuna dintre sarcinile alocate de Cel de mai sus, dar, la suprafață, pare destul de ocupat, atunci este un conducător fals. Astfel de indivizi ar trebui să fie înlocuiți sau alungați cu promptitudine. Ce credeți despre acest principiu? (Este bun.) Nu vă uitați la entuziasmul lor exterior sau la faptul că par destul de ocupați toată ziua. De fapt, ei nu fac nicio lucrare concretă; se mențin ocupați cu chestiuni obișnuite. Ce fac ei? Acțiunile lor se încadrează în câteva categorii diferite. Mai întâi, își asumă sarcini de care cred că sunt capabili să se ocupe, sarcini sigure, care nu implică multe riscuri. Ce vreau să spun prin „nu implică multe riscuri”? Vreau să spun că, făcând aceste sarcini, este ușor să evite să greșească, nu trebuie să interacționeze cu Cel de mai sus și pot evita să facă lucruri greșite și să fie emondați. Mai mult decât atât, se ocupă de sarcini la care se pricep, unde este mai puțin probabil să greșească. În felul acesta, pot evita să fie responsabili și, într-o mare măsură, se pot proteja de emondare, înlăturare sau excludere. Aceste sarcini sunt lipsite de riscuri și nu implică responsabilitate, așa că le pot răspunde și se pot ocupa de ele. De fapt, există un element ascuns în asta. Ar face aceste sarcini dacă le-ar putea face fără să-i vadă nimeni? Dacă nu există niciun beneficiu personal pentru ei, le-ar face? Categoric nu. Ce fel de sarcini preferă? Preferă sarcini care sunt

relativ ușoare, simple și care pot fi îndeplinite fără prea multă suferință. În plus, sunt dispuși să asculte și să memoreze mai multe predici de care sunt interesați, făcând asta ca să se laude și să obțină admirația celorlalți. În plus, dacă îndeplinirea acestor sarcini le permite să interacționeze cu mai mulți oameni și îi face pe ceilalți să conștientizeze că ei sunt ocupați cu lucrarea, că sunt într-o funcție de conducere și că au acest statut și această identitate, le vor face. Aleg sarcini de această natură. Totuși, dacă lucrarea pe care trebuie s-o îndeplinească este complexă și le depășește abilitățile și dacă altcineva este mai priceput decât ei și există riscul să-și piardă reputația dacă eșuează, să fie desconsiderați de alții, atunci nu sunt dispuși să facă aceste sarcini. Le este frică de munca grea, de oboseală și de rușinea de a nu avea randament. În plus, sunt deosebit de leneși și tind să evite sarcinile obositoare și laborioase, ascunzându-se departe de acestea. În schimb, preferă să facă sarcini care le îmbunătățesc imaginea, care sunt ușoare, unde pot să facă lucrurile mecanic și să câștige inimile oamenilor, fără să fie văzuți așa cum sunt de către Cel de mai sus. Toate acestea sunt trăsături inerente ale antihriștilor. Când vine vorba de a-și face îndatoririle, fac mofturi. Au alegeri, planuri și chiar comploturi personale. Pur și simplu nu sunt deloc ascultători față de rânduielile casei lui Dumnezeu; în schimb, fac propriile alegeri. În privința anumitor rânduieli de la Cel de mai sus, dacă nu sunt de acord cu ele, cu siguranță nu le vor implementa. Blochează complet aceste chestiuni, iar frații și surorile din biserică nu știu despre ele. Dacă implementarea acestor rânduieli de la Cel de mai sus ar intra în conflict cu anumiți indivizi sau ar ofensa oamenii, oare le-ar implementa? Nu ar face-o. În inimile lor, se gândesc: „Dacă Cel de mai sus vrea ca acest lucru să fie făcut, eu nu-l voi face. Chiar dacă îl fac, trebuie să-l fac în numele Celui de mai sus, pretinzând că a fost ordonat de el. Nu-mi permit să ofensez acești oameni.” Antihriștii sunt un soi viclean, nu-i așa? Orice ar

face, încuviințează și calculează acel lucru de opt sau zece ori sau chiar mai mult. Mințile lor sunt pline de gânduri despre cum să facă să aibă poziții stabile într-o mulțime, cum să aibă o reputație bună și un prestigiu mare, cum să obțină favoruri de la Cel de mai sus, cum să-i facă pe frați și surori să-i susțină, să-i iubească și să-i respecte și fac orice este necesar pentru a obține aceste rezultate. Pe ce cale merg ei? Pentru ei, interesele casei lui Dumnezeu, interesele bisericii și lucrarea casei lui Dumnezeu nu sunt lucrurile de care țin cont în principal, cu atât mai puțin, de care sunt preocupați. Ce gândesc ei? „Aceste lucruri nu au nicio legătură cu mine. Este fiecare om pentru el, iar diavolul îl ia pe cel mai din urmă; oamenii trebuie să trăiască pentru ei înșiși și pentru reputația și statutul propriu. Acesta este cel mai înalt obiectiv care există. Dacă cineva nu știe că ar trebui să trăiască pentru sine și să se protejeze, atunci este un imbecil. Dacă mi s-ar cere să practic conform adevărurilor-principii și să mă supun lui Dumnezeu și rânduielilor casei Sale, atunci acest lucru ar depinde de existența vreunui beneficiu pentru mine și a unui avantaj în cazul în care o fac. Dacă nesupunerea față de rânduielile casei lui Dumnezeu aduce cu ea posibilitatea să fiu îndepărtat și să pierd o oportunitate de a câștiga binecuvântări, atunci mă voi supune.” Astfel, pentru a-și proteja reputația și statutul, antihriștii aleg adesea să facă unele compromisuri. Ai putea spune că, de dragul statutului, antihriștii sunt capabili să îndure orice fel de suferință și, de dragul de a avea o bună reputație, sunt capabili să plătească orice fel de preț. Zicala: „Un om măreț știe când să cedeze și când să nu cedeze”, pare să fie valabilă în ceea ce-i privește. Aceasta este logica Satanei, nu-i așa? Aceasta este filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești și reprezintă, totodată, principiul său de supraviețuire. Este complet dezgustător!

Antihriștii își consideră statutul și reputația ca fiind mai importante decât orice altceva. Acești oameni nu sunt doar înșelători, vicleni și ticăloși, ci și extrem de vicioși. Ce fac ei atunci când descoperă că statutul lor este în pericol sau când își pierd locul în inimile oamenilor, când pierd sprijinul și afecțiunea acestor oameni, când oamenii nu-i mai venerează, nu-i mai respectă și au căzut în josnicie? Se schimbă brusc. De îndată ce își pierd statutul, devin reticenți la a îndeplini orice datorie, tot ceea ce fac este superficial și nu au niciun interes de a face vreun lucru. Dar aceasta nu este cea mai gravă manifestare. Care este cea mai gravă manifestare? De îndată ce acești oameni își pierd statutul și nimeni nu îi respectă și nimeni nu este indus în eroare de ei, ies la suprafață ura, gelozia și răzbunarea. Nu numai că nu au inimi cu frică de Dumnezeu, dar sunt lipsiți și de orice fărâmă de supunere. În plus, în inima lor, sunt predispuși spre a urî casa lui Dumnezeu, biserica, conducătorii și lucrătorii; ei năzuiesc ca lucrarea bisericii să întâmpine probleme sau să se oprească; vor să râdă de biserică și de frați și de surori. De asemenea, ei urăsc pe oricine urmărește adevărul și se teme de Dumnezeu. Ei atacă și batjocoresc pe oricine este loial în datoria sa și este dispus să plătească un preț. Aceasta este firea antihriștilor – și nu este vicioasă? Aceștia sunt, în mod clar, oameni răi; antihriștii sunt, în esența lor, oameni răi. Chiar și atunci când întrunirile sunt ținute online, dacă văd că semnalul este bun, înjură în gând și își spun în sinea lor: „Sper să pice semnalul! Sper să pice semnalul! Este mai bine dacă nimeni nu poate să asculte predicile!” Ce sunt acești oameni? (Diavoli.) Sunt diavoli! În niciun caz nu sunt oameni ai casei lui Dumnezeu. Aceste tipuri de diavoli și de oameni răi provoacă necazuri în felul acesta, indiferent de biserica în care se află. Chiar dacă oameni cu discernământ îi expun și îi restricționează, nu vor reflecta asupra lor sau nu-și vor recunoaște greșelile. Vor crede că a fost doar o greșeală de moment din partea lor și că ar trebui

să învețe din ea. Astfel de oameni, care refuză categoric să se căiască, nu se vor supune, indiferent cine îi discerne și le expune. Vor căuta să se răzbune pe acea persoană. Când nu se simt în largul lor, nu vor să le fie ușor nici fraților și surorilor. În inimile lor, chiar îi blestemă în secret pe frați și pe surori, dorindu-și să li se întâmple lucruri rele și blestemă lucrarea casei lui Dumnezeu, dorindu-și să apară probleme în aceasta. Când ceva merge prost în casa lui Dumnezeu, se bucură și sărbătoresc în taină, gândindu-se: „Hm! În sfârșit, a mers ceva prost. Toate acestea se întâmplă pentru că m-ai înlocuit. Este bine că totul se duce de râpă!" Sunt fericiți și le face plăcere să-i vadă pe alții devenind slabi și negativi, rostesc cuvinte batjocoritoare și de ridiculizare ca să denigreze oamenii și chiar răspândesc cuvinte de negativitate și de moarte, spunând: „Noi, credincioșii, renunțăm la familiile și la carierele noastre ca să ne facem îndatoririle și să îndurăm suferințe. Crezi despre casa lui Dumnezeu că-și poate asuma cu adevărat răspunderea pentru viitorul nostru? Te-ai gândit vreodată la asta? Merită prețul pe care-l plătim? Nu stau prea bine cu sănătatea în momentul acesta și, dacă mă epuizez, cine va avea grijă de mine la bătrânețe?" Spun astfel de lucruri ca toată lumea să se simtă negativă – doar atunci se vor simți fericiți. Nu sunt ei puși pe rele, siniștri și malițioși? Nu ar trebui ca astfel de oameni să fie pedepsiți? (Ba da.) Credeți că astfel de oameni Îl au cu adevărat pe Dumnezeu în inimile lor? Nu par a fi credincioși autentici în Dumnezeu, în mod fundamental, ei nu cred că Dumnezeu scrutează adâncurile inimilor oamenilor. Nu sunt ei non-credincioși? Dacă ar crede cu adevărat în Dumnezeu, cum ar putea să spună astfel de lucruri? Unii ar putea zice că este din cauză că nu au inimi cu frică de Dumnezeu – e corect? (Nu, nu este corect.) De ce este incorect? (Dumnezeu pur și simplu este absent în inimile lor; sunt în opoziție față de Dumnezeu.) De fapt, îndrăznesc să spună astfel de lucruri pentru că nu cred în existența lui Dumnezeu. Cred chiar mai puțin

că Dumnezeu scrutează pe fiecare și nu cred că Dumnezeu le observă fiecare cuvânt și fiecare faptă, fiecare gând și idee. Nu cred aceste lucruri, așa că nu se tem și pot rosti astfel de cuvinte diavolești în mod liber și lipsit de scrupule. Chiar și necredincioșii spun adesea: „Cerurile au ochi" și „Când un om acționează, Cerurile privesc." Oricine are măcar o fărâmă de credință autentică nu ar rosti cu dezinvoltură aceste cuvinte diavolești ale non-credincioșilor. Nu vor exista consecințe grave pentru credincioșii care gândesc și vorbesc în felul acesta? Nu este gravă natura acestui lucru? Este foarte gravă! Faptul că Îl pot nega pe Dumnezeu într-un asemenea mod înseamnă că sunt diavoli autentici și oameni răi care s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu. Numai diavolii și antihriștii îndrăznesc să vocifereze public împotriva lui Dumnezeu. Interesele casei lui Dumnezeu reprezintă interesele lui Dumnezeu, iar tot ce face casa lui Dumnezeu este sub conducerea Lui, cu permisiunea și îndrumarea Lui; acest lucru este strâns legat de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu poate fi separat de ea. Oamenii care blestemă public lucrarea casei lui Dumnezeu în felul acesta, care o calomniază în inimile lor și care vor să râdă de casa lui Dumnezeu, care își doresc să-i vadă arestați pe toți aleșii lui Dumnezeu, să vadă lucrarea bisericii complet paralizată și pe credincioși întorcându-se de la credința lor, care vor fi fericiți când se va întâmpla asta – ce fel de oameni sunt aceștia? (Diavoli.) Sunt diavoli, sunt demoni răi reîncarnați! Oamenii obișnuiți au firi corupte, ocazional sunt răzvrătiți și dau curs câtorva idei minore când se simt negativi și slabi, dar nu ar fi atât de răi sau nu ar avea gânduri atât de ticăloase și malițioase. Acest fel de esență este prezentă numai în antihriști și în diavoli. Când antihriștii au aceste idei, presupun că ar putea să fie greșite? (Nu, nu fac asta.) De ce nu? (Pentru că sunt de părere că lucrurile pe care le gândesc și le spun sunt adevărul. Nu cred în Dumnezeu, le lipsesc inimile cu frică de Dumnezeu, iar natura lor este de a

I se împotrivi.) Exact, aceasta este natura lor. Când L-a tratat vreodată Satana pe Dumnezeu drept Dumnezeu? Când a crezut că Dumnezeu este adevărul? Nu a făcut-o niciodată și nici n-o va face niciodată. Antihriștii și diavolii sunt la fel; ei nu-L tratează pe Dumnezeu drept Dumnezeu sau nu cred că El este adevărul. Nu cred că Dumnezeu este Cel care a creat toate lucrurile și care este suveran asupra lor. De aceea cred că orice spun este corect. Gândesc și acționează în felul acesta, lipsiți de scrupule; aceasta este natura lor. Când oamenii corupți fac la fel, experimentează un conflict interior. Au conștiință și conștientizare umană. Conștiința, conștientizarea și adevărurile pe care le înțeleg au un efect intern asupra lor, iar asta provoacă un conflict. Când apare acest conflict, are loc o bătălie între corect și incorect, drept și greșit și dreptate și ticăloșie și se ajunge la un final: cei care urmăresc adevărul stau de partea lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care nu urmăresc adevărul stau de partea forțelor ticăloase ale Satanei. Tot ce fac antihriștii este în colaborare cu Satana. Răspândesc negativitate și zvonuri și râd de casa lui Dumnezeu. Blestemă și calomniază lucrarea casei lui Dumnezeu și blestemă frații și surorile. Ba chiar se simt în largul lor să facă toate acestea, fără nicio acuzație din partea conștiinței, fără nicio fărâmă de remușcare și cred că acțiunile lor sunt în întregime corecte. Acest lucru dezvăluie pe deplin natura satanică a antihriștilor și chipurile lor urâte care se împotrivesc lui Dumnezeu. Prin urmare, nu este o exagerare să spunem că antihriștii sunt diavoli și satane autentice. Antihriștii se nasc diavoli și sigur nu sunt destinatari ai mântuirii lui Dumnezeu. În mod categoric, nu sunt o parte din omenirea obișnuită coruptă. Antihriștii sunt diavoli reîncarnați, se nasc demoni răi. Așa stau lucrurile.

Antihriștii se concentrează în primul rând asupra reputației și statutului. Când vine vorba despre reputație și statut, care sunt acțiunile întreprinse de antihriști? Acționează fără scrupule, își frământă creierii,

epuizează toate gândurile și nu precupețesc niciun cost pentru a-și gestiona propria reputație și propriul statut. Aceste două lucruri sunt sufletul lor, sunt totul pentru ei. În lumea lor, nu există decât statut, reputație și propriile interese; nimic altceva nu contează pentru ei. Prin urmare, este folositor să avem părtășie despre adevăr, umanitate și dreptate sau despre lucruri pozitive cu oameni ca antihriștii? (Nu este folositor.) Așa este, nu este folositor. Este ca și cum ai încerca să-i spui unei prostituate cum să fie o femeie într-o casă virtuoasă sau să o înveți să fie o soție și o mamă virtuoasă; nu vrea să asculte, nu-i place și i se pare un lucru respingător. Cât de respingător i se pare? În sufletul ei, te ceartă și profită de ocazii să te batjocorească, să te ridiculizeze, să te doboare și să te excludă. În prezent, în biserică, există oameni care, imediat ce aud pe cineva având părtășie despre adevăr sau despre adevăruri precum supunerea față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu sau ascultarea față de rânduielile casei lui Dumnezeu, manifestă o atitudine deosebit de răzvrătită? (Da, există.) Ar trebui să existe. Observați și identificați-i pe cei care arată un astfel de comportament. Când aveți părtășie despre nevoia de supunere față de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, ei reacționează cu repulsie puternică, gândindu-se: „Vorbesc toată ziua despre supunerea față de rânduielile lui Dumnezeu, ca și cum totul ar fi rânduit de Dumnezeu, iar oamenii nu au deloc de ales!” Imediat ce aveți părtășie despre adevăr sau despre nevoia de a coopera armonios, de a căuta voia lui Dumnezeu și de a acționa conform adevărurilor-principii în îndatoririle lor, simt repulsie extremă și nu sunt dispuși să asculte. Chiar dacă ascultă fără tragere de inimă, nu pot sta într-un loc și dacă reușesc cumva să stea într-un loc, aproape sigur au adormit. Când aveți părtășie despre adevăr și despre urmarea principiilor în gestionarea chestiunilor, li se face somn și ațipesc. După o perioadă fără părtășie despre adevăr, fără emondare, devin plini de

energie. Acționează nechibzuit și nesăbuit, iau decizii unilaterale și cu o mână se agață de reputație, iar cu cealaltă de statut. Sunt mai presus decât oricine altcineva și provoacă tot felul de necazuri. Toți acești oameni sunt antihriști; toți se împotrivesc lui Dumnezeu și pot face mari necazuri în orice clipă.

Oricine are natura antihriștilor ar trebui să fie clasificat drept antihrist. Când vor să acționeze unilateral, ar trebui să fie împiedicați și opriți; asta fără îndoială. Unii ar putea spune: „Dacă nu-i putem opri? Ce ar trebui să facem?” Vă voi spune o modalitate sigură de a-i opri, cu o singură propoziție. Când întâlnești o astfel de situație, pur și simplu spune: „Dacă nu mai acționezi nesăbuit, luând decizii unilaterale și având ultimul cuvânt, poți supraviețui?” Cum sună? (Sună bine.) Credeți că un antihrist chiar ar putea să moară dacă este împiedicat să acționeze unilateral? (Da.) Cum ați ajuns la acest „da”? (Așa sunt antihriștii în esența lor; dacă nu pot acționa unilateral, se simt nefericiți și nu pot continua să trăiască.) Exact, întocmai așa sunt în esența lor și, dacă nu pot să acționeze în felul acesta, se simt nefericiți. Așadar, sunt normali acești oameni? (Nu.) Nu sunt normali. Cum ar gândi o persoană normală? „Dacă nu pot să acționez unilateral, atunci pur și simplu voi renunța la asta; ce-i atât de dificil? Asta chiar îmi face viața mai ușoară!” Așa ar gândi o persoană normală, dar un antihrist se va simți nefericit dacă nu-l lași să acționeze astfel. Nu cumva sălășluiește un diavol în el? (Ba da.) Așadar, dacă nu-l lași să acționeze unilateral se poate simți ca și cum ar fi pe moarte. Ce înseamnă „moarte”? Înseamnă că diavolul îl chinuie și-l tulbură în inima lui, făcându-l să se simtă incapabil să suporte sau să continue să trăiască, ca și cum ar fi în pragul morții; asta înseamnă. În cazul antihriștilor, al oamenilor răi și al acelor diavoli care caută să tulbure lucrarea casei lui Dumnezeu, să le spui această singură propoziție este mai eficient decât să discuți orice adevăr cu ei. Această singură

afirmație este folositoare asupra oamenilor ca antihriștii, a oamenilor răi și a diavolilor, care tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu. Este folositor să le spui adevărul acestor oameni? (Nu, nu este.) „Trebuie să cooperezi armonios și să-ți faci datoria și să te ocupi de chestiuni conform adevărurilor-principii” – felul acesta de cuvinte au fost rostite mulți ani; există cineva care nu le înțelege sau nu și le amintește? N-ar trebui să existe. Atunci de ce unii oameni acționează în continuare unilateral? Asta poate să însemne un singur lucru: nu se controlează; nu sunt oameni normali. Mințile și inimile lor nu-i pot conduce; există altceva în ei care îi conduce, îndemnându-i violent și cu forța să acționeze în acest mod, tocmai pentru a perturba și tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu, a dăuna lucrării casei lui Dumnezeu și a provoca pierderi intereselor casei lui Dumnezeu. Cine ar putea face astfel de lucruri? Numai satanele și diavolii. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu, oamenii normali, adevăratele ființe create, nu ar avea motivația de a face astfel de lucruri; doar satanele și diavolii au motivația și fac aceste lucruri în mod deliberat. V-ați amintit această afirmație? (Da.) Atunci, vom încheia aici părtășia noastră de azi. Cu bine!

29 februarie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)

II. Interesele antihriștilor

B. Propria reputație și propriul statut

Data trecută, am avut părtășie despre al nouălea punct din diversele manifestări ale antihriștilor. Să facem o recapitulare simplă a acestuia. În câte subsecțiuni am împărțit interesele antihriștilor, ca să le disecăm? (În trei subsecțiuni. Prima a fost propria siguranță a antihriștilor, a doua a fost propria reputație și propriul statut, iar a treia a fost beneficiile.) Interesele care au legătură cu antihriștii implică aceste trei subsecțiuni: propria siguranță, statutul și beneficiile personale – așa este? (Da.) Prima subsecțiune, propria siguranță, este relativ ușor de înțeles. Are legătură cu mediile periculoase pe care le întâmpină și se referă la interesele directe ale antihriștilor: siguranța personală. Practic, am încheiat părtășia despre această subsecțiune. A doua subsecțiune este propria reputație și propriul statut. Ultima dată, am avut părtășie despre câteva manifestări ale acestor lucruri, dar a fost mai degrabă în linii mari. Consider că aveți cu toții doar o comprehensiune și o înțelegere conceptuală a acestei subsecțiuni. Dacă nu vă ofer câteva exemple și o analiză concretă, detaliată, s-ar putea să aveți doar puțină cunoaștere doctrinară și literală a acestui aspect al esenței și manifestărilor antihriștilor și e posibil să nu fiți capabili să recunoașteți niciuna dintre aceste dezvăluiri și manifestări specifice reale. Din perspectiva voastră, când vine vorba despre părtășia asupra acestor subiecte,

este cu atât mai bine cu cât e mai specifică, nu-i așa? (Ba da.) Vă place să auziți lucruri gata făcute; nu vă place să fiți nevoiți să le deslușiți singuri. După ce ascultați aceste predici, faceți câteva teme pentru acasă? Dacă am părtășie prea detaliată, veți simți că sunt prea pedant sau că lungesc vorba? Ați putea spune: „Chiar ne subestimezi coeficientul de inteligență; chiar avem un calibru atât de slab? Este suficient să ne dai doar unul sau două exemple. În plus, când vine vorba de disecarea esenței antihriștilor, deja am avut părtășie destul de mult despre lucruri legate de iubirea lor de statut și putere. De ce părtășia noastră despre interesele antihriștilor atinge și acest subiect? Nu este prea repetitiv și pretențios? Chiar este necesar să avem părtășie despre asta?” De fapt, puțină repetiție nu este un lucru rău. Dacă avem părtășie din toate unghiurile, veți avea o înțelegere mai temeinică a acestui aspect al esenței antihriștilor. În plus, când avem părtășie despre adevăr, nu trebuie să vă feriți de repetiție. Există câteva adevăruri despre care s-a avut părtășie ani la rând, fără ca nimeni să câștige pătrundere în ele. Este corect să ne străduim mereu să evităm repetiția și să căutăm întotdeauna noi stiluri și expresii? (Este greșit.) Adevărul în sine este strâns legat de viețile oamenilor. Toate lucrurile diverse și firi corupte pe care le dezvăluie oamenii de-a lungul vieții lor, manifestările lor și punctele de vedere și atitudinile pe care le au față de tot felul de lucruri se repetă constant, în fiecare zi. Părtășia despre adevăr și disecarea diferitelor conținuturi și esențe din diverse unghiuri este absolut benefică pentru pătrunderea oamenilor în adevăr. Ultima dată. Am avut părtășie într-o manieră simplă, generală, despre a doua subsecțiune a intereselor antihriștilor: propria reputație și propriul statut. Astăzi voi da câteva exemple, ca să putem avea părtășie detaliată despre acest lucru. Desigur, dacă ați câștigat puțină înțelegere nouă sau ați obținut puțină revelație sau lumină asupra fundamentului părtășiei Mele sau dacă ați văzut câteva

exemple relevante în decursul experienței sau vieții voastre, puteți participa și voi în părtășie. În continuare, să disecăm în mod specific, din perspectiva intereselor antihriștilor, ce manifestă ei când vine vorba de reputație și de statut, ce firi corupte dezvăluie antihriștii și în ce moduri dezvăluie astfel de naturi-esențe.

Prețuirea antihriștilor față de reputația și statutul lor o depășește pe cea a oamenilor normali și este ceva din firea și esența lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce fac antihriștii, prima lor considerație este propria reputație și propriul statut, nimic altceva. Pentru antihriști, reputația și statutul sunt viața lor și scopul lor de-o viață. În tot ceea ce fac, prima lor considerație este: „Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu reputația mea? Oare această acțiune îmi va da o reputație bună? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?” Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. Se poate spune că, pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva neesențial de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de cele pentru care se străduiesc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent pentru ce se străduiesc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri.

Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. I-ai putea pune într-o pădure primordială, adânc în munți, și tot n-ar lăsa deoparte urmărirea reputației și a statutului. Îi poți pune în orice grup de oameni și tot nu se pot gândi decât la reputație și statut. Cu toate că și antihriștii cred în Dumnezeu, ei văd urmărirea reputației și a statutului ca echivalând cu credința în Dumnezeu și îi acordă aceeași importanță. Cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își urmăresc propria reputație și propriul statut. Se poate spune că, în inimile lor, antihriștii consideră credința în Dumnezeu și căutarea adevărului ca fiind căutarea reputației și a statutului; căutarea reputației și a statutului e și căutarea adevărului, iar a câștiga reputație și statut înseamnă a câștiga adevărul și viața. Dacă simt că nu au reputație sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i venerează sau nu-i urmează, sunt foarte frustrați, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are nicio valoare și își spun în sinea lor: „Este o astfel de credință în Dumnezeu un eșec? Este lipsită de speranță?" Ei chibzuiesc adesea la astfel de lucruri în inimile lor, plănuiesc cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o reputație înaltă în biserică, astfel încât oamenii să-i asculte când vorbesc, să-i sprijine când acționează și să-i urmeze oriunde merg; astfel încât ei să aibă o voce în biserică și prestigiu, profit și statut – chiar se concentrează la astfel de lucruri în inimile lor. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni. De ce se gândesc mereu la astfel de lucruri? După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, după ce aud predici, chiar nu înțeleg, chiar nu sunt în stare să discearnă toate acestea? Oare cuvintele lui Dumnezeu și adevărul chiar nu sunt capabile să le schimbe noțiunile, ideile și opiniile? Situația nu e deloc așa. Problema începe cu ei, este în întregime cauzată de faptul că ei nu iubesc adevărul pentru că, în inima lor, le este scârbă de adevăr și, drept urmare,

sunt total nereceptivi la adevăr – ceea ce este determinat de natura-esența lor.

După ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, antihriștii par să găsească o direcție în inimile lor. Însă ce înseamnă de fapt această așa-zisă direcție? Înseamnă că ei obțin un fel de instrument – sau, s-ar putea spune, un fel de armă benefică – lucru care le permite să se asigure că vor obține statut. Așadar, folosesc această oportunitate ca să asculte mai mult, să citească mai mult, să învețe mai mult, să aibă părtășie mai mult și să practice mai mult și, treptat, ajung în punctul în care pot vorbi despre multe cuvinte și doctrine și predică o mulțime de așa-zise predici, care sunt memorabile și îi fac pe oameni să-i stimeze. Odată ce au înțeles aceste doctrine, pe care oamenii le consideră bune pe hârtie, este ca și cum s-ar fi agățat de un colac de salvare și ar fi găsit o direcție și lumina zorilor. Așadar, antihriștii nu ascultă predici și nu citesc cuvintele lui Dumnezeu de dragul de a practica sau de a urma calea lui Dumnezeu și cu siguranță nu fac aceste lucruri ca să-I înțeleagă intențiile. Fac aceste lucruri ca să poată câștiga oameni de partea lor și să poată ademeni mai mulți oameni să li se închine și să-i urmeze, folosind cuvintele lui Dumnezeu sau aceste teorii pe care le cred a fi spirituale sau ținând predici mărețe. În mod intangibil, cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și calea Lui devin un fel de canal, un fel de scară și un fel de instrument pe care acești oameni le folosesc pentru a obține statut și prestigiu printre ceilalți. Prin urmare, indiferent cum privești lucrurile, nu vei fi capabil să găsești credință autentică în Dumnezeu sau supunere adevărată în antihriști. Din contră, oricât efort depun ca să asculte predici și să citească din cuvintele lui Dumnezeu și oricât de „pioasă” pare credința lor în cuvintele Lui, există un lucru care nu poate fi negat, acela că, în vreme ce antihriștii fac aceste lucruri, intenția și planul lor nu sunt să urmeze voia lui Dumnezeu și cu siguranță nu sunt să-și îndeplinească bine

îndatoririle; nu-și doresc să fie cei mai mărunți adepți sau să fie ființe create, acceptând supuși însărcinarea de la Dumnezeu și suveranitatea și rânduielile Lui, într-o manieră ce arată bună-creștere. În schimb, ei vor doar să folosească aceste lucruri pentru a-și atinge țelurile personale, a obține un loc în inimile celorlalți și o evaluare pozitivă înaintea lui Dumnezeu – asta-i tot ce vor. Așadar, oricum predică antihriștii cuvintele lui Dumnezeu și oricât de corecte, mărețe, spirituale și potrivite sunt aceste predici pentru gusturile oamenilor, ei nu vor avea deloc practică și pătrundere. În același timp, urmărirea statutului și a reputația va da tot mai multe „roade”, în ochii lor. De ce spun asta? O spun pentru că, indiferent ce fac astfel de oameni, ce reușesc să obțină cu mari eforturi, direcția și țelurile pe care le urmăresc și motivul și punctul de origine pe care le au în adâncul inimii oricând acționează nu pot fi separate de statutul și reputația care sunt atât de strâns legate de propriile interese.

Zicala este că vei culege ceea ce semeni. Indiferent ce fel de calibru bun și daruri au antihriștii sau ce manifestări pioase și spirituale arată, întrucât au ambiția și dorința de a exercita puterea și de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu și întrucât nu urmăresc adevărul și caută doar reputație și statut, pot ei să practice în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu? În acțiunile lor, pot ajunge la standardele cerute de Dumnezeu? (Nu.) Așadar, la ce consecințe vor duce de fapt acțiunile și comportamentul lor? (În mod categoric, să-și întemeieze propria împărăție independentă și să fie cei care iau deciziile.) Corect. Indiferent ce fac antihriștii, acesta este rezultatul final. Așadar, ce provoacă această consecință? În primul rând, faptul că sunt incapabili să accepte adevărul. Indiferent dacă sunt emondați, judecați sau mustrați, antihriștii nu vor accepta asta în inimile lor. Orice fac, antihriștii au mereu propriile ținte și intenții, acționează întotdeauna conform propriului plan, iar atitudinea lor față de rânduielile și de lucrarea casei lui

Dumnezeu este: „Poate că tu ai o mie de planuri, dar eu am o singură regulă”; toate acestea sunt determinate de natura antihriștilor. Pot ei să-și schimbe mentalitatea și să acționeze conform adevărurilor-principii? Ar fi absolut imposibil, cu excepția cazului în care Cel de mai sus le cere să facă asta, caz în care vor fi capabili, fără tragere de inimă, să o facă puțin, din necesitate. Dacă nu ar face nimic, ar fi expuși și înlocuiți. Doar în aceste circumstanțe sunt capabili să facă puțină lucrare reală. Aceasta este atitudinea pe care antihriștii o au față de îndeplinirea îndatoririlor; de asemenea, aceasta este atitudinea pe care o au față de practicarea adevărului: când practicarea adevărului este benefică pentru ei, când toată lumea îi va aproba și îi va admira pentru asta, cu siguranța se vor conforma și vor face niște eforturi simbolice care par aproape acceptabile pentru ceilalți. Dacă practicarea adevărului nu le aduce niciun beneficiu, dacă nu o vede nimeni și dacă liderii superiori nu o văd, atunci, în astfel de momente, nu se pune problema să practice adevărul. Practicarea adevărului depinde de context și de situație și se gândesc cum pot să facă asta într-un mod vizibil pentru ceilalți și cât de mari vor fi beneficiile; au o înțelegere ingenioasă a acestor lucruri și se pot adapta la diferite situații. Se gândesc tot timpul la faima, câștigul și statutul lor și nu țin deloc cont de voia lui Dumnezeu și, astfel, nu reușesc să practice adevărul și să susțină principiile. Antihriștii dau atenție doar faimei, câștigului, statutului și intereselor personale și este inacceptabil să nu câștige niciun beneficiu sau să nu se etaleze, iar practicarea adevărului este supărătoare pentru ei. Dacă eforturile lor nu sunt recunoscute și, chiar dacă lucrează în fața celorlalți, lucrarea lor nu este văzută, atunci nu vor practica adevărul deloc. Dacă lucrarea este aranjată direct de casa lui Dumnezeu și nu au de ales decât să o facă, ei iau totuși în considerare dacă acest lucru va fi benefic statutului și reputației lor. Dacă este bună pentru statutul lor și le poate îmbunătăți reputația, ei investesc tot

ce au în această lucrare și fac o treabă bună din ea; simt că lovesc două păsări cu o singură piatră. Dacă nu aduce niciun beneficiu faimei, câștigului și statutului lor și dacă a o face rău i-ar putea discredita, se gândesc la o modalitate sau o scuză pentru a scăpa de aceasta. Indiferent de datoria pe care o îndeplinesc antihriștii, ei rămân întotdeauna la același principiu: trebuie să obțină un oarecare câștig în ceea ce privește reputația, statutul sau interesele lor și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Tipul de lucrare care le place antihriștilor cel mai mult este aceea pentru care nu trebuie să sufere sau să plătească niciun preț și care aduce un beneficiu pentru reputația și statutul lor. Pe scurt, indiferent ce fac, antihriștii iau mai întâi în considerare propriile interese și acționează doar după ce s-au gândit la toate; nu se supun cu adevărat, sincer și absolut adevărului fără compromisuri, ci o fac selectiv și condiționat. Ce condiție este aceasta? Este că statutul și reputația lor trebuie să fie protejate și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Abia după ce această condiție este îndeplinită, vor hotărî și vor alege ce să facă. Adică, antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să mulțumească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a face lucrare reală îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere

bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor. Nu reprezintă un lucru egoist și josnic? În orice situație, antihriștii văd statutul și reputația lor ca având cea mai mare importanță. Nimeni nu poate concura cu ei. Dacă altcineva este stimat și aprobat de aleșii lui Dumnezeu, pentru că este mărturie pentru Dumnezeu, antihriștii vor folosi și ei această metodă pentru a câștiga oameni de partea lor. Însă antihriștii nu au adevărul sau experiență practică, așa că își frământă creierii născocind un set de teorii care mărturisesc pentru Dumnezeu, pe baza închipuirilor umane, vorbind despre cât de grozav este Dumnezeu, cât îi iubește pe oameni, cum plătește un preț ca să mântuiască oamenii și cât de mult Se smerește și Se ascunde. După ce mărturisesc pentru Dumnezeu în felul acesta, finalul pe care îl obțin este că oamenii îi stimează și mai mult și au un loc mai mare pentru ei în inimile lor și nu au niciun loc pentru Dumnezeu. Dacă văd că, vorbind despre cunoașterea de sine, îi pot face pe mai mulți oameni să aibă încredere în ei, să-i admire și să-i stimeze, vor vorbi adesea despre felul în care se cunosc pe ei înșiși și se vor diseca adesea. Vor diseca faptul că sunt diavoli, că nu sunt oameni, că le lipsește rațiunea, că nu urmăresc adevărul și că nu au adevărul. Vor avea părtășie despre câteva subiecte specioase, irelevante, ca să-i inducă în eroare pe ceilalți, să le câștige încrederea și să determine mai mulți oameni să-i laude și să-i admire. Așa acționează antihriștii. Dacă o anumită metodă de a împărtăși mărturie din experiență le va permite să câștige aprobarea și admirația celorlalți, nu vor ezita s-o folosească. Se vor concentra cu adevărat, vor depune efort și își vor frământa creierii în privința acestei

metode. Pe scurt, țelul și motivul pentru care fac toate acestea se învârt doar în jurul statutului și al reputației. Indiferent dacă este limbajul lor exterior, metodele, comportamentul sau un fel de gând, părere sau metodă de urmărire, toate aceste lucruri se învârt în jurul reputației și al statutului. Acesta este modul în care lucrează antihriștii.

Pentru antihriști, dacă reputația sau statutul lor este atacat sau luat, este o chestiune mai serioasă chiar și decât încercarea de a le lua viața. Indiferent câte predici ascultă sau cât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu citesc, nu vor simți tristețe sau regret din cauză că nu au practicat niciodată adevărul și că au apucat pe calea antihriștilor, nici din cauză că au natura-esență a antihriștilor. În schimb, își scotocesc mereu creierii ca să găsească modalități de a câștiga statut și a-și spori reputația. Se poate spune că tot ce fac antihriștii se săvârșește ca să se laude în fața altora, și nu înaintea lui Dumnezeu. De ce spun asta? Pentru că astfel de oameni sunt atât de îndrăgostiți de statut, încât îl tratează ca pe viața lor, ca pe scopul lor de o viață. Mai mult, pentru că iubesc atât de mult statutul, nu cred niciodată în existența adevărului și chiar se poate spune că nu nutresc absolut nicio credință în existența lui Dumnezeu. Astfel, indiferent cum calculează să dobândească reputație și statut și indiferent cum ar încerca să folosească false aparențe pentru a păcăli oamenii și pe Dumnezeu, în adâncul inimii lor, nu sunt conștienți și nu au nicio vină, darămite vreo neliniște. În căutarea lor constantă a reputației și a statutului, de asemenea, neagă cu nerușinare tot ce a făcut Dumnezeu. De ce spun asta? În adâncul inimii, antihriștii cred: „Toată reputația și tot statutul sunt obținute de oamenii înșiși. Doar obținând o poziție fermă printre oameni și dobândind reputație și statut pot să se bucure de binecuvântările lui Dumnezeu. Viața are valoare doar când oamenii obțin putere și statut absolut. Numai asta înseamnă să trăiești ca un om. În schimb, ar fi inutil să trăiești în așa fel

încât să te supui suveranității și rânduirilor lui Dumnezeu în toate, să stai de bunăvoie în poziția unei ființe create și să trăiești ca o persoană normală, cum s-a spus în cuvintele lui Dumnezeu – nimeni nu ar respecta o astfel de persoană. Statutul, reputația și fericirea unei persoane trebuie câștigate prin lupte proprii; trebuie obținute prin luptă și înșfăcate cu o atitudine pozitivă și proactivă. Nimeni altcineva nu ți le va da – să aștepți pasiv poate conduce doar la eșec.” Așa calculează antihriștii. Aceasta este firea antihriștilor. Dacă speri ca antihriștii să accepte adevărul, să recunoască greșelile și să aibă căință adevărată, este imposibil – cu siguranță nu o pot face. Antihriștii au natura-esență a Satanei și urăsc adevărul, așa că indiferent unde merg, chiar dacă se duc la capătul pământului, ambiția lor de a urmări reputația și statutul nu se va schimba niciodată și nici părerile lor despre lucruri sau calea pe care merg. Unii vor spune: „Există câțiva antihriști care își pot schimba părerile.” Este corectă această afirmație? Dacă se pot schimba cu adevărat, de ce sunt în continuare antihriști? Cei care au natura unui antihrist nu se vor schimba niciodată. Cei care au firea unui antihrist se vor schimba doar dacă urmăresc adevărul. Unii oameni care merg pe calea unui antihrist fac câteva rele are tulbură lucrarea bisericii și, deși sunt clasificați drept antihriști, după ce sunt înlocuiți, au cu adevărat remușcări și se hotărăsc să-și schimbe comportamentul și, după o perioadă de reflecție, autocunoaștere și căință, trec prin câteva schimbări reale. Acești oameni nu pot fi clasificați drept antihriști; ei doar au firea unui antihrist. Dacă urmăresc adevărul, se pot schimba. Cu toate acestea, cu siguranță se poate spune că majoritatea celor care sunt clasificați drept antihriști, îndepărtați și excluși de biserică nu se vor căi sau nu se vor schimba cu adevărat. Dacă vreunul dintre ei o face, este un caz rar. Unii oameni vor întreba: „Atunci acele cazuri rare au fost clasificate greșit?” Este imposibil. Până la urmă, au comis câteva rele, iar acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. Totuși, dacă

sunt capabili cu adevărat să se căiască, dacă sunt dispuși să facă o datorie și dacă au mărturie adevărată a căinței lor, biserica îi poate accepta în continuare. Dacă acești oameni refuză categoric să-și recunoască vina sau să se căiască după ce au fost clasificați drept antihriști și continuă să încerce să se justifice prin orice mijloace posibile, atunci este precis și complet corect să fie clasificați drept antihriști. Dacă atunci și-au recunoscut greșelile și au avut cu adevărat remușcări, cum ar putea biserica să-i clasifice în continuare drept antihriști? Ar fi imposibil. Indiferent cine sunt, indiferent cât rău au făcut sau oricât de grave au fost greșelile lor, dacă o persoană este hotărâtă să fie un antihrist sau să aibă firea unui antihrist depinde dacă este capabilă să accepte adevărul și emondarea și dacă are cu adevărat remușcări. Dacă poate accepta adevărul și emondarea, dacă are cu adevărat remușcări și dacă este dispusă să-și petreacă toată viața făcând servicii pentru Dumnezeu, atunci asta indică într-adevăr puțină căință. O astfel de persoană nu poate fi clasificată drept antihrist. Acei antihriști veritabili pot accepta realmente adevărul? Categoric nu. Tocmai pentru că nu iubesc adevărul și simt aversiune față de el, nu vor fi capabili niciodată să renunțe la reputație și statut, lucruri care sunt atât de strâns legate de viața lor. Antihriștii cred cu fermitate în inimile lor că numai cu reputație și statut au demnitate și sunt adevărate ființe create și că numai având statut vor fi răsplătiți și încoronați, se vor califica pentru aprobarea lui Dumnezeu, vor câștiga totul și vor fi persoane autentice. Cum văd antihriștii statutul? Îl văd ca fiind adevărul; îl consideră cel mai înalt obiectiv care trebuie urmărit de oameni. Asta nu e o problemă? Oamenii în stare să fie obsedați astfel de statut sunt antihriști autentici. Sunt același tip de oameni ca Pavel. Ei cred că a urmări adevărul, a căuta supunerea față de Dumnezeu și a căuta onestitatea sunt toate procese care-l conduc pe om la cel mai înalt statut posibil; sunt doar procese, nu scopul și standardul faptului de a fi o ființă

umană și că sunt pe deplin făcute pentru a fi văzute de Dumnezeu. Această înțelegere este absurdă și ridicolă! Doar cei absurzi care urăsc adevărul ar putea veni cu o idee atât de ridicolă.

Când vine vorba de antihriști, indiferent despre care aspect al adevărului ai părtășie, metoda lor de comprehensiune și înțelegere va fi diferită decât cea a oamenilor care urmăresc adevărul. După ce aud adevărul, oamenii care îl urmăresc se gândesc: „Nu am acest aspect al adevărului și pot corela această stare pe care Dumnezeu a dezvăluit-o cu mine însumi. De ce, după ce l-am auzit, am atât de multe remușcări și mă simt atât de îndatorat lui Dumnezeu? Tot nu reușesc deloc să urmăresc adevărul și nu sunt deloc aproape de a fi capabil să mă supun. Sunt foarte înspăimântat; a fost ca un semnal de alarmă pentru mine. Credeam că, în ultimul timp, mă descurcasem destul de bine și nu aveam habar că, de fapt, nu sunt un om care practică adevărul sau Îl mulțumește pe Dumnezeu. De acum înainte, trebuie să fiu atent și prudent și să mă axez pe a mă ruga înaintea lui Dumnezeu și a-L implora să-mi ofere îndrumare și luminare. Nu trebuie să merg pe propria cale. Încă nu am pătruns adânc în acest aspect al adevărului și încă mai e loc să progresez. Sper că Dumnezeu va crea un mediu care să-mi permită să am mai mult randament și să-mi ofer sinceritatea și loialitatea.” Așa gândesc oamenii care urmăresc adevărul. Așadar, cum înțeleg antihriștii diverse feluri de adevăruri? După ce aud cuvintele lui Dumnezeu care dojenesc omul, ce cred? „Nu m-am descurcat prea bine cu acel lucru, am lăsat să scape ceva în acțiunile mele și au apărut greșeli. Câți oameni știu despre asta? Cuvintele lui Dumnezeu au fost rostite destul de clar; înseamnă asta că Dumnezeu m-a văzut așa cum sunt cu adevărat? Ei bine, acesta nu este un final grozav; nu este ceea ce vreau. Dacă Dumnezeu m-a văzut așa cum sunt cu adevărat, mai știe cineva despre asta? Dacă a aflat cineva, ar fi și mai rău. Dacă numai Dumnezeu știe și

nimeni altcineva, atunci e bine. Dacă unii oameni aud aceste cuvinte ale lui Dumnezeu care expun omul și le corelează cu mine și mi le aplică, asta ar dăuna reputației mele. Va trebui să mă gândesc la o cale de a remedia situația. Cum pot face asta?” Antihriștii chibzuiesc în felul acesta. De exemplu, după ce aude părtășia lui Dumnezeu despre cum oamenii trebuie să fie onești, un antihrist se va gândi imediat: „Numai imbecilii încearcă să fie oameni onești. Cum ar putea cineva atât de deștept ca mine să fie o persoană onestă? Oamenii onești sunt tonți și idioți; spun orice le vine în minte, le spun celorlalți totul și le permit să înțeleagă totul. Eu n-aș face niciodată asta! Faptul că Dumnezeu spune că ar trebui să fim oameni onești este relativ, așa că pur și simplu voi fi o persoană înțeleaptă și cu asta basta. Cât despre a fi o persoană onestă, voi alege când să fiu una. Voi vorbi deschis despre câteva lucruri, dar nu pot vorbi despre toate acele secrete și lucruri ascunse pe care le port în adâncul inimii, lucruri care i-ar putea face pe oameni să mă desconsidere, dacă aș vorbi despre ele. Care este avantajul de a fi o persoană onestă? Nu cred că există niciun avantaj. Unii oameni se disecă mereu, încercând să fie onești și să vorbească onest și-și scot la lumină firile corupte, dar nu au câștigat harul lui Dumnezeu și, când ar trebui să fie emondați, tot sunt emondați; Dumnezeu nu le oferă nicio înălțare suplimentară.” Tot chibzuiesc: „Va trebui să aleg o altă cale. Asta nu este calea pe care ar trebui să fiu; pur și simplu o să-i las pe alții. Cum poate o persoană deșteaptă ca mine să trăiască așa?” Indiferent ce aspect al adevărului aude antihristul, ce calcule face în inima lui? Poate înțelege în mod pur acel adevăr? În adâncul inimii, este capabil să-l accepte drept adevărul? Categoric nu. Calculează și complotează constant și observă continuu. Cum răspunde în cele din urmă? Se schimbă conform situației, se adaptează la condiții, este abil și șmecher în interacțiunile cu alți oameni și acționează în secret absolut. Indiferent ce face, indiferent ce gândește sau

calculează în adâncul sufletului, nu-i poate lăsa pe ceilalți să afle și nici pe Dumnezeu; nu-I pot dezvălui aceste lucruri lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să comunice clar despre ele cu oamenii – crede că aceste lucruri sunt doar treaba lui. Așadar, antihriștii sunt tipul de oameni care sunt absolut incapabili să practice adevărul. În afară că nu practică ei înșiși adevărul, mai și disprețuiesc oamenii care o fac și, chiar mai mult, își bat joc de acei oameni care sunt emondați pentru că au avut câteva abateri în timp ce practicau adevărul sau pentru că au luat-o pe niște căi greșite sau au făcut câteva greșeli și râd de ei de pe margine. Nu cred în dreptatea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin că diversele feluri în care El îi tratează pe oameni au în ele adevărul și iubirea Lui; antihriștii nu cred aceste lucruri. Din punctul lor de vedere, cred că toate aceste lucruri sunt minciuni menite să înșele oamenii; cred că toate sunt doar un fel de scuze, niște zicale care sună plăcut. Și cu ce se delectează adesea? „Din fericire, nu sunt destul de prost încât să ofer totul; din fericire, nu am vorbit despre acele lucruri murdare, urâte, pe care le am în adâncul sufletului; din fericire, încă mă țin de statutul meu și de reputația mea și fac tot ce-mi stă în putință ca să le urmăresc și alerg încoace și încolo pentru ele. Dacă nu aș alerga încoace și încolo pentru mine, atunci cine s-ar gândi la mine?” Antihriștii nu sunt doar înșelători, ci sunt și ticăloși, sunt scârbiți de adevăr și vicioși din fire; adică toate aspectele firilor corupte care se manifestă în oameni corupți, în antihriști, au fost confirmate și „ridicate” la alt nivel. Dacă vrei să te uiți la firile corupte ale omenirii, găsește un antihrist să-l diseci și cu care să interacționezi; aceasta este cea mai bună cale de a ilustra problema și cea mai bună cale de a vedea cum este cu adevărat esența omenirii corupte și chipul Satanei. Dacă iei un antihrist drept exemplu de bază și îl diseci și ajungi să-l cunoști, vei fi capabil să înțelegi mai clar lucrurile.

Antihriștii urmăresc statutul și reputația mult mai mult decât oamenii obișnuiți, iar dorința lor pentru aceste lucruri este și ea mai mare. Oamenii obișnuiți nu au o astfel de dorință enormă de statut și reputație, pe când acea dorință în antihriști este extrem de puternică și de evidentă. Odată ce ai interacționat cu un antihrist și ai vorbit cu el și ai petrecut timp cu el, natura-esența lui va fi expusă în fața ochilor tău, iar tu îl vei vedea imediat așa cum este cu adevărat. Atât de mare este dorința lui. Când interacțiunile tale cu el se aprofundează, vei fi dezgustat de el și îl vei respinge. În cele din urmă, nu numai că îl vei respinge, dar chiar îl vei condamna și blestema. Antihriștii nu sunt lucruri bune; sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, precum și ai oricui urmărește adevărul. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și sunt capabili să facă tot felul de lucruri rele de dragul statutului și al reputației. În tot ce fac, se vor deghiza, vor imita și se vor adapta situației, făcând compromisuri de dragul statutului și al reputației. Sufletele și esențele oamenilor ca aceștia sunt murdare; sunt dezgustătoare. N-au nicio fărâmă de iubire față de adevăr sau de lucrurile pozitive. În același timp, ei folosesc lucruri pozitive și predicarea unor cuvinte corecte și doctrine ca să inducă oamenii în eroare, astfel încât să câștige reputație și statut și să-și satisfacă dorințele și ambițiile. Acestea sunt comportamentul și esența antihriștilor. Nu poți vedea cum arată Satana, cum se poartă în lume și cum tratează oamenii și ce fel de natură-esență are Satana; nu știi exact ce fel de lucru este Satana în ochii lui Dumnezeu. Asta nu este o problemă; tot ce trebuie să faci este să observi și să diseci un antihrist și vei vedea toate aceste lucruri – natura-esența Satanei, chipul urât al Satanei și ticăloșia și răutatea Satanei – toate vor fi vizibile pentru tine. Antihriștii sunt satane vii; sunt demoni vii.

1. Cum tratează antihriștii emondarea

Antihriștii au ambiții și dorințe imense când vine vorba de statut și de reputație, iar alții găsesc acest lucru incredibil de grețos și detestabil. Acest

lucru este suficient pentru a demonstra că natura-esență a unui antihrist este foarte urâtă și ticăloasă. Așadar, care manifestări specifice ilustrează natura-esență a unui antihrist? Mai întâi, să ne gândim la felul în care antihriștii tratează emondarea. (O urăsc și nu o acceptă.) În ce fel o urăsc? Intrați în detalii. (Era un antihrist care a făcut destul de multe rele, iar când frații și surorile lui au mers să-i expună câteva dintre manifestări, nu s-a căit deloc, a fost foarte intransigent și nu a simțit nici cea mai mică remușcare. Ba chiar s-a simțit nedreptățit. Acesta este felul de manifestare pe care l-am văzut.) Aceasta este o manifestare clasică a unui antihrist. Atitudinea arhetipală a antihriștilor față de emondare este de a refuza vehement să le accepte ori să le admită. Indiferent cât de mult rău fac sau cât de mult prejudiciază lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, nu simt nici cea mai mică remușcare sau că datorează ceva. Din acest punct de vedere, antihriștii au umanitate? Categoric nu. Ei cauzează tot felul de pagube aleșilor lui Dumnezeu și dăunează lucrării bisericii – aleșii lui Dumnezeu pot să vadă lucrul acesta limpede ca lumina zilei și pot să vadă înșiruirea de fapte rele ale antihriștilor. Și totuși, antihriștii nu acceptă sau nu recunosc asta, refuză cu încăpățânare să admită că se înșală sau că sunt responsabili. Nu este acesta un indiciu că sunt scârbiți de adevăr? Aceasta este măsura în care antihriștii sunt scârbiți de adevăr. Oricât de multe rele comit, ei refuză să accepte și rămân neînduplecați până la sfârșit. Aceasta este dovadă suficientă că antihriștii nu iau niciodată în serios lucrarea casei lui Dumnezeu, nici nu acceptă adevărul. Nu au ajuns să creadă în Dumnezeu; sunt lacheii Satanei, veniți să tulbure și să perturbe lucrarea casei lui Dumnezeu. În inimile antihriștilor există doar reputație și statut. Ei cred că, dacă ar fi să-și recunoască greșeala, atunci ar trebui să accepte responsabilitatea, iar atunci statutul și reputația lor ar fi grav compromise. Prin urmare, ei se împotrivesc, afișând atitudinea celor care

„neagă până la moarte”. Indiferent cum îi expun sau îi disecă oamenii, ei se străduiesc din răsputeri să nege acest lucru. Indiferent dacă negarea lor este voită sau nu, pe scurt, într-o privință, aceste comportamente expun natura-esență a antihristului de a fi scârbit de adevăr și a-l urî. În altă privință, arată cât de mult își prețuiesc antihriștii statutul, reputația și interesele proprii. Între timp, care este atitudinea lor față de lucrarea și interesele bisericii? Una de dispreț și iresponsabilitate. Nu au deloc conștiință și rațiune. Faptul că antihriștii se eschivează de la a-și asuma responsabilitatea demonstrează aceste aspecte? Pe de o parte, faptul că se eschivează de la responsabilitate dovedește natura-esență a acestora de a simți aversiune și ură față de adevăr; în vreme ce, pe de altă parte, arată lipsa lor de conștiință, rațiune și umanitate. Indiferent de cât de mult afectează tulburarea și relele lor intrarea în viață a fraților și a surorilor, nu se simt vinovați și nu pot fi niciodată supărați de asta. Ce fel de creatură este asta? Chiar și recunoscându-și parțial greșeala s-ar considera că au un strop de conștiință și rațiune, însă antihriștii nu au nici măcar acea cantitate mică de umanitate. Așadar, ce ați spune că sunt? În esență, antihriștii sunt diavoli. Indiferent cât de mult afectează interesele casei lui Dumnezeu, ei nu văd acest lucru. În inimile lor, nu se simt nici pe departe întristați de asta, și nici nu își fac reproșuri, cu atât mai puțin se simt îndatorați. Indiscutabil, acest lucru nu este ceea ce ar trebui să se vadă la oamenii normali. Sunt diavoli, iar diavolii sunt lipsiți de orice conștiință sau rațiune. Indiferent câte lucruri rele fac și oricât de mari sunt pierderile pe care le provoacă lucrării bisericii, ei refuză vehement să recunoască asta. Cred că, dacă ar recunoaște, ar însemna că au făcut ceva greșit. Se gândesc: „Aș putea face ceva greșit? N-aș face niciodată ceva greșit! Dacă sunt forțat să-mi recunosc greșeala, oare asta nu ar fi o insultă la adresa caracterului meu? Deși am fost implicat în acel incident, nu eu l-am provocat și nu eu am fost

principalul responsabil. Mergi și caută pe oricine vrei, dar nu ar trebui să vii să mă cauți pe mine. În orice caz, nu pot recunoaște această greșeală. Nu pot purta această responsabilitate!” Cred că, dacă își vor recunoaște greșeala, vor fi condamnați, vor primi sentința cu moartea și vor fi trimiși jos, în iad, și în iazul de foc și pucioasă. Spuneți-Mi, pot astfel de oameni să accepte adevărul? Ne putem aștepta să se căiască realmente? Indiferent cum au alții părtășie despre adevăr, antihriștii tot i se împotrivesc, se poziționează în opoziție cu el și îl sfidează în adâncul inimilor lor. Chiar dacă sunt înlocuiți, tot nu-și recunosc greșelile și nu arată nicio manifestare a căinței. Când chestiunea este menționată 10 ani mai târziu, ei tot nu se cunosc și nu admit că au făcut o greșeală. Când chestiunea este menționată 20 de ani mai târziu, tot nu se cunosc și tot încearcă să se justifice și să se apere și, un lucru și mai detestabil, când chestiunea este menționată 30 de ani mai târziu, tot nu se cunosc și tot încearcă să aducă argumente pentru ei înșiși și să se justifice, spunând: „Nu am făcut o greșeală, așa că nu o pot recunoaște. Nu a fost responsabilitatea mea; nu ar trebui să o port eu” și, spre surprinderea tuturor, la 30 de ani după ce au fost înlocuiți, acești antihriști tot au o atitudine de împotrivire față de modul în care biserica s-a ocupat de ei. Chiar și după 30 de ani, nu s-au schimbat deloc. Așadar, cum au petrecut acei 30 de ani? Să fie oare că nu au citit cuvintele lui Dumnezeu sau nu au reflectat asupra lor înșiși? Să fie oare că nu s-au rugat lui Dumnezeu și nu I s-au destăinuit? Să fie oare că nu au ascultat predici și părtășii? Să fie oare că nu au minte și nu au gândirea unei umanități normale? Cum au petrecut acei 30 de ani este cu adevărat un mister. La treizeci de ani după ce a avut loc incidentul, sunt în continuare plini de resentimente, crezând că frații și surorile lor i-au nedreptățit, că Dumnezeu nu îi înțelege, că i-a dezamăgit casa lui Dumnezeu, că le-a creat probleme, le-a îngreunat situația și i-a învinovățit pe nedrept. Spuneți-Mi, se pot

schimba astfel de oameni? Categoric nu. Inimile lor sunt pline de ostilitate față de lucruri pozitive și de împotrivire și opoziție. Cred că, prin faptul că le-au expus faptele rele și i-au emondat, alți oameni le-au stricat caracterele, le-au dezonorat reputația și le-au provocat daune imense reputației și statutului lor. Nu vin niciodată înaintea lui Dumnezeu ca să se roage, să caute și să-și recunoască propriile greșeli în această chestiune și nu vor avea niciodată o atitudine de căință sau de recunoaștere a greșelilor lor; cu atât mai puțin vor accepta judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Astăzi, încă au neascultare, nemulțumire și plângeri în timp ce se justifică față de Dumnezeu și Îi cer lui Dumnezeu să îndrepte aceste greșeli, să dezvăluie această chestiune și să judece exact cine a avut dreptate și cine a greșit, în măsura în care chiar se îndoiesc de dreptatea lui Dumnezeu și o neagă din cauza acestei chestiuni și se îndoiesc și neagă faptul că adevărul și Dumnezeu conduc casa lui Dumnezeu. Acesta este finalul emondării antihriștilor – acceptă ei adevărul? Nu acceptă deloc adevărul; sunt hotărâți să nu-l accepte. De aici, putem vedea că natura-esență a unui antihrist este scârbită de adevăr și îl urăște.

De vreme ce antihriștii nu acceptă emondarea, știu ei ceva despre emondare? Când au părtășie despre acest aspect al adevărului, ce spun? Ce îi învață pe ceilalți? Spun: „Emondarea oamenilor este o metodă pe care Dumnezeu o folosește pentru a-i desăvârși. Le permite oamenilor să se cunoască mai bine. Când oamenii sunt emondați, ar trebui să accepte asta și să se supună necondiționat. Cei care nu acceptă emondarea sunt oameni care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și nu iubesc adevărul. Dacă vrei să practici adevărul, mai întâi trebuie să accepți emondarea; așa desăvârșește Dumnezeu oamenii și fiecare individ trebuie să experimenteze asta. Se poate spune că acceptarea emondării este una dintre cele mai bune căi de practică prin care oamenii să înțeleagă adevărul, astfel încât să poate

atinge cunoașterea de sine și să-L mulțumească pe Dumnezeu. Indiferent cine ești – un conducător sau un credincios obișnuit – și indiferent ce datorie îndeplinești, trebuie să te pregătești să fii emondat. Dacă nu poți accepta emondarea, asta dovedește că ești un om lipsit de statură, un copil. Oricine poate accepta emondarea este un adult matur care are viață și este capabil să fie desăvârșit.” Aceste cuvinte mari se revarsă din gurile antihriștilor ca loviturile unui ciocan și sună grozav! Însă ce sunt aceste cuvinte? Măcar o singură replică pe care o rostesc este adevărul? Puteți discerne asta? Și voi spuneți adesea astfel de lucruri, nu-i așa? (Ba da.) Spuneți-Mi, ce sunt aceste cuvinte? (Doctrine.) Folosiți o expresie obișnuită pentru a rezuma și a defini ce sunt doctrinele. (Sloganuri.) Vă puteți gândi la alte expresii? (Cuvinte teoretice, inutile.) Alta? (Sunt prostii și trăncăneli.) Așa este, această definiție este la subiect și este realitatea. Acesta este limbajul obișnuit: doctrinele sunt toate trăncăneli. Ce implică acest cuvânt, „trăncăneli”? Vorbe goale. De fapt, cum îl definiți? Drept cuvinte și doctrine. Aceste cuvinte pe care le rostesc antihriștii sunt doar cuvinte și doctrine. Când vine vorba de subiectul emondării, ei pot rosti frecvent astfel de doctrine, dar dovedește asta că au o adevărată înțelegere și comprehensiune a acesteia? Imediat ce îi auziți spunând aceste cuvinte, știți că nu au nicio înțelegere reală a emondării. Capacitatea lor de a rosti o asemenea grămadă de prostii arată că oamenii ca ei nu urmăresc adevărul. Dacă ei chiar ar fi emondați, sub nicio formă nu ar accepta asta. Atitudinea unui antihrist față de emondare este una de ostilitate și împotrivire; sub nicio formă nu o acceptă sau nu i se supun ca fiind adevărul. Pentru ei, să facă asta ar fi o insultă adusă caracterelor și demnității lor.

Mai aveți și alte exemple privind felul în care antihriștii tratează emondarea? (Unii antihriști, când înfruntă emondarea, pot părea, la suprafață, că ajung să se cunoască, dar printre rânduri, vor exista subterfugii

și o trăsătură de a încerca să inducă oamenii în eroare în acest lucru. Uneori, dacă au făcut o greșeală, vor spune: „Dumnezeu a permis să se întâmple asta, fiecare ar trebui să se supună suveranității lui Dumnezeu.” Uneori, antihriștii chiar vor încerca să facă acuzații false, spunând că: „Nu trebuie să încerci să prinzi conducătorii și lucrătorii sau să ai așteptări exagerate de la ei.” Antihriștii spun astfel de lucruri în efortul de a induce oamenii în eroare și de a-i împiedica să îi discearnă.) Aceasta este o manifestare – adică, antihriștii transformă greșelile în lucruri corecte, întorc albul și negrul cu susul în jos. Îngroziți că oamenii le vor vedea adevăratele probleme, antihriștii se grăbesc să găsească subterfugii și folosesc tot felul de trucuri verbale pentru a induce oamenii în eroare, a le tulbura mințile și a le încețoșa vederea, pentru a-i împiedica să cunoască sau să discearnă lucrurile pe care le-au făcut și, astfel, să-și păstreze statutul înalt și o reputație bună în mințile oamenilor. Acesta este același fel de atitudine despre care am vorbit mai înainte, cu privire la felul în care antihriștii cu siguranță nu se vor schimba când sunt emondați sau când fac o greșeală sau o iau pe calea greșită. Ce alte exemple mai sunt? (Antihriștii poartă pică oricui îi emondează și, ulterior, ar putea chiar să caute oportunități să se răzbune și să atace acea persoană.) Atacul și răzbunarea sunt o altă manifestare. Ce legătura are cu faptul că antihriștii își protejează statutul și reputația? De ce vor să atace și să se răzbune? (Oricine i-a emondat a expus tot răul pe care l-au făcut și adevăratele fapte ale chestiunii; le-a afectat statutul și reputația și a distrus imaginea pe care o aveau în inimile oamenilor, așa că ei îi poartă pică.) Așa este, acolo este legătura. Cred că oamenii care i-au emondat le-au stricat imaginea, i-au pus într-o poziție stânjenitoare, le-au distrus reputația și le-am compromis grav statutul în mințile celorlalți, expunându-i în fața atâtor oameni. Aceasta este motivul pentru răzbunarea lor. În această chestiune, reputația și statutul lor au fost

afectate și, pentru a-și revărsa resentimentele și ura din inimi, caută șanse să atace și să se răzbune pe oamenii care i-au expus și i-au emondat. Ce alte manifestări arată antihriștii? (Unii sunt deosebit de vicleni. Când cineva îi emondează, s-ar putea să nu-l contrazică sau să facă vreo declarație la suprafață și chiar ar putea părea să ajungă să înțeleagă ceva despre ei înșiși, însă, ulterior, vor continua să comită aceleași fapte rele ca înainte și nu se căiesc niciodată cu adevărat. Folosesc astfel de fațade ca să inducă în eroare oamenii.) Aceasta este altă manifestare. Un anumit tip de antihrist fac exact acest lucru. Își spune: „Unde e viață, e speranță. Deocamdată, voi fi răbdător și nu te voi lăsa să mă vezi așa cum sunt. Dacă te contrazic fățiș și refuz să accept emondarea, vei spune că sunt un om care nu practică sau nu iubește adevărul și, dacă se află acest lucru, va avea un impact asupra reputației mele. Dacă ar afla frații și surorile noastre, cu siguranță ar refuza să accepte conducerea unui om care nu are deloc iubire de adevăr. Mai întâi, trebuie să-mi fac o imagine bună. Când voi înfrunta emondarea și cineva îmi va expune vreo greșeală sau fărădelege pe care am făcut-o, voi rânji și voi suporta, prefăcându-mă că accept asta și voi clătina din cap afirmativ, fără să las pe nimeni să mă vadă cum sunt cu adevărat sau să știe ce cred realmente. Apoi, pot să mă prefac, să vărs câteva lacrimi și să spun ceva despre faptul că îi sunt îndatorat lui Dumnezeu și să termin cu asta. În felul acesta, frații și surorile mele vor crede că sunt un om care acceptă adevărul, iar eu pot continua să fiu conducător, așa cum se cuvine – și atunci îmi voi păstra reputația și statutul, nu-i așa?” Tot ce fac este prefăcătorie. Ați spune că astfel de oameni sunt ușor de văzut așa cum sunt? (Nu sunt ușor de văzut așa cum sunt.) Este necesară o perioadă de observație și de interacțiune cu ei pentru a vedea dacă protejează interesele casei lui Dumnezeu atunci când întâmpină probleme și dacă ei chiar practică sau nu conform adevărurilor-principii. Indiferent cât de bine sau corect ar putea vorbi la suprafață, este

doar temporar; mai devreme sau mai târziu, felul în care gândesc cu adevărat va ieși la lumină. Chiar dacă Dumnezeu nu-i dezvăluie, pot antihriștii să-și țină atât de bine ascunse adevăratele gânduri și natura-esență? Le pot acoperi întreaga viață? Ar fi imposibil; mai devreme sau mai târziu, aceste lucruri vor ieși la lumină. Prin urmare, indiferent cât de ticăloși sau vicleni ar putea fi antihriștii, atât timp cât au intenții și motive și se opun adevărului în acțiunile lor, în cele din urmă, vor fi discernuți și deslușiți de oameni care înțeleg adevărul. Astfel de antihriști sunt cei mai vicleni dintre toți; la suprafață, par să accepte adevărul și lucrurile pozitive, dar, de fapt, în adâncul inimilor lor și în esența lor, nu iubesc adevărul și chiar sunt scârbiți de lucruri pozitive și de adevăr. Întrucât sunt elocvenți, majoritatea oamenilor nu-i pot discerne și doar cei care înțeleg adevărul sunt capabil să discearnă și să deslușească astfel de persoane. Mai există și alte exemple? (Era acest antihrist care a văzut că un conlucrător de-ai lui avea un calibru mai bun decât al lui și se pricepea mai bine decât el să lucreze. Pentru a-și asigura statutul, a denaturat în secret faptele și a emis judecăți despre conlucrătorii și partenerii lui, inducând în eroare oamenii, atrăgându-i și făcându-i să-l asculte. Asta a dus la neîncredere reciprocă între conlucrătorii lui. Nu mai lucrau armonios împreună și nu se obțineau rezultate în niciunul dintre aspectele lucrării. Când faptele rele ale antihristului au fost expuse, nu numai că a refuzat să accepte asta, ba chiar a oferit scuze și a încercat să se sustragă de la răspundere. Era evident că ar fi făcut orice pentru reputația și statutul său; indiferent cât de mulți frați și surori a rănit și indiferent cât de grav a tulburat și a perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu, pur și simplu nu i-a păsat, cu atât mai puțin s-a simțit supărat sau vinovat. Nu avea nicio fărâmă de umanitate sau rațiune.) Pe scurt, antihriștii nu au scrupule în legătură cu sacrificarea intereselor altcuiva pentru a-și proteja reputația și statutul. Chiar dacă trebuie să calce pe toată

lumea pentru a-și menține statutul, nu vor ezita să o facă. Când vine vorba de protejarea reputației și statutului lor, nu le pasă dacă alți oameni trăiesc sau mor, iar lucrarea casei lui Dumnezeu și interesele bisericii pur și simplu nu există în mințile lor și nu sunt deloc în sfera lucrurilor de care țin cont. Din aceste acțiuni, putem vedea că antihriștii nu sunt oameni care aparțin casei lui Dumnezeu; sunt necredincioși și s-au strecurat înăuntru. Casa lui Dumnezeu nu este căminul lor, deci niciunul dintre interesele sale nu are nicio legătură cu ei. Vor doar să-și atingă țelul de a exercita puterea și de a controla oamenii și să-și satisfacă ambițiile și dorințele personale în casa lui Dumnezeu. Întrucât acesta este tipul de natură-esență pe care o au antihriștii, categoric nu vor accepta să fie emondați și nici nu vor accepta niciun aspect al adevărului.

Din exemplele pe care tocmai le-am dat, puteți vedea că ambițiile și dorința antihriștilor de a urmări reputația și statutul sunt înnăscute. Antihriști se nasc așa, cu acest fel de natură-esență. În niciun caz nu învață acest lucru după ce se nasc și nu este o consecință a mediului lor. Este la fel cum oamenii bolnavi nu se molipsesc de bolile lor după ce se nasc, ci le moștenesc. Aceste feluri de boli sunt imposibil de vindecat. Antihriștii se nasc cu o ambiție de a urmări reputația și statutul și nu sunt diferiți de reîncarnările diavolilor-regi. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc și nu acceptă deloc judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Așadar, indiferent ce fel de emondare întâlnesc, nu o vor accepta. Dacă un frate sau o soră obișnuită îi emondează, vor fi și mai puțin dispuși să accepte asta. Ei cred: „Nu ești calificat să mă emondezi, nu ești vrednic! De câte zile ești credincios? Când am devenit eu credincios, tu nici nu te născuseși! Când am devenit conducător, nici nu începuseși să crezi în Dumnezeu!” Aceasta este atitudinea pe care o au față de emondarea din partea fraților și a surorilor. Vorbesc despre calificări, vechime și, din aceste motive, resping

emondarea. Așadar, pot accepta emondarea din partea Celui de mai sus? Pe baza naturii-esenței lor, nu vor accepta nici asta. Deși, la suprafață, s-ar putea să nu spună nimic, inimile lor cu siguranță se vor împotrivi și o vor refuza. Asta fără îndoială. Când se confruntă cu adevărat cu emondarea din partea Celui mai de sus, cea mai comună manifestare a antihriștilor este să caute cu disperare subterfugii și să aducă argumente în apărarea lor, pentru a se sustrage de la responsabilitatea, chiar mințindu-l pe Cel de mai sus și ascunzând lucruri de cei care le sunt inferiori, ca să scape basma curată. Antihriștii folosesc adesea această abordare de a-l minți pe Cel de mai sus și a ascunde lucruri de cei care le sunt inferiori, ca să evite emondarea din partea Celui de mai sus. De exemplu, dacă există multe probleme în biserică, nu le raportează niciodată. Dacă frații și surorile lor vor să raporteze aceste probleme, antihriștii nu le vor permite să facă asta și oricine o face va înfrunta suprimarea și excluderea din partea lor. Drept urmare, cei mai mulți oameni sunt obligați să nu se implice, să lase problemele nerezolvate și să se comporte ca niște persoane care vor să le facă pe plac oamenilor. Antihriștii ascund toate problemele bisericii, ținându-le complet secrete și nu îi permit Celui de mai sus să se implice sau să se intereseze de situație. De asemenea, antihriștii țin pe loc rânduielile Celui de mai sus cât de mult pot și nu le transmit sau nu le pun în aplicare. Dacă rânduielile de lucru ale Celui de mai sus nu le afectează deloc reputația sau statutul, s-ar putea să facă puține anunțuri superficiale și să facă lucrurile de mântuială, dar cu siguranță nu le vor implementa cu adevărat. Dacă rânduielile de lucru ale Celui de mai sus le amenință sau le afectează într-un anumit fel reputația și statutul, atunci antihriștii trebuie să se gândească. Trebuie să reflecteze asupra felului în care să acționeze, asupra cui și când. Trebuie să acționeze cu grijă în privința acestor lucruri, calculându-le iar și iar în mințile lor. Dacă apar câteva probleme în lucrarea

bisericii, antihriștii știu că sigur vor fi emondați sau chiar demiși când va afla Cel de mai sus despre aceste probleme, așa că le țin secrete și nu le raportează Celui de mai sus. Nu le pasă deloc ce impact sau ce daune vor provoca acele probleme asupra lucrării casei lui Dumnezeu dacă nu sunt rezolvate; sunt indiferenți față de orice pierderi va suferi casei lui Dumnezeu. Nu se gândesc la ce curs de acțiune va fi în beneficiul lucrării casei lui Dumnezeu sau Îl va mulțumi pe Dumnezeu, se gândesc doar la reputația și statutul lor, la felul în care Cel de mai sus îi va vedea și trata și cum să-și păzească reputația și statutul, ca să nu fie afectate. Acesta este felul în care antihriștii văd lucrurile și se gândesc la probleme și le reprezintă complet firea. Prin urmare, antihriștii categoric nu vor raporta problemele care există în cadrul bisericii sau care apar în lucrarea lor. Indiferent ce lucrare fac, indiferent ce dificultăți înfruntă sau dacă întâlnesc situații pe care nu știu cum să le gestioneze sau unde nu știu ce alegere să facă, în timp ce desfășoară acea lucrare, vor acoperi și vor ascunde aceste lucruri, de teamă că Cel de mai sus va spune că au un calibru prea slab sau va afla despre adevărata lor situație sau îi va emonda, pentru că nu au gestionat sau rezolvat prompt acele dificultăți sau situații. Antihriștii nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu sau de lucrarea bisericii, ca să evite să fie emondați de Cel de mai sus. Nu ezită să sacrifice lucrarea și interesele bisericii ca să-și mențină statutul și mijloacele de trai și să se asigure că Cel de mai sus are o bună impresie despre ei. Nu le pasă că întârzie sau afectează progresul lucrării bisericii și cu atât mai puțin de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Indiferent ce dificultăți întâlnesc frații și surorile sau ce probleme există legate de intrarea lor în viață, antihriștii nu le vor rezolva și nu vor căuta de la Cel de mai sus. Știu clar că a ascunde problemele și a le lăsa nerezolvate va întârzia și va afecta progresul lucrării bisericii și va provoca pierderi vieților fraților și surorilor, dar ignoră aceste

lucruri și nu le pasă despre ele. Indiferent ce probleme majore apar în biserică, nu le raportează niciodată, în schimb, fac tot ce pot ca să le ascundă și să le sigileze. Dacă frații și surorile lor descoperă faptele lor rele și scriu scrisori în care le raportează, antihriștii încearcă și mai mult să ascundă și să sigileze acele scrisori. Care este scopul lor în ascunderea și sigilarea acelor scrisori? Să-și păstreze statutul, să-și protejeze reputația și prestigiul și să păstreze tot ce au în acel moment. Pentru ei, să fie înlocuiți sau evaluați de către Cel de mai sus drept nepotriviți pentru lucrarea lor este ca și cum și-ar pierde viețile și ar fi condamnați la moarte, e ca și cum ar ajunge la sfârșitul drumului lor de credință în Dumnezeu. Așadar, orice-ar fi, nu caută niciodată de la Cel de mai sus. În schimb, se gândesc la moduri de a ascunde toate problemele care există în lucrarea lor și să-l împiedice pe Cel de mai sus să le descopere. Nu este această practică a lor foarte josnică? Ei cred că un conducător bun în ochii lui Dumnezeu și ai Celui de mai sus trebuie să fie cineva care nu are niciodată probleme sau dificultăți, care poate gestiona bine toate chestiunile și care este potrivit pentru toate felurile de lucrare. Cred că un conducător bun nu se plânge niciodată de dificultăți sau nu caută despre probleme și că un conducător bun trebuie categoric să fie o persoană perfectă, fără defecte în mintea lui Dumnezeu și a Celui de mai sus, care poate face lucrarea bine, fără să fie nevoit Cel de mai sus să-i emondeze. Prin urmare, își păzesc vehement statutul, sperând să-i facă o impresie bună Celui de mai sus și să-l facă să creadă, în mod greșit, că sunt potriviți pentru lucrarea lor, că îi pot face față și că nu vor apărea probleme majore și, prin urmare, să creadă că nu este nevoie să îi pună întrebări directe sau să le ofere îndrumare și că sigur nu este nevoie să-i emondeze. Antihriștii vor să-și creeze acest fel de imagine, să-i facă pe ceilalți să creadă, în mod greșit, că Dumnezeu crede în ei și le încredințează totul, că îi însărcinează cu funcții importante și are mare încredere în ei, până în

măsura în care este reticent să-i emondeze, de teamă că, dacă devin negativi și leneși, asta va afecta lucrarea. Antihriștii îi fac pe frați și pe surori să creadă că sunt populari în casa lui Dumnezeu și în biserică și că sunt figuri importante în casa lui Dumnezeu. De ce vor să le impună fraților și surorilor acest fel de iluzie și de fațadă? Ca să-i facă pe oameni să-i stimeze și să li se închine, ca să se poată bucura de beneficiile funcțiilor pe care le au în biserică, precum și de un statut înalt și de un tratament favorabil, până în măsura în care ar putea lua locul lui Dumnezeu. Le spun adesea fraților și surorilor: „Dumnezeu nu vă poate vorbi personal, nu poate veni la nivelul vostru și nu poate desfășura personal lucrarea și în niciun caz nu poate să trăiască alături de voi și să vă îndrume în toate lucrurile diferite pe care le întâlniți în viețile voastre cotidiene. Așadar, cine va desfășura aceste sarcini specifice? Nu conducătorii și lucrătorii ca noi?” În timp ce fac tot ce pot ca să-și păzească statutul, adesea spun astfel de lucruri și exprimă aceste feluri de idei, astfel încât frații și surorile să creadă în ei și să aibă încredere în ei complet și fără îndoială. Care este natura acestei practici a lor? Nu înseamnă asta că-și mint superiorii și le ascund lucruri celor care le sunt inferiori? (Ba da.) Aceasta este partea inteligentă a abordării lor. Majoritatea oamenilor au un calibru slab, nu pot înțelege adevărul, nu pot discerne antihriștii și pot doar să fie induși în eroare și folosiți de antihriști. Dacă antihriștii ar încerca să inducă în eroare direct oamenii, spunând: „Cel de mai sus chiar crede în mine, mă ascultă în toate”, oamenii ar putea fi puțin precauți și ar putea avea puțin discernământ asupra lor, dar antihriștii nu vorbesc astfel, într-un mod direct. Folosesc afirmații ca să inducă în eroare oamenii și să-i facă că creadă, în mod greșit, că Cel de mai sus probabil crede în ei și are încredere în ei, pentru a le fi încredințat lucrarea unui conducător. Netoții cărora le lipsește discernământul și care nu urmăresc adevărul se lasă păcăliți și îi urmează, iar când se întâmplă ceva,

acei netoți nu se roagă lui Dumnezeu sau nu caută adevărul în cuvintele Sale, ci vin înaintea antihriștilor, cerându-le să le arate drumul și să aleagă o cale pentru ei. Acesta este țelul pe care antihriștii vor să-l atingă prin acțiunile lor. Dacă, în biserică, nu există câțiva oameni care înțeleg adevărul, care discern și expun antihriștii, majoritatea oamenilor îi vor crede orbește, li se vor închina și îi vor urma și vor trăi sub controlul lor. Acest lucru este foarte periculos! Dacă cineva este indus în eroare și controlat de un antihrist timp de trei sau cinci ani, viața sa va suferi o pierdere grozavă. Dacă este indus în eroare și controlat de un antihrist timp de opt sau 10 ani, atunci va fi complet ruinat; chiar dacă vrea să se revanșeze, nu va avea ocazia.

Antihriștii adesea induc în eroare oamenii, îi câștigă de partea lor și îi controlează pretinzând că sunt oameni populari în casa lui Dumnezeu, care au fost puși în poziții importante de către Dumnezeu și pe care El îi stimează și în care are încredere, încercând să-și atingă țelul de a se bucura mereu de statut și de a avea întotdeauna o voce. De ce se tem cel mai mult antihriștii? De a-și pierde statutul și a avea o reputație proastă. Se tem că frații și surorilor lor vor crede că ei nu urmăresc adevărul, că au un calibru foarte slab și că nu au înțelegere spirituală sau că nu fac nicio lucrare practică și că sunt incapabili să facă vreo lucrare practică. Acestea sunt lucrurile pe care antihriștii sunt cel mai îngroziți să le audă. Când antihriștii aud asemenea afirmații și declarații, intră în panică și chiar se enervează, uneori mergând până la a face o criză de furie, spunând: „Am calibru slab, așa că folosește pe oricine vrei să folosești; oricum nu pot să fac lucrarea asta! Nu este Dumnezeu drept? Am crezut în El toți acești ani, am renunțat la familia și la cariera mea pentru El și am făcut atâtea eforturi pentru voi, frații și surorile mele. De ce nu puteți spune niciun cuvânt drept despre mine?” Nu le mai pasă de reputația sau de statutul lor și nici nu mai

încearcă să se ascundă sau să se prefacă; urâțenia lor este complet la vedere. După ce își revarsă mânia, își șterg lacrimile și se gândesc: „O, nu; m-am făcut de rușine. Va trebui să revin în joc!” Apoi continuă să se prefacă, să învețe sloganuri și doctrine bune și să asculte, să citească, să predice și să inducă în eroare oamenii. Simt că trebuie să-și salveze reputația și statutul și speră că, într-o zi, când e vremea alegerilor, frații și surorile lor se vor gândi în continuare la ei, își vor aminti de lucrurile bune pe care le-au făcut, prețurile pe care le-au plătit și lucrurile pe care le-au spus. Este nerușinare completă, nu-i așa? Acea veche natură a lor nu s-a schimbat deloc, nu-i așa? De ce nu se schimbă niciodată antihriștii? Acest lucru este determinat de esența-natura lor, ei nu se pot schimba; pur și simplu, așa sunt ei. Când s-a ales praful de ambițiile și de dorințele lor, fac crize de furie și apoi, dintr-odată, se poartă mult mai bine. Recent, am întrebat cum se descurcase o anumită persoană și câțiva frați și surori au spus că se comportase foarte bine. Ce însemna că „se comportase foarte bine”? Înseamnă că se comportase mult mai bine în ultimul timp și că acționase mult mai bine decât înainte; nu mai provoca necazuri, nu mai ataca oameni sau nu mai concura pentru statut și învățase cum să vorbească mai blând, mai modest și mai încet cu oamenii. Apoi folosise cuvinte corecte pentru a-i ajuta pe alții și, în viața lui cotidiană, manifestase o preocupare și o grijă deosebite pentru alți oameni. Era ca și cum se transformase într-o cu totul altă persoană. Dar chiar așa era? Nu. Așadar, ce erau acele practici? (Comportamente bune externe.)

După ce unii antihriști sunt dezvăluiți și toate faptele lor rele ies la lumină, când se întâlnesc cu frații și surorile, spun: „Simt că am fost luminat și iluminat de Dumnezeu recent și sunt într-o stare foarte bună. Simt o ură profundă față de acțiunile mele anterioare și nu voi fi niciodată capabil să uit sau să las în urmă pierderile pe care le-au suferit din cauza

mea frații și surorile mele. Sunt foarte trist.” Spunând asta, izbucnesc în lacrimi și chiar iau inițiativa să le ceară fraților și surorilor să-i emondeze, spunând: „Nu-ți face griji că sunt slab. Dacă mă vezi făcând ceva greșit, atunci emondează-mă, pot să accept asta – o pot accepta de la Dumnezeu; nu-ți voi purta pică.” Au trecut de la a refuza cu încăpățânare, a se împotrivi și a sfida emondarea din partea fraților și surorilor, justificându-se și aducând argumente pentru ei înșiși și fiind plini de resentimente, la a căuta activ să fie emondați. Este o schimbare de atitudine destul de rapidă, nu-i așa? Înseamnă asta că au remușcări? Pe baza acestei atitudini, se pare că s-au schimbat, așa că ar trebui să-i emondezi. Asta le poate permite să realizeze lucrurile greșite pe care le-au comis în trecut și să-i ajute să se cunoască pe ei înșiși. În acel moment, ar trebui să-i ajuți, arătându-le puțină sinceritate și spunând: „Am văzut că te-ai purtat destul de bine în ultimul timp. Îți voi vorbi puțin din inimă. Dacă spun ceva incorect și tu nu poți să accepți acel lucru, atunci nu-i da atenție; dacă tu crezi că lucrurile pe care le spun sunt corecte, atunci acceptă-le de la Dumnezeu. Intenția mea este să te ajut, nu să te lovesc atunci când ești jos sau să te atac. Hai să ne deschidem inimile unul față de celălalt și să avem părtășie. Înainte, când slujeai drept conducător, mergeai țanțos peste tot și refuzai să-ți recunoști greșelile; chiar dacă, la exterior, recunoșteai câteva, în adâncul sufletului, de fapt nu-ți acceptai vina – și, după aceea, când ai întâlnit un anumit tip de problemă, te-ai comportat în continuare ca înainte. De exemplu, să vorbim despre acel ultim incident. Întrucât ai fost iresponsabil, ceva nu a mers bine și bunurile casei lui Dumnezeu au suferit o mare pierdere. Iresponsabilitatea ta a dus și la arestarea și întemnițarea multor frați și surori și la plătirea unui preț pentru asta. Nu crezi că ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru asta? Ai fost persoană responsabilă direct pentru acel incident, deci ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu, să-ți mărturisești păcatele și să te căiești. De

fapt, dacă-ți recunoști greșeala, Dumnezeu o va vedea cel mult ca pe o fărădelege și, în viitor, nu va afecta modul în care urmărești adevărul. Frații și surorile tale vor fi și ei capabili să te trateze cum se cuvine și să te vadă ca pe un membru al casei lui Dumnezeu; nu te vor ostraciza sau ataca. E adevărat că tot ce ține de o persoană este în mâinile lui Dumnezeu, dar dacă nu urmărești niciodată adevărul, atunci sigur vei fi detestat și abandonat de Dumnezeu, moment în care vei fi o țintă a distrugerii. Dacă accepți lucrarea lui Dumnezeu și i te supui și dacă te poți căi cu adevărat, Dumnezeu nu-Și va aminti fărădelegile tale din trecut și vei fi în continuare o persoană care urmărește adevărul înaintea lui Dumnezeu. Nu-I cerem indulgență sau iertare, dar cel puțin trebuie să facem ce ar trebui să facă oamenii; aceasta este responsabilitatea și datoria fiecărei ființe create și este calea pe care ar trebui să mergem cu toții.” Acestea sunt cuvinte adevărate, nu-i așa? Există vreo batjocură sau șmecherie în ele? Există vreun strop de sarcasm sau de ridiculizare în ele? (Nu.) Acestea sunt doar cuvinte din inimă, rostite calm și conform principiilor de ajutare și de edificare a oamenilor. Aceste cuvinte sunt corecte; în ele există o cale de practicare, precum și adevărul care trebuie să fie căutat. Totuși, pot antihriștii să accepte aceste cuvinte? Pot ei să le înțeleagă și să le practice drept adevărul? (Nu pot.) Cum vor răspunde la aceste cuvinte? „Chiar și acum, continuați să profitați cu toții de neajunsurile mele, refuzând să renunțați, nu? Dumnezeu nu-Și amintește fărădelegile din trecutul oamenilor, deci de ce le cercetați mereu pe ale mele? Ba chiar spuneți că vreți să aveți o discuție sinceră cu mine și că mă ajutați. Ce fel de ajutor este acesta? În mod evident. Este o încercare de a trăi în trecut și de a mă trage la răspundere. Încercați doar să mă faceți să-mi asum răspunderea, nu-i așa? Numai eu sunt responsabil pentru acel incident? Totul este în mâinile lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că El este Cel care este responsabil. Când s-a petrecut acel incident, de ce nu ne-a

avertizat Dumnezeu în privința lui? Nu este totul orchestrat de Dumnezeu? Păi, atunci, cum puteți da vina pe mine?” Spun ce gândesc, nu-i așa? Unde este problema lor? La suprafață, părea că s-au schimbat și că au devenit mai smeriți; păreau că se poartă mult mai bine decât înainte, ca și cum nu mai urmăreau statutul și reputația și ca și cum puteau, în mod calm, să stea jos, să discute cu cineva și să aibă o conversație sinceră. Așadar, cum sunt în continuare capabili să spună așa ceva? Ce problemă se poate vedea în asta? (Felul în care s-au comportat a fost doar o iluzie pe care au creat-o ca să poată reveni în forță.) Ce altceva? (Nu se cunosc deloc cu adevărat, iar acelea nu sunt manifestări ale căinței adevărate. Sunt doar un fel de practică ipocrită. Când alți oameni au părtășie cu ei despre problemele lor, tot sunt incapabili să accepte adevărul. Este clar că natura-esența lor este ostilă față de adevăr.) Două puncte sunt foarte clare în asta. Mai întâi de toate, când un antihrist își pierde statutul, una dintre stările lui de a fi este: „Unde e viață, e speranță” – este întotdeauna pregătit să revină în forță. Al doilea punct este că, în privința căii eronate pe care a fost înainte și a fărădelegilor pe care le-a comis, antihriștii categoric nu vor reflecta cu adevărat niciodată asupra lor înșiși. Nu-și vor recunoaște greșelile sau nu vor accepta adevărul și chiar mai puțin vor ajunge să înțeleagă esența lor din faptele lor rele sau nu vor rezuma cum să practice conform adevărului. Când sunt demiși și își pierd statutul, nu se gândesc: „Ce anume am făcut greșit? Cum ar trebui să mă căiesc? Dacă se mai întâmplă acest fel de lucru, cum ar trebui să acționez, astfel încât să fie în conformitate cu intenția lui Dumnezeu?” Nu au această atitudine de a se schimba. Chiar dacă sunt emondați și chiar dacă sunt demiși, tot nu se întorc și nu urmăresc adevărul, nu caută o cale de practicare sau nu schimbă direcția urmăririi lor. Indiferent cât de mari sunt pierderile pe care le provoacă ei casei lui Dumnezeu și indiferent cât de tare cad, nu-și vor mărturisi niciodată păcatele. Eșecurile lor nu-i vor face să

urmărească și să caute adevărul în perioada următoare; în schimb, vor calcula exact ce să facă pentru a salva totul și a recupera statutul pe care l-au pierdut. Acestea sunt cele două puncte. Primul este un fel de stare de a fi pe care o au după ce își pierd statutul, aceea de a fi constant gata să revină în forță. Al doilea punct este refuzul lor de a recunoaște sau de a înțelege calea greșită pe care erau. În acest al doilea punct, să nu înțeleagă calea greșită pe care erau este o parte din el; în plus, categoric nu se vor căi sincer și nici nu vor accepta adevărul și cu siguranță nu se vor revanșa pentru daunele pe care le-au produs casei lui Dumnezeu, cu inimi pline de remușcare. Nu se vor gândi sub nicio formă cum să se transforme, cum să se schimbe din oameni care nu urmăresc adevărul în oameni care urmăresc și practică adevărul. Aceste două puncte fac evident faptul că antihriștii sunt scârbiți de adevăr și ticăloși prin natură; se pricep deosebit de bine să se distingă și să se adapteze la mediul lor, precum cameleonii. Au o esență nestatornică și, în adâncul inimii, urmăresc neobosiți statutul și ambițiile și dorințele pe care le au și asta nici nu se va schimba niciodată. Nimeni nu poate schimba acești oameni. Uitându-ne la aceste manifestări, care este natura-esență a acestui tip de persoană? Este un antihrist un frate sau o soră? Este un antihrist o persoană reală? (Nu.) Dacă priviți acești oameni ca pe niște frați și surori, nu înseamnă asta că sunteți foarte proști? Aceste manifestări sunt dezvăluiri ale esenței unui antihrist. Când antihriștii nu au statut, acesta este tipul de stare de a fi în care se află; calculele din inimile lor, ceea ce dezvăluie și felul în care se comportă la exterior și tipul de atitudine pe care o au în adâncul inimii față de adevăr și față de fărădelegile lor sunt în felul acesta, iar punctul lor de vedere nu se va schimba. Oricât de multă părtășie despre adevăr ai sau oricât de mult vorbești despre căi de practică pozitive, corecte, ei nu vor accepta niciodată cu adevărat aceste lucruri în adâncul sufletului; în schimb, li se vor împotrivi. Chiar vor crede:

„Ei bine, nu mai am statut, așadar ceea ce spun nu contează. Nimeni nu mă mai sprijină; vreți doar să mă batjocoriți și să-mi dați o lecție. Ești calificat să-mi dai o lecție? Cine te crezi? Când am devenit conducător, tu încă nu învățaseși să mergi! Nu de la mine ai învățat puținele lucruri despre care vorbești? Și încerci să-mi dai o lecție. Chiar nu-ți cunoști locul în univers!" Cred că oamenii au nevoie de o anumită vechime ca să îi emondeze, să le vorbească, să discute cu ei sau să aibă o conversație sinceră cu ei. Ce fel de lucru sunt acești oameni? Numai antihriștii sunt capabili să spună astfel de lucruri; oamenii normali și oamenii care au un simț al rușinii și puțină raționalitate n-ar spune niciodată aceste lucruri. Dacă cineva vă ține o predică, având, cu calm, o conversație sinceră cu voi și subliniindu-vă problemele pe care le aveți și oferindu-vă sugestii, ați fi capabili să acceptați asta? Sau ați avea același fel de mentalitate ca un antihrist? De exemplu, să spunem că tu crezi de 10 ani, dar nu ai slujit niciodată drept conducător. Altă persoană crede doar de doi ani, dar are un statut mai înalt decât al tău și tu ești supărat din cauza asta. Să spunem că tu crezi în Dumnezeu de 20 de ani, înainte să ajungi, în sfârșit, conducător de district. Altcineva devine conducător regional, după ce crede doar de cinci ani și începe să te îndrume, iar ție îți este greu să accepți. Dacă te emondează, nu te simți în largul tău și chiar dacă are dreptate să te emondeze, tot nu vrei să accepți asta. Ați avut vreodată acest tip de atitudine sau de manifestări? (Da.) Aceasta este firea unui antihrist. Credeți că numai antihriștii au firea unui antihrist? Oricine are firea unui antihrist este în pericol, ar putea păși pe calea unui antihrist, iar această fire s-ar putea să-l distrugă. Așa stau lucrurile. Când avem părtășie despre esența unui antihrist și o disecăm, asta include și oamenii care au firea unui antihrist. Ați spune că oamenii incluși în asta sunt minoritatea sau majoritatea? Sau îi include pe toți? (Îi include pe toți.) Așa este, pentru că firea unui antihrist este firea Satanei și toți

oamenii corupți au firea Satanei. Acum, am avut puțină părtășie despre acest subiect: felul în care antihriștii tratează emondarea. Ca să intrăm în mai multe detalii, pot fi oferite câteva exemple concrete. Vă voi lăsa pe voi să aveți părtășie despre asta în timpul adunărilor voastre. În timp ce aveți părtășie, nu vorbiți mereu despre cum sunt oamenii. Desigur, părtășie despre manifestările celorlalți este inevitabilă, dar ar trebui să aveți părtășie în principal despre manifestările voastre. Dacă puteți găsi înlăuntrul vostru câteva manifestări sau dezvăluiri care sunt legate de firea unui antihrist, va fi de ajutor și benefic pentru cunoașterea voastră de sine și vă va ajuta să scăpați de acea fire.

Am mai avut părtășie despre subiectul diverselor manifestări ale firii unui antihrist – sunteți acum capabili să vă comparați cu ele? Ați fost capabili să obțineți puțină înțelegere? Puteți rezolva câteva probleme reale? Indiferent care aspect al firilor voastre corupte îl schimbați, totul se obține dacă înțelegeți adevărul, vă comparați cu el și apoi ajungeți să vă cunoașteți pe voi înșivă. Prin urmare, a fi capabili să discerneți și să disecați diversele manifestări ale unei firi corupte este o cale pe care trebuie să pășiți când vine vorba de a vă cunoaște pe voi înșivă și de a obține o schimbare a firii. Ați ajuns deja să înțelegeți acest aspect? Unii dintre voi poate că nu au ajuns și se gândesc: „Ai mereu părtășie despre aceste subiecte și lucruri banale; nu vorbești niciodată despre câteva adevăruri profunde sau nu dezvălui nicio taină profundă. E atât de plictisitor și anost! Ce legătură au aceste lucruri despre care ai părtășie cu intrarea noastră în Împărăția Cerurilor, cu obținerea unor mari binecuvântări și cu desăvârșirea noastră, în viitor?” Acești oameni nu înțeleg niciodată; li se face somn în timp ce ascultă aceste lucruri. Oamenii care nu au înțelegere spirituală nu înțeleg; nu înțeleg diversele stări omenești la care se referă fiecare adevăr sau relația dintre diversele adevăruri. Nu înțeleg aceste lucruri. Cu cât explicația pe

care le-o dai este mai detaliată, cu atât mai confuzi devin și cu atât mai puțin o asimilează, așa că li se face somn mereu. Când începe o adunare, cântă și dansează și nu li se face somn, indiferent cât de plictisitoare sau repetitive sunt regulile sau ceremoniile. Totuși, imediat ce ai părtășie despre adevăr și despre diferitele stări ale oamenilor, încep să ațipească. Ce se întâmplă cu oamenii cărora li se face mereu somn, în felul acesta? Nu au fost dezvăluiți? Aceasta este o manifestare a lipsei de iubire față de adevăr, nu-i așa? Când vine vorba de detaliile diverselor adevăruri care au legătură cu intrarea în viață, oamenii care urmăresc sincer adevărul și care au un anumit calibru le înțeleg mai bine, cu cât aud mai multe despre ele, pe când cei care nu iubesc adevărul și nu au înțelegere spirituală pur și simplu devin confuzi, cu cât aud mai multe despre ele. Cu cât ascultă mai mult, cu atât mai plictisitoare li se par și, indiferent cât de mult ascultă, rămân la aceeași părere; nu pot auzi o cale în ele. Simt cum chestiunile care au legătură cu intrarea în viață nu sunt de fapt deloc atât de complicate, așa că nu este nevoie de atât de multă părtășie despre ele. Așa sunt oamenii care nu au înțelegere spirituală. Schimbarea firii implică foarte multe adevăruri. Dacă, pe calea căutării schimbării firilor lor, oamenii nu investesc timp sau efort în fiecare adevăr, nu obțin înțelegere, comprehensiune și cunoaștere a fiecărui adevăr și nu găsesc o cale de practică, atunci categoric nu vor fi capabili să pătrundă în niciun adevăr. În ce mod pot ajunge oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu? Înțelegând și pătrunzând în toate diversele adevăruri; aceasta este singura cale. În plus, fiecare adevăr nu este un fel de teorie sau un tip de cunoaștere sau de filosofie; are legătură cu viețile oamenilor și cu statutul existenței lor, cu stările în care se află și cu lucrurile la care se gândesc în fiecare zi și cu diversele gânduri, idei, intenții și atitudini pe care le au, sub dominația esențelor lor corupte. Așadar, acestea sunt subiectele despre care vorbim. Când vei desluși aceste subiecte, când le

vei corela cu tine însuți, când vei găsi principiile de practică și vei ajunge să cunoști diversele stări și puncte de vedere pe care le provoacă diversele tale firi, vei fi înțeles realmente adevărurile care sunt legate de ele și abia atunci vei fi capabil să practici cu acuratețe, conform adevărurilor-principii. Dacă înțelegi cuvintele numai la nivel literal, iar atunci când vezi cum Dumnezeu expune egoismul și josnicia antihriștilor, te gândești: „Antihriștii sunt egoiști și josnici, însă eu sunt destul de altruist; am multă iubire de oferit, sunt tolerant, m-am născut într-o familie de învățați, am primit o educație superioară și am fost influențat de figuri faimoase și de opere de artă, nu sunt o persoană egoistă" – dacă spui aceste lucruri, înseamnă că accepți adevărul? Înseamnă că te cunoști? Este destul de evident că nu înțelegi acest adevăr sau diversele stări care sunt cuprinse în el. Când înțelegi diversele stări despre care vorbește și pe care le expune Dumnezeu, care sunt cuprinse într-un anumit adevăr, și te poți compara cu ele și găsești principiile exacte de practică, vei fi pășit pe calea practicării adevărului și vei fi pătruns în adevărul-realitate. Dacă nu ai făcut asta, atunci ai înțeles doar o doctrină; nu ai înțeles adevărul. Este ca subiectul despre care tocmai am vorbit, despre felul în care antihriștii tratează emondarea. Diversele stări, manifestări și dezvăluiri despre care am avut părtășie au toate legătură cu natura-esență și firea unui antihrist. Câte dintre acestea înțelegi? Cu câte dintre ele te-ai comparat? Aceste afirmații, detalii și stări conținute în acest subiect pe care l-ai pătruns sunt legate de alți oameni sau de tine? Tu însuți ai vreo legătură cu aceste stări? Chiar le-ai corelat cu tine însuți sau doar le-ai recunoscut și ai fost de acord cu ele, fără tragere de inimă? Asta depinde de comprehensiunea și de atitudinea ta față de adevăr. Să corelezi aceste stări de tine însuți este doar o condiție prealabilă ca să fii capabil să practici adevărul; nu înseamnă că deja ai început să le practici. Totuși, dacă nu poți corela aceste stări cu tine însuți, atunci nu vei avea nicio legătură cu

practicarea adevărului. Așa stând lucrurile, când vei asculta predici, ce vei auzi? Doar te vei preface; va părea că tu crezi în Dumnezeu, dar, de fapt, nu vei practica după cuvintele Lui și nu vei fi capabil să pătrunzi în realitatea cuvintelor Sale. Vei fi doar un profan, un obiect care face servicii, un contrast. Când vine vorba despre felul în care ar trebui să vă comparați cu aceste stări și cum ar trebui să disecați diversele stări care au legătură cu lucrurile pe care le-am spus, asta depinde de cunoașterea voastră. Tot ce pot face este să vă spun aceste cuvinte și să vă aprovizionez cu ele. În ceea ce privește restul, va trebui să depuneți singuri eforturi. Dacă puteți sau nu să acceptați aceste cuvinte depinde de atitudinea voastră. Unii oameni sunt intransigenți în inimile lor; se prefac mereu și încearcă să-și protejeze statutul și reputația. Este clar că au probleme, dar nu pot vedea aceste probleme și nu le recunosc și chiar își asumă sarcina de a-i expune și a-i diseca pe ceilalți. Drept urmare, ceilalți ajung să beneficieze de pe urma acestui lucru, în vreme ce ei nu câștigă nimic. Acești oameni sunt nesăbuiți, nu-i așa? Acesta este un comportament nesăbuit. Scopul ascultării predicilor nu este să înveți cum să discerni alți oameni și nici să asculți în locul altor oameni; este acela ca tu însuți să poți auzi ce se spune și să câștigi acel lucru. Asculți cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și predicile și din toate acestea, ajungi să înțelegi adevărul, să câștigi viața și să obții o transformare a firii. Are asta vreo legătură cu alți oameni? Aceste cuvinte au legătură cu tine. Dacă adopți acest tip de atitudine, atunci aceste cuvinte ar putea fi capabile să te schimbe, să devină realitatea ta și să-ți permită să obții o schimbare a firii.

În acest prim subiect, am vorbit despre diversele manifestări ale felului în care antihriștii tratează emondarea. Pe de o parte, părtășia despre acest subiect vă ajută pe toți să înțelegeți felul de atitudine pe care o au antihriștii și dezvăluirile naturii-esenței lor, când vine vorba despre această chestiune;

pe de altă parte, vă oferă puțină îndrumare pozitivă și avertismente. Puteți avea părtășie despre problemele rămase și le puteți rezolva singuri; ele sunt treburile voastre.

2. Cum îi tratează antihriștii pe cei mai puternici decât ei

Când vine vorba de dorința antihriștilor de a-și proteja reputația și statutul, ei nu numai că își afișează și își dezvăluie natura-esență când sunt emondați – antihriștii întimpină multe alte feluri de situații și chestiuni. Prin urmare, al doilea subiect despre care vom avea părtășie este felul în care antihriștii își mențin statutul și reputația în grupuri de oameni. Când sunt într-un grup de oameni, ce comportamente prezintă antihriștii, care pot ilustra că, în tot ce fac ei, încearcă să-și protejeze reputația și statutul? Este acest subiect clar sau nu? Sfera sa este mare sau mică? Este reprezentativ sau nu? (Este reprezentativ.) Acest subiect este legat direct de natura-esență a antihriștilor. Ce manifestări prezintă antihriștii când trăiesc în grupuri de oameni? Ce fel de atitudine și ce acțiuni folosesc pentru a-și proteja reputația și statutul? În primul gând, dacă antihriștii nu au statut, mai sunt ei antihriști? (Da.) Trebuie să înțelegeți clar acest concept. Să nu credeți că doar oamenii cu statut pot avea esența antihriștilor și pot fi antihriști sau că oamenii obișnuiți, fără statut, nu sunt antihriști. Sfera este de fapt destul de mare. Orice persoană care are esența antihriștilor este tot un antihrist, indiferent dacă are sau nu statut și indiferent dacă este conducător sau un credincios obișnuit; acest lucru este determinat de esența lor. Așadar, ce manifestări prezintă oamenii cu esența antihriștilor, în timp ce sunt discipoli obișnuiți? Care dezvăluiri ale naturii-esențe sunt dovadă suficientă că sunt, de fapt, antihriști? Mai întâi, să ne uităm la felul în care trăiesc în grupuri de oameni, cum îi tratează pe ceilalți și ce atitudine au față de adevăr. Cel mai mult nu trebuie să avem părtășie despre ceea ce mănâncă antihriștii, ce poartă, unde locuiesc sau cum călătoresc, ci despre felul în care își

protejează reputația și statutul când sunt în grupuri. Chiar dacă sunt credincioși obișnuiți, ei tot încearcă să-și protejeze constant reputația și statutul, dezvăluind tot timpul acest fel de fire și esență și făcând aceste tipuri de lucruri. Prin urmare, asta ne permite să înaintăm în înțelegerea noastră a firii și a esenței antihriștilor. Dacă antihriștii au sau nu statut și indiferent unde și când sunt, firea și esența antihriștilor se dezvăluie și se manifestă mereu în ei. Acest lucru nu se limitează la niciun spațiu, nicio geografie sau la oameni, evenimente și lucruri.

Atunci când antihriștii fac o datorie, indiferent care este aceasta și indiferent de grupul în care se află, dau dovadă de o formă distinctă de conduită, și anume că, în orice, vor întotdeauna să iasă în evidență și să se dea în spectacol, au mereu tendința de a constrânge oamenii și de a-i controla, vor mereu să conducă oamenii și să ia deciziile, vor să fie mereu în lumina reflectoarelor, vor să atragă privirea și atenția oamenilor asupra lor și doresc admirație din partea tuturor. Ori de câte ori antihriștii se alătură unui grup, indiferent cât este de numeros, cine sunt membrii grupului sau care este profesia sau identitatea acestora, antihriștii fac mai întâi un bilanț al lucrurilor pentru a vedea cine este impunător și remarcabil, cine vorbește bine, cine este impresionant și cine este calificat sau are prestigiu. Evaluează pe cine pot învinge și pe cine nu, precum și cine îi depășește și cine este inferior. Acestea sunt primele lucruri la care se uită. După ce evaluează rapid situația, acționează, dându-i la o parte și ignorându-i pe cei care le sunt inferiori. Merg mai întâi la cei pe care îi consideră a fi superiori, care au un anumit prestigiu și statut sau cei cu daruri și talent. Aceștia sunt oamenii cu care se compară mai întâi. Dacă oricare dintre acești oameni este respectat de frați și surori sau a fost credincios de multă vreme în Dumnezeu și este în stare bună, atunci devine ținta invidiei antihriștilor și este privit ca un adversar. Apoi, antihriștii se compară în secret cu acești

oameni care au prestigiu, care au statut și care impun admirația fraților și surorilor. Ei încep să se gândească la astfel de oameni, examinând ce pot face, ce au stăpânit și de ce sunt stimați de ceilalți. Privind și observând, antihriștii își dau seama că acești oameni sunt experți într-o anumită profesie, precum și de faptul că toată lumea îi respectă, pentru că au crezut mai mult timp în Dumnezeu și pentru că pot împărtăși anumite mărturii din experiență. Antihriștii îi privesc pe oamenii de acest fel ca „pradă” și îi recunosc ca adversari, apoi alcătuiesc un plan de acțiune. Ce plan de acțiune? Se uită la aspectele în care nu sunt egalii adversarilor lor și apoi încep să lucreze la aceste aspecte. De exemplu, dacă nu sunt la fel de buni la o anumită profesie ca ei, vor studia acea profesie, vor citi cărți, vor căuta tot felul de informații și vor cere cu modestie instrucțiuni altora. Vor participa la orice fel de muncă legată de acea profesie, acumulând treptat experiență și cultivându-și propria putere. Iar atunci când cred că au capitalul de a concura cu adversarii lor, ies frecvent în față ca să-și exprime „părerile sclipitoare” și adesea își combat și își denigrează adversarii, pentru a-i face de rușine și a le păta numele, subliniind astfel cât de inteligenți și extraordinari sunt și își suprimă adversarii. Oamenii cu discernământ pot vedea clar toate aceste lucruri. Numai cei care sunt nesăbuiți și ignoranți și cărora le lipsește discernământul nu pot. Majoritatea oamenilor văd doar entuziasmul, lucrurile pe care le urmăresc, suferința, prețul pe care îl plătesc și comportamentul exterior al antihriștilor, dar adevărata situație este ascunsă în adâncul inimii antihriștilor. Care este obiectivul lor principal? Să câștige statut. Ținta spre care este îndreptată toată lucrarea lor, toată truda și tot prețul pe care îl plătesc sunt lucrurile pe care le venerează cel mai mult în inimile lor: statutul și puterea.

Pentru a obține putere și statut, primul lucru pe care antihriștii îl fac în biserică este să încerce să câștige încrederea și stima altor oameni, astfel

încât să poată convinge mai mulți oameni și să-i facă pe mai mulți dintre ei să-i admire și să-i venereze, atingându-și astfel țelul de a avea ultimul cuvânt în biserică și de a deține puterea. Când vine vorba de a obține puterea, se pricep cel mai mult să concureze și să lupte cu alți oameni. Oamenii care urmăresc adevărul, care au prestigiu în biserică și care sunt iubiți de frați și de surori sunt competiția lor principală. Orice persoană care reprezintă o amenințare pentru statutul lor este competiția lor. Concurează cu aceia care sunt mai puternici decât ei, ascunzând orice semn de slăbiciune; și concurează fără milă împotriva celor care sunt mai slabi decât ei. Inimile lor sunt pline de filosofii de luptă. Cred că, dacă oamenii nu concurează și nu luptă, nu vor fi capabili să obțină niciun beneficiu și că pot obține lucrurile pe care le vor doar prin competiție și luptă. Pentru a obține statut și să-și asume o poziție proeminentă într-un grup de oameni, fac orice este nevoie ca să concureze cu alții și nu cruță nicio persoană care reprezintă o amenințare pentru statutul lor. Indiferent cu cine interacționează, sunt plini de dorința de a lupta și, chiar și pe măsură ce îmbătrânesc, tot se luptă. Spun adesea: „Aş putea învinge acea persoană într-un concurs?” Oricine este elocvent și poate vorbi într-un mod logic, structurat și metodic, devine ținta invidiei și a imitației lor. Mai mult decât atât, devine competiția lor. Oricine urmărește adevărul și are credință și este capabil să ajute și să sprijine frecvent frații și surorile și le permite să iasă din negativitate și slăbiciune devine, de asemenea, competiția lor, la fel ca și oricine este expert într-o anumită profesie și este întrucâtva stimat de frați și de surori. Oricine obține rezultate în lucrarea lui și obține aprecierea Celui de mai sus devine, în mod firesc, o sursă și mai mare de competiție pentru ei. Indiferent în ce grup se află, care este mottoul antihriștilor? Spuneți ce gândiți. (Lupta cu alți oameni și cu Cerul este o sursă de distracție nesfârșită.) Nu este o nebunie? Este o nebunie. Altcineva? (Dumnezeu, nu

se gândesc ei că: „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ?” Adică vor să fie cei mai grozavi și, indiferent cu cine sunt, vor mereu să-l întreacă.) Aceasta este una dintre ideile lor. Altcineva? (Dumnezeu, m-am gândit la trei cuvinte: „Învingătorul e rege.” Cred că vor mereu să fie superiori celorlalți și să se facă remarcați, indiferent unde sunt și se străduiesc să fie cei mai grozavi.) Majoritatea lucrurilor despre care ați vorbit sunt feluri de idei; încercați să folosiți un tip de comportament pentru a le descrie. Antihriștii nu vor neapărat să ocupe cea mai înaltă poziție, indiferent unde sunt. Oricând se duc undeva, au o fire și o mentalitate care îi obligă să acționeze. Care este această mentalitate? Este aceasta: „Trebuie să concurez! Concurează! Concurează!” De ce trei de „concurează”, de ce nu un singur „concurează”? (Competiția a devenit viața lor, pe baza acesteia trăiesc.) Aceasta este firea lor. S-au născut cu o fire extrem de arogantă și greu de stăpânit, adică se consideră nemaipomeniți și sunt extrem de încrezuți. Nimeni nu poate diminua această fire incredibil de arogantă a lor; ei înșiși nu o pot controla. Prin urmare, viața lor se axează numai pe luptă și competiție. Pentru ce luptă și concurează? Firește, concurează pentru faimă, câștig, statut, respect și propriile interese. Indiferent de metodele pe care trebuie să le folosească, atât timp cât toți se supun lor și atât timp cât obțin beneficii și statut, și-au atins scopul. Voința lor de a concura nu este o distracție temporară; este un fel de fire care vine dintr-o natură satanică. Este asemănătoare firii marelui balaur roșu care luptă cu Cerul, luptă cu pământul și luptă cu oamenii. Acum, ce vor antihriștii când se luptă și concurează cu alții în biserică? Fără îndoială, ei concurează pentru reputație și statut. Dar dacă obțin statut, la ce le folosește? La ce le folosește dacă alții îi ascultă, îi admiră și îi idolatrizează? Antihriștii înșiși nu pot explica acest lucru. În realitate, le place să se bucure de reputație și statut, să le zâmbească toată lumea și să fie întâmpinați cu flatări și lingușiri. Prin

urmare, de fiecare dată când un antihrist merge la o biserică, acesta face un lucru: se luptă și concurează cu ceilalți. Chiar dacă obțin putere și statut, nu au terminat. Pentru a-și proteja statutul și a-și asigura puterea, ei continuă să lupte și să concureze cu ceilalți. Vor face asta până vor muri. Așadar, filosofia antihriștilor este: „Cât timp ești în viață, nu înceta să lupți”. Dacă o persoană rea ca aceasta există în biserică, îi va perturba pe frați și surori? De exemplu, să spunem că toți mănâncă și beau în liniște cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr, iar atmosfera este pașnică și starea de spirit plăcută. În acest moment, un antihrist va clocoti de nemulțumire. Va deveni invidios pe cei care au părtășie despre adevăr și îi va urî. Va începe să-i atace și să-i judece. Oare nu va tulbura acest lucru atmosfera pașnică? Este o persoană rea care a ajuns să-i tulbure și să-i dezguste pe ceilalți. Așa sunt antihriștii. Uneori, antihriștii nu caută să-i distrugă sau să-i învingă pe cei împotriva cărora concurează și pe care îi suprimă; atât timp cât dobândesc reputație, statut, mândrie și respect și îi fac pe oameni să-i admire, ei și-au atins scopul. În timp ce concurează, dezvăluie un fel de fire satanică clară. Ce fire este aceasta? Aceea că, indiferent în ce biserică apar, vor mereu să concureze și să se lupte cu alți oameni, vor mereu să concureze pentru faimă, câștig și statut și simt că și-au atins scopul doar când biserica e aruncată în haos și e o harababură, când au câștigat statut și când toată lumea li se supune. Aceasta este natura antihriștilor. Cu alte cuvinte, ei folosesc competiția și lupta pentru a-și atinge țelurile.

Care este mottoul antihriștilor, indiferent în ce grup se află? „Trebuie să concurez! Să concurez! Să concurez! Trebuie să concurez să fiu cel mai mare și mai tare!” Aceasta este firea antihriștilor; oriunde se duc, concurează și încearcă să-și îndeplinească țelurile. Sunt lacheii Satanei și tulbură lucrarea bisericii. Firea antihriștilor este după cum urmează: ei încep să caute în biserică pentru a vedea cine a crezut în Dumnezeu mulți ani și

are resurse, cine are unele daruri sau talente, cine a adus beneficii fraților și surorilor în privința intrării lor în viață, cine are mai mult prestigiu, cine are vechime, cine are o bună reputație printre frați și surori, cine are mai multe lucruri pozitive. Acei oameni vor fi concurenții lor. Pe scurt, de fiecare dată când antihriștii se află într-un grup de oameni, asta fac întotdeauna: concurează pentru statut, concurează pentru o reputație bună, concurează să aibă ultimul cuvânt în diverse chestiuni și dreptul de a lua decizii în cadrul grupului, care, odată câștigată, îi face fericiți. Sunt capabili să facă lucrare concretă după ce au câștigat aceste lucruri? Categoric nu, ei nu concurează și nu luptă ca să facă lucrare concretă; scopul lor este să-i domine pe toți ceilalți. „Nu-mi pasă dacă ești sau nu dispus să mi te supui; în ceea ce privește capitalul, sunt cel mai grozav, în ceea ce privește abilitățile oratorice, sunt cel mai bun și în ceea ce privește darurile și talentele, eu le am pe cele mai multe.” Oricare ar fi domeniul, ei vor mereu să concureze pentru primul loc. Dacă frații și surorile îi aleg să fie supraveghetori, vor concura cu partenerii lor ca să aibă ultimul cuvânt și dreptul de a lua decizii. Dacă biserica îi face responsabili de o anumită lucrare, vor insista să decidă felul în care se desfășoară aceasta. Vor vrea să se străduiască să facă tot ce spun și toate lucrurile pe care le decid să fie un succes și să devină realitate. Dacă frații și surorile adoptă idea altcuiva, va trece acest lucru neobservat de ei? (Nu.) Asta înseamnă necazuri. Dacă nu îi asculți, îți vor da o lecție, te vor face să simți că nu ai putea fără ei și îți vor arăta ce consecințe vor fi dacă nu asculți de ei. Atât de îngâmfată, odioasă și nerezonabilă este firea antihriștilor. Ei nu au nici conștiință, nici rațiune, nici măcar o fărâmă de adevăr. Din acțiunile și faptele unui antihrist se poate vedea că ceea ce face nu are nimic din rațiunea unei persoane normale și, deși cineva poate să aibă părtășie cu el despre adevăr, nu îl acceptă. Oricât de corect este ceea ce spui, nu îl mulțumește. Singurele lucruri pe care îi place să le urmărească,

pe care le venerează, sunt reputația și statutul. Atât timp cât se poate bucura de beneficiile statutului, este mulțumit. Aceasta este valoarea existenței lor, după cum cred ei. Indiferent în cadrul cărui grup de oameni se află, trebuie să le arate „lumina” și „căldura” pe care le oferă, talentele, unicitatea lor. Și, tocmai deoarece se cred speciali, ei consideră în mod natural că ar trebui tratați mai bine decât oamenii obișnuiți, că ar trebui să primească sprijinul și admirația oamenilor, că oamenii ar trebui să-i admire, să-i venereze – ei cred că toate astea li se datorează. Oare astfel de oameni nu sunt neobrăzați și nerușinați? Nu este o problemă ca asemenea oameni să fie prezenți în biserică? Când se întâmplă ceva, e de bun simț ca oamenii să asculte de oricine vorbește corect, să se supună oricui are o sugestie care este benefică pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și să adopte sugestia care este în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă antihriștii spun ceva care nu este în concordanță cu principiile, toți ceilalți ar putea să nu-i asculte sau să nu le adopte sugestia. În acest caz, ce vor face antihriștii? Vor continua să încerce să se apere și să se justifice și se vor gândi la moduri de a-i convinge pe ceilalți și de a-i face pe frați și pe surori să-i asculte și să le adopte sugestiile. Nu vor ține cont de efectul pe care l-ar putea avea asupra lucrării bisericii, dacă sugestia lor este adoptată. Nu este un lucru de care să țină cont. Care este singurul lucru de care vor ține cont? „Dacă sugestia mea nu va fi adoptată, unde voi fi capabil să-mi arăt fața? Așadar, trebuie să concurez și să mă străduiesc ca sugestia mea să fie adoptată.” Oricând se întâmplă ceva, așa gândesc și acționează ei. Nu reflectează niciodată să vadă dacă acest lucru este sau nu în conformitate cu principiile și nu acceptă niciodată adevărul. Aceasta este firea antihriștilor.

Care este manifestarea principală a lipsei complete de rațiune a antihriștilor? Ei cred că sunt înzestrați, că sunt capabili, că au un calibru bun și că se cuvine să fie venerați și sprijiniți de alți oameni și puși în funcții

importante de casa lui Dumnezeu. Mai mult, cred că aceasta ar trebui să adopte și să promoveze toate sugestiile și ideile pe care le propun și, dacă nu le adoptă, ei se înfurie foarte tare, devin potrivnici casei lui Dumnezeu și-și întemeiază împărății independente. Această dezvăluire a firii și a esenței antihriștilor nu provoacă perturbări și tulburări în biserică? Se poate spune că toate acțiunile antihriștilor provoacă perturbări și tulburări imense lucrării bisericii și intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Atunci când antihriștii concurează pentru pozițiile de conducere din biserici și pentru prestigiu printre aleșii lui Dumnezeu, folosesc toate mijloacele posibile pentru a-i ataca pe ceilalți și a se preamări. Nu iau în considerare cât de grav pot dăuna lucrării casei lui Dumnezeu și intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Îi interesează doar dacă ambițiile și dorințele lor pot fi satisfăcute și dacă statutul și reputația lor pot fi protejate. Rolul lor în biserici și printre aleșii lui Dumnezeu este acela de demoni, de oameni răi, de lachei ai Satanei. Ei nu sunt, în niciun caz, oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai lui Dumnezeu, cu atât mai puțin sunt oameni care iubesc și acceptă adevărul. Când intențiile și scopurile lor nu au fost încă atinse, nu reflectează niciodată la ei înșiși și nu se cunosc, nu reflectează niciodată dacă intențiile și scopurile lor sunt în conformitate cu adevărul, nu caută niciodată cum să meargă pe calea căutării adevărului pentru a obține mântuirea. Nu cred în Dumnezeu și nu aleg calea pe care s-ar cuveni să o urmeze cu o stare de spirit supusă. În schimb, își frământă creierii, gândindu-se: „Cum pot să ajung în postura de conducător sau lucrător? Cum pot să concurez cu liderii și lucrătorii bisericii? Cum pot să-i induc în eroare și să-i controlez pe aleșii lui Dumnezeu și să-L transform pe Hristos într-o simplă imagine? Cum pot să-mi asigur un loc în biserică? Cum pot să mă asigur că am o poziție fermă în biserică și că o să câștig statut, cum pot să-mi garantez că voi avea succes și nu voi eșua și, în sfârșit,

îmi voi îndeplini țelul de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu și-mi voi întemeia propria împărăție?" Acestea sunt lucrurile la care antihriștii se gândesc zi și noapte. Ce fire și ce natură este aceasta? De exemplu, când frații și surorile obișnuite scriu articole cu mărturii, se gândesc cum să-și exprime fidel, în scris, experiențele și înțelegerea. Așadar, se roagă înaintea lui Dumnezeu, în speranța că El le va oferi mai multă luminare în ceea ce privește adevărul și le va permite să câștige o înțelegere mai mare și mai profundă a acestuia. Pe când atunci când antihriștii scriu articole, își frământă creierii gândindu-se cum să scrie într-un mod care îi va face pe mai mulți oameni să-i înțeleagă, să afle despre ei și să-i admire și, astfel, să câștige statut în mințile mai multor oameni. Își doresc să folosească acest lucru banal, minor, pentru a-și spori faima. Nici măcar un pot renunța la acest tip de oportunitate. Ce fel de oameni sunt ei? Unii antihriști, când văd că alții pot scrie articole cu mărturii din experiență, își doresc să scrie ceva mai grozav decât oricare altă mărturie din experiență, în efortul de a concura cu aceștia pentru statut și prestigiu. Așadar, ei născocesc și plagiază povești. Chiar îndrăznesc să facă lucruri precum a oferi mărturie falsă. Pentru a-și face un renume, pentru a-i face pe mai mulți oameni să afle despre ei și pentru a-și răspândi numele, antihriștii nu ezită să facă tot felul de lucruri rușinoase. Nici măcar nu vor rata nici cea mai mică oportunitate de a deveni renumiți, de a obține statut și de a fi stimați într-un grup de oameni și admirați cu un respect deosebit. Care este scopul de a fi admirați cu un respect deosebit? La ce consecințe și la ce țeluri vor să ajungă antihriștii? Vor ca alții să-i vadă ca pe niște oameni extraordinari, care sunt mai nobili decât oricine altcineva și care excelează în anumite domenii; vor să lase o impresie bună în mințile celorlalți, o impresie profundă și chiar să-i facă treptat pe alți oameni să-i invidieze, să-i admire și să-i stimeze. În

timp ce se străduiesc din toate puterile să realizeze acest scop, continuă și să meargă pe aceeași cale ca înainte.

Indiferent în ce grup de oameni se află, indiferent dacă se prefac sau trudesc, în adâncul inimilor antihriștilor nu se ascunde decât o dorință de statut. Esența pe care o dezvăluie și o manifestă nu este altceva decât luptă și competiție. Indiferent ce fac, antihriștii concurează cu alții pentru statut, stimă și interese. Cea mai obișnuită manifestare a acestui lucru este de a concura pentru un renume bun, o bună apreciere și un statut în mințile oamenilor, astfel încât aceștia să-i stimeze și să-i venereze și apoi să se învârtă și să se adune în jurul lor. Aceasta este calea pe care merg antihriștii; pentru asta concurează ei. Oricum condamnă și disecă aceste lucruri casa lui Dumnezeu, antihriștii nu vor accepta adevărul sau nu vor accepta judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu sau nu vor renunța la lucruri care sunt judecate și condamnate de Dumnezeu. Dimpotrivă, cât Dumnezeu expune mai mult aceste lucruri, cu atât mai vicleni devin antihriștii. Ei adoptă mijloace mai ascunse și mai alunecoase pentru a urmări aceste lucruri, ca oamenii să nu poată vedea ce fac ei și cred, în mod greșit, că au renunțat la ele. Cu cât Dumnezeu expune mai mult aceste lucruri, antihriștii cu atât mai mult găsesc căi de a folosi metode mai viclene și mai inteligente de a le urmări și a le câștiga. Mai mult, folosesc cuvinte care sună bine pentru a-și ține secrete motivele ascunse. Pe scurt, antihriștii nu acceptă sub nicio formă adevărul, nu reflectează asupra comportamentului lor sau nu vin înaintea lui Dumnezeu, rugându-se și căutând adevărul. Dimpotrivă, în inimile lor, sunt și mai nemulțumiți de expunerea și judecata de la Dumnezeu, până într-acolo încât adoptă o atitudine ostilă față de aceste lucruri. Nu numai că nu renunță la urmărirea reputației și a statutului, ci prețuiesc și mai mult aceste lucruri și se gândesc la moduri de a ascunde și a masca această urmărire și de-ai împiedica pe oameni să o vadă așa cum este

și să o identifice. Indiferent de situație, antihriștii nu numai că nu vor reuși să practice adevărul, dar atunci când sunt văzuți așa cum sunt cu adevărat, când își dezvăluie din greșeală aceste ambiții și dorințe, se simt mai îngrijorați că alții le vor vedea adevărata esență și adevărata față, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, așa că încearcă să mascheze acest lucru și fac tot ce le stă în putință ca să se apere. De ce maschează acest lucru? Ca să-și protejeze de pierderi statutul și reputația și ca să-și păstreze forța pentru următoarea lor luptă. Aceasta este esența antihriștilor. Oricând sau oricare ar fi situația, țelurile și direcția comportamentului lor nu se vor schimba și nici scopurile lor în viață sau principiile din spatele acțiunilor lor sau dorința, ambiția și obiectivul din adâncul inimii lor de a urmări statutul. Nu numai că vor face tot ce le stă în putință ca să se străduiască să obțină statut, dar își vor spori eforturile pentru a-l obține. Cu cât casa lui Dumnezeu are mai mult părtășie despre adevăr, cu atât mai mult vor evita, în mod inteligent, să folosească unele comportamente și manifestări evidente pe care alți oameni le pot desluși și discerne. Vor trece la o metodă diferită și vor plânge amarnic, recunoscându-și greșelile și condamnându-se, câștigând compătimirea oamenilor, făcându-i să creadă, în mod greșit, că s-au căit și s-au schimbat și făcând în așa fel încât oamenilor să le fie mai greu să-i discearnă. Care este esența antihriștilor. Nu este puțin vicleană? (Ba da.) Când oamenii sunt atât de vicleni, ei sunt diavoli. Diavolii pot cu adevărat să se căiască? Pot cu adevărat să-și lase la o parte ambiția și dorința de a urmări statutul? Diavolii ar prefera să moară decât să lase deoparte această ambiție. Indiferent cum ai părtășie cu ei despre adevăr, va fi în zadar, ei nu-și vor lăsa la o parte această ambiție. Dacă, în această situație, pierd lupta și sunt expuși de frați și surori, tot vor continua să lupte și să concureze pentru statut, stimă, ultimul cuvânt și dreptul de a lua decizii, atunci când trec la următorul grup. Vor concura pentru aceste

lucruri. Indiferent de situație sau de grupul de oameni în care se află, principiul pe care îl respectă mereu este să concureze: „Numai eu pot conduce; nimeni altcineva nu mă poate conduce!” Nu sunt deloc dispuși să fie discipoli obișnuiți sau să accepte conducerea sau ajutorul altor oameni. Aceasta este esența antihriștilor.

În biserică, există unii care cred în Dumnezeu de mulți ani, totuși nu urmăresc deloc adevărul și urmăresc mereu statutul și reputația? Care sunt manifestările unor astfel de oameni? Ați spune că o astfel de persoană este cineva care se laudă mereu, care este în stare să vină cu gânduri originale și să peroreze idei mărețe? Ce fel de lucruri face adesea? (Cineva își exprimă punctul de vedere și acesta li se pare corect tuturor celorlalți, dar, ca să arate cât este de sclipitoare, această persoană vine cu un punct de vedere diferit, pe care oamenii îl consideră și mai corect și care va repudia punctul de vedere al primei persoane, arătând astfel cât de sclipitoare este.) Asta se numește laudă. Acești oameni resping părerile celorlalți și apoi vin cu propria perspectivă unică, una pe care nici măcar ei nu o consideră realistă sau validă – este doar un slogan – totuși trebuie să le arate oamenilor cât de sclipitori sunt și să-i facă pe toți să-i asculte. Trebuie să fie mereu diferiți, trebuie să inventeze mereu gânduri originale, perorează mereu idei mărețe și, indiferent cât de realizabil și practicabil este ceea ce spun alții, mereu trebuie să voteze împotrivă și găsesc diverse motive și scuze să nege punctele de vedere ale altor oameni. Acestea sunt cele mai obișnuite comportamente ale oamenilor care încearcă să vină cu gânduri originale și perorează idei mărețe. Oricât de corecte sau de potrivite ar fi acțiunile cuiva, ei le vor respinge și le vor ignora. Deși știu clar că această persoană a acționat cum se cuvine, ei vor spune că acțiunile ei nu au fost potrivite și vor face să pară ca ei ar fi făcut o treabă mai bună și că, în mod categoric, nu îi sunt inferiori acelei persoane. Astfel de oameni cred că nimeni nu este

la fel de bun ca ei, că sunt mai buni decât alți oameni în toate privințele. Pentru ei, orice spun alții este incorect; alți oameni lipsiți de valoare, iar ei înșiși sunt buni în toate privințele. Chiar dacă fac ceva greșit și sunt emondați, nu vor fi dispuși să se supună, nu vor accepta deloc adevărul și s-ar putea să născocească o mulțime de scuze, lucru care îi face pe alții să creadă că nu au greșit și că nu ar fi trebuit să fie emondați. Oamenii cărora le place să vină cu gânduri originale și să peroreze idei mărețe sunt aroganți și se cred fără prihană în felul acesta. De fapt, acestor oameni le lipsește talentul adevărat și nu pot face bine nimic; se alege praful de orice fac. Nu se cunosc deloc pe ei înșiși, cred că sunt mai buni decât alți oameni și îndrăznesc să se amestece și să se implice în orice fac alți oameni și continuă să peroreze idei mărețe, vrând mereu ca alții să-i stimeze și să-i asculte. Oricare ar fi situația sau în orice grup s-ar afla, vor doar ca alții să-i slujească și să-i asculte; nu vor să slujească sau să asculte de nimeni. Nu sunt aceștia antihriști? Atât sunt de aroganți antihriștii și atât de lipsiți de prihană se consideră ei; atât de mult le lipsește rațiunea. Vorbesc doar despre doctrine înșelătoare și, dacă alți oameni le indică greșelile, trebuie să denatureze cuvintele și logica și să vorbească într-un mod fals, care sună plăcut, pentru a-i face pe oameni să considere că au dreptate. Indiferent cât de corectă este opinia cuiva, antihriștii vor folosi o manieră de a vorbi elocventă ca să o facă să pară incorectă și să-i facă pe toți să accepte opinia lor. Antihriștii sunt oameni de felul acesta – sunt excepțional de capabili să-i inducă în eroare pe alții, o pot face până într-acolo încât aceștia se zăpăcesc, sunt dezorientați și nu mai pot deosebi ce este corect de ce este greșit. În final, toți cei cărora le lipsește discernământul vor fi pe deplin induși în eroare și luați prizonieri de acești antihriști. În majoritatea bisericilor, există oameni care îi induc în eroare pe alții în felul acesta. Când aleșii lui Dumnezeu au părtășie despre adevăr sau își împărtășesc mărturii

din experiență, antihriștii se ridică mereu și-și exprimă propriile păreri. Nu-și deschid inimile ca să aibă părtășie despre experiența și cunoștințele lor într-un mod sincer; în schimb, subliniază mereu lucruri și fac remarci critice, iresponsabile despre experiențele și cunoștințele altor oameni, ca să se laude cu cât sunt de deștepți și-și ating scopul de a-i face pe ceilalți să-i stimeze. Antihriștii se pricep foarte bine să vorbească despre cuvinte și doctrine; nu pot împărtăși niciodată mărturie din experiență adevărată și nu vorbesc niciodată despre cunoașterea de sine. În schimb, caută mereu probleme la alți oameni și fac mare caz despre ei. Nu-i vezi niciodată pe antihriști acceptând, cu mintea deschisă, opiniile altor oameni sau având părtășie din inițiativă despre firile lor corupte și dezvăluindu-se așa cum sunt în fața celorlalți. Cu siguranța nu îi vei vedea având părtășie despre părerile eronate și absurde pe care le-au avut și despre felul în care le-au schimbat și categoric nu-i vei auzi recunoscând greșelile pe care le-au făcut sau neajunsurile pe care le au… Oricât de mult interacționează antihriștii cu alții, îi fac mereu pe oameni să creadă că ei nu au nicio corupție, că s-au născut sfinți și oameni desăvârșiți și că alții ar trebui să-i venereze. Oamenii care au cu adevărat rațiune nu sunt dispuși să fie stimați sau venerați de alții. Dacă alți oameni chiar îi stimează și-i venerează, ei consideră acest lucru rușinos, pentru că știu că sunt oameni corupți cu firi corupte și că nu au adevărurile-realități. Își cunosc propria măsură, așa că orice corupție dezvăluie și orice păreri greșite au, pot avea părtășie sinceră despre aceste lucruri și îi pot informa pe alții despre ele, iar asta îi face să se simtă foarte relaxați, liberi și fericiți. Nu consideră deloc că acest lucru este dificil de făcut. Chiar dacă alții îi judecă, îi desconsideră, îi fac proști sau îi disprețuiesc, ei nu se supără foarte tare. Dimpotrivă, consideră că este un lucru foarte normal și pot să-l abordeze corect. Întrucât oamenii au firi corupte, vor dezvălui corupție în mod firesc. Indiferent dacă recunoști sau

nu, acesta este un fapt. Dacă îți poți recunoaște propria corupție, este un lucru bun și este și mai bine dacă alții îl pot vedea clar. În felul acesta, nu te vor venera sau stima. Oamenii care înțeleg adevărul au puțină rațiune și pot să-și deschidă inimile și să aibă părtășie despre cunoașterea de sine; acest lucru nu li se pare dificil. Însă, pentru antihriști, este foarte dificil. Ei îi consideră idioți pe cei care vorbesc deschis într-un mod pur și îi privesc ca pe niște nesăbuiți pe cei care vorbesc despre cunoașterea lor de sine și vorbesc cu onestitate. Prin urmare, antihriștii îi desconsideră complet pe acei oameni. Dacă cineva poate înțelege adevărul și toți îl aproba în mod deosebit, antihriștii vor considera acea persoană incomodă, un spin în coastele lor și o vor judeca și condamna. Vor respinge practicile corecte și lucrurile pozitive pe care le are acea persoană și le vor face să pară o înțelegere incorectă și denaturată. Oricine face un lucru benefic pentru biserică sau pentru frați și surori, antihriștii se vor gândi la moduri de a-l deprecia, lua în râs și ridiculiza; oricât de bun a fost lucrul pe care l-a făcut sau oricâte beneficii le-a adus oamenilor, antihriștii nu vor considera că este demn de menționat și-l vor banaliza și minimiza, diminuându-l până într-acolo încât pare complet lipsit de valoare. Pe când, dacă antihriștii fac puțin bine, vor face tot ce le stă în putință ca să exagereze și să sporească acel lucru, făcându-i pe toți să-l vadă, să știe că ei l-au făcut și că a fost serviciul lor merituos, astfel încât frații și surorile să-i vadă cu un respect deosebit, să-i aibă mereu în gând, să se simtă foarte îndatorați față de ei și să-și amintească lucrurile care sunt bune la ei. Toți antihriștii sunt capabili să acționeze în felul acesta, la fel ca și aceia care au firea antihriștilor. În privința asta, antihriștii nu sunt diferiți de fariseii ipocriți; de fapt, sunt mai răi decât ei. Acestea sunt cele mai obișnuite și evidente manifestări tipice ale antihriștilor.

Care este atitudinea antihriștilor față de acțiunile lor? Vor să facă lucruri bune în fața altora și vor să facă lucruri rele în secret. Vor ca toată lumea să știe despre lucrurile bune pe care le fac și să ascundă lucrurile rele, ca nimeni să nu afle despre ele, până într-acolo încât niciun zvon nu se va afla, iar ei se simt obligați să facă tot ce le stă în putință ca să le ascundă. Firea antihriștilor este dezgustătoare, nu-i așa? De ce acționează antihriștii în felul acesta? (Ca să-și păzească reputația și statutul.) Așa e. La suprafață, par să nu concureze pentru statut sau să nu spună nimic ca să-l obțină, dar tot ce fac și spun este pentru a-și proteja și păstra statutul și pentru a avea un prestigiu înalt și un bun renume. Uneori, chiar se luptă pentru statut în cadrul unui grup, fără să lase pe nimeni să vadă că fac asta. Chiar dacă fac o recomandare pentru cineva, adică desfășoară câteva tipuri de lucruri pe care ar trebui să le facă, vor să facă persoana pe care o recomandă să se simtă foarte recunoscătoare față de ei și să știe că a avut șansa să îndeplinească această datorie doar datorită recomandării lor. Antihriștii nu vor rata niciodată acest tip de oportunitate. Se gândesc: „Deși te-am recomandat, sunt în continuare conducătorul tău, așa că nu mă poți depăși.” Pasiunea antihriștilor pentru statut și reputație este destul de evidentă. Ca să concureze pentru statut și să și-l păzească, nu trec cu vederea nicio privire sau niciun cuvânt necugetat din partea nimănui, cu atât mai puțin nimic din ce se întâmplă în niciun colț. Antihriștii observă toate aceste lucruri, mari sau mici, iar cuvintele rostite de alți oameni se tot repetă în mințile lor. Cu ce scop fac asta? Le place să se certe? Nu; în toate acestea, vor să găsească o cale și o oportunitate de a-și proteja statutul. Nu vor ca statutul sau renumele lor să sufere pierderi din cauza unei neglijențe sau nepăsări de moment. De dragul statutului, au învățat cum să dobândească „pătrundere” în orice lucru; ori de câte ori un frate sau o soră spune un lucru pe care ei îl consideră lipsit de respect sau exprimă o opinie care este în conflict cu a lor,

nu vor s-o lase baltă; iau lucrurile în serios, desfășurând cercetări detaliate și analize profunde și apoi găsesc un răspuns corespunzător ca să facă față la ceea ce s-a spus, până când statutul lor este bine stabilit în mințile tuturor și absolut de nezdruncinat. În momentul în care renumele le este afectat sau aud câteva cuvinte nefavorabile pentru acesta, vor depista rapid sursa și vor încerca să găsească scuze și raționamente cu care să-și restabilească reputația. Prin urmare, indiferent ce îndatoriri fac antihriștii, indiferent dacă acționează sau nu drept conducători sau lucrători, fiecare lucru cu care se ocupă și fiecare cuvânt pe care îl rostesc este de dragul statutului lor și nu poate fi separat de dorința lor de a-și proteja interesele. În adâncul inimilor antihriștilor, nu au deloc conceptul de practicare a adevărului sau de a proteja interesele casei lui Dumnezeu. Prin urmare, esența antihriștilor poate fi definită precis după cum urmează: ei sunt dușmanii lui Dumnezeu; sunt o haită de diavoli și de satane care au venit să tulbure, să perturbe și să distrugă lucrarea casei lui Dumnezeu. Sunt lacheii Satanei; nu sunt oameni care-L urmează pe Dumnezeu, nici membri ai casei Lui, nici oameni care vor primi mântuirea lui Dumnezeu.

V-ați simțit emoționați de vreunul dintre lucrurile despre care am avut părtășie astăzi? Care parte v-a emoționat? (Ultima parte, adică atunci când Dumnezeu a disecat natura competitivă a antihriștilor.) Nu este un lucru bun să concurezi mereu. Acest comportament este legat de antihriști și de distrugere. Nu este o cale bună. Ce ar trebui să facă oamenii, când au aceste manifestări și dezvăluiri? Ce alegere ar trebui să facă? Acestea sunt problemele la care oamenii ar trebui să se gândească și la care ar trebui să chibzuiască cel mai mult acum și sunt probleme pe care oamenii le întâlnesc în fiecare zi. Cum ar trebui să se abțină să nu concureze când se întâmplă ceva și cum ar trebui să înlăture durerea și neliniștea din inima lor după ce concurează – aceasta este o problemă pe care fiecare persoană

trebuie să o înfrunte. Oamenii au firi corupte, așadar concurează pentru prestigiu, profit și stimă și le este dificil să se abțină să nu concureze. Atunci, dacă o persoană nu concurează, asta înseamnă că a scăpat de firea și de esența antihriștilor? (Nu, acela este doar un fenomen de suprafață. Dacă firea lor interioară nu este îndepărtată, atunci problema că ei merg pe calea antihriștilor nu poate fi rezolvată.) Așadar, cum poate fi rezolvată problema că ei merg pe calea antihriștilor? (Pe de o parte, trebuie să înțeleagă această chestiune și să vină înaintea lui Dumnezeu ca să se roage, atunci când dezvăluie gânduri de a lupta pentru statut. În plus, trebuie să se dezvăluie așa cum sunt fraților și surorilor și apoi să se răzvrătească în mod conștient împotriva acestor gânduri incorecte. De asemenea, trebuie să-I ceară lui Dumnezeu să-i judece, să-i mustre, să-i emondeze și să-i disciplineze. Apoi vor fi capabili să pășească pe calea corectă.) Este un răspuns destul de bun. Totuși, acest lucru nu este ușor de obținut și este și mai greu pentru cei care iubesc prea mult reputația și statutul. A renunța la reputație și statut nu este ușor – ține de măsura în care oamenii urmăresc adevărul. Numai înțelegând adevărul, o persoană poate ajunge să se cunoască, să vadă clar deșertăciunea din spatele căutării faimei, a câștigului și a statutului și să vadă clar adevărul corupției omenirii. Numai atunci când o persoană ajunge cu adevărat să se cunoască, poate să renunțe la statut și reputație. Nu este ușor să te eliberezi de o fire coruptă. Dacă ai recunoscut că îți lipsește adevărul, că ești plin de neajunsuri și dezvălui prea multă corupție și totuși nu depui niciun efort în urmărirea adevărului și te deghizezi și te complaci în ipocrizie, făcându-i pe oameni să creadă că tu poți face orice, atunci acest lucru te va pune în pericol – mai devreme sau mai târziu, va veni o vreme când te vei lovi de un obstacol și vei cădea. Trebuie să recunoști că nu deții adevărul și să fii suficient de curajos pentru a înfrunta realitatea. Ai slăbiciuni, dezvălui corupție și ești plin de tot felul de neajunsuri. Acest

lucru este normal, pentru că ești o persoană obișnuită, nu ești supraomenesc sau omnipotent și trebuie să recunoști acest lucru. Când alți oameni te disprețuiesc sau te batjocoresc, să nu reacționezi imediat cu antipatie pentru că lucrurile pe care le spun ei sunt neplăcute sau să te împotrivești acestora pentru că te crezi capabil și perfect – nu aceasta ar trebui să fie atitudinea ta față de astfel de cuvinte. Care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să-ți spui: „Am defectele mele, tot ce are legătură cu mine este corupt și imperfect, iar eu sunt pur și simplu o persoană obișnuită. În ciuda faptului că ei mă disprețuiesc și mă batjocoresc, oare există vreun adevăr în asta? Dacă o parte din ceea ce spun este adevărată, atunci trebuie să o accept de la Dumnezeu.” Dacă ai această atitudine, este o dovadă că ești capabil să gestionezi corect statutul, reputația și lucrurile pe care alții oameni le spun despre tine. Statutul și reputația nu sunt cu ușurință date la o parte. Pentru cei care sunt oarecum înzestrați, au un anumit grad de calibru sau au o anumită experiență de lucru, să lase aceste lucruri deoparte este și mai greu. Deși uneori ar putea pretinde că le-au lăsat deoparte, ei nu pot face asta în inimile lor. Imediat ce situația le permite și au oportunitatea, vor lupta pentru faimă, câștig și statut, la fel cum au făcut înainte, pentru că toți oamenii corupți iubesc aceste lucruri, doar că aceia care nu sunt înzestrați sau nu au talente au o dorință puțin mai slabă de a urmări statutul. Cei care au cunoștințe, talente, care arată bine și au un capital deosebit, au o dorință foarte puternică de reputație și statut, până într-acolo încât sunt plini de această ambiție și dorință. Pentru ei, cel mai greu lucru de lăsat la o parte este acesta. Când nu au niciun statut, dorința lor este în stadiu incipient. Odată ce dobândesc statut, când casa lui Dumnezeu le încredințează o sarcină importantă și mai ales dacă au lucrat mulți ani și au multă experiență și capital, dorința nu mai este în curs de dezvoltare, ci a prins deja rădăcini, a înflorit și este pe cale să dea roade. Dacă o persoană are

dorința și ambiția constantă de a face lucruri mărețe, de a deveni faimoasă, de a deveni o figură grozavă, apoi, imediat ce comit un mare rău, iar consecințele acestuia au efecte, ei vor fi complet terminați și eliminați. Și astfel, înainte ca acest lucru să ducă la o mare nenorocire, ei trebuie să schimbe rapid situația, cât încă este timp. Ori de câte ori faci ceva și în orice context, trebuie să cauți adevărul, să practici să fii o persoană cinstită și ascultătoare de Dumnezeu și să lași deoparte căutarea statutului și a reputației. Atunci când ai gândul și dorința constantă de a concura pentru statut, trebuie să îți dai seama la ce lucruri rele va duce acest tip de stare dacă este lăsată nerezolvată. Așa că nu pierde timpul în căutarea adevărului, depășește-ți dorința de a concura pentru statut cât este în stare incipientă și înlocuiește-o cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, dorința și ambiția ta de a concura pentru statut vor fi diminuate și tu nu vei tulbura lucrarea bisericii. În acest fel, Dumnezeu Își va aminti de acțiunile tale și le va aproba. Prin urmare, ce încerc să subliniez? Următorul lucru: trebuie să scapi de dorințele și ambițiile tale înainte ca acestea să dea roade și să conducă la o mare nenorocire. Dacă nu te ocupi de ele cât timp sunt încă la început, vei rata o oportunitate grozavă; și, odată ce au condus la o mare nenorocire, va fi prea târziu pentru a le înlătura. Dacă îți lipsește chiar și voința de a te răzvrăti împotriva trupului, îți va fi foarte greu să pășești pe calea urmăririi adevărului; dacă întâmpini piedici și eșecuri în căutarea faimei, a câștigului și a statutului și nu-ți vii în fire, atunci acest lucru este periculos: există posibilitatea să fii eliminat. Când cei care iubesc adevărul se confruntă cu una sau două piedici și eșecuri în ceea ce privește reputația și statutul lor, ei pot să vadă clar că reputația și statutul nu au deloc valoare. Sunt capabili să se lepede complet de statut și de reputație și, chiar dacă nu vor avea niciodată statut, hotărăsc să continue să urmărească adevărul și să-și îndeplinească cum se cuvine datoria și să-și împărtășească mărturiile din

experiență, fiind astfel mărturie pentru Dumnezeu. Chiar și atunci când sunt adepți obișnuiți, tot sunt capabili să urmărească până la capăt și tot ceea ce își doresc este să primească aprobarea lui Dumnezeu. Numai aceștia sunt oameni care iubesc sincer adevărul și sunt hotărâți. Casa lui Dumnezeu a alungat mulți antihriști și oameni răi, iar unii dintre cei care urmăresc adevărul, după ce văd eșecul antihriștilor, reflectează la calea aleasă de acei oameni și, de asemenea, reflectează asupra propriilor persoane și se cunosc pe ei înșiși. Din aceasta, ei dobândesc o înțelegere a voii lui Dumnezeu, se hotărăsc să fie adepți obișnuiți și se concentrează pe urmărirea adevărului și pe a-și face bine datoria. Chiar dacă Dumnezeu spune că sunt făcători de servicii sau nulități josnice, e în ordine pentru ei. Vor încerca numai să fie persoane umile și adepți mărunți și nesemnificativi în ochii lui Dumnezeu, dar persoane care vor ajunge, în cele din urmă, să fie numite de către Dumnezeu ființe create acceptabile. Oameni ca aceștia sunt cei buni și cei pe care Dumnezeu îi aprobă.

Lui Dumnezeu Îi plac oamenii care urmăresc adevărul, iar oamenii pe care îi detestă cel mai mult sunt cei care urmăresc faima, câștigul și statutul. Unii oameni prețuiesc într-adevăr statutul și reputația, sunt profund atașați de ele, nu suportă să renunțe la ele. Ei simt întotdeauna că fără acestea nu există bucurie sau speranță în faptul de a trăi, că în această viață există speranță doar când trăiesc pentru statut și reputație și, chiar dacă au puțină faimă, vor continua să lupte, fără să renunțe niciodată. Dacă aceasta este gândirea și perspectiva ta, dacă inima ta este plină de astfel de lucruri, atunci ești incapabil să iubești și să urmărești adevărul, îți lipsesc direcția corectă și obiectivele potrivite în credința ta în Dumnezeu și ești incapabili să urmărești cunoașterea de sine, să lepezi stricăciunea și să trăiești chipul omului; lași lucrurile în voia lor când îți faci datoria, ești lipsit de orice simț al responsabilității și te mulțumești doar să nu faci răul, să nu provoci

perturbări, să nu fii îndepărtat. Ar putea astfel de oameni să-și facă datoria la un standard acceptabil? Și ar putea fi mântuiți de Dumnezeu? Imposibil. Când acționezi de dragul reputației și al statutului, chiar te gândești: „Atât timp cât ceea ce fac nu este o faptă rea și nu constituie o tulburare, atunci, chiar dacă motivul meu este greșit, nimeni nu poate să-l vadă sau să mă condamne.” Tu nu știi că Dumnezeu cercetează totul amănunțit. Dacă nu accepți sau nu practici adevărul și ești disprețuit de Dumnezeu, totul s-a terminat pentru tine. Toți cei care nu au inimi cu frică de Dumnezeu se cred deștepți; de fapt, ei nici măcar nu știu când L-au ofensat. Unii oameni nu văd aceste lucruri clar; ei se gândesc: „Eu caut reputația și statutul doar pentru a face mai mult, pentru a-mi asuma mai multe responsabilități. Asta nu constituie o perturbare sau o tulburare a lucrării bisericii și cu siguranță nu dăunează intereselor casei lui Dumnezeu. Nu este o problemă majoră. Pur și simplu îmi iubesc și-mi protejez statutul, dar aceasta nu este o faptă rea.” La suprafață, o astfel de căutare poate părea a nu fi o faptă rea, dar la ce duce în cele din urmă? Vor câștiga astfel de oameni adevărul? Vor dobândi ei mântuirea? Categoric nu. Așadar, urmărirea reputației și a statutului nu este calea cea bună – merge exact în direcția opusă căutării adevărului. În concluzie, indiferent de direcția sau ținta căutării tale, dacă nu reflectezi asupra urmăririi statutului și a reputației și dacă ți se pare foarte dificil să lași aceste lucruri deoparte, atunci ele îți vor afecta intrarea în viață. Atâta vreme cât statutul are un loc în inima ta, va controla și influența pe deplin direcția din viața ta și țelurile pentru care te străduiești, caz în care îți va fi foarte greu să intri în adevărul-realitate, ca să nu mai vorbim despre dobândirea unor schimbări în firea ta; dacă vei fi în cele din urmă capabil să câștigi aprobarea lui Dumnezeu este, desigur, de la sine înțeles. Mai mult, dacă nu ești niciodată în stare să lași deoparte căutarea statutului, acest lucru îți va afecta capacitatea de a-ți face datoria în mod

adecvat, ceea ce va face foarte dificil să devii o ființă creată acceptabilă. De ce spun asta? Nimic nu detestă Dumnezeu mai mult decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire satanică; este o cale greșită, se naște din corupția Satanei, e ceva condamnat de Dumnezeu și este chiar lucrul pe care Dumnezeu îl judecă și-l purifică. Nimic nu detestă mai mult Dumnezeu decât atunci când oamenii urmăresc statutul și, cu toate astea, tu tot concurezi cu încăpățânare pentru statut, îl prețuiești și-l protejezi în mod constant, încercând mereu să-l iei pentru tine. Și, în natură, nu sunt toate acestea potrivnice lui Dumnezeu? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină ființe create acceptabile, niște ființe create mărunte și insignifiante – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este aprobată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dezvăluit și alungat, ceea ce reprezintă o fundătură. Înțelegi asta, nu-i așa?

7 martie 2020

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org